

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 30

Ple del Parlament

Sessió 17, primera reunió, dimecres 17 de novembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Pregunta al Govern sobre les polítiques de mobilitat 310-00128/13	5
Pregunta al Govern sobre la represa de l'activitat internacional 310-00132/13	6
Pregunta al Govern sobre les resolucions que atempten contra la sobirania econòmica 310-00133/13	8
Pregunta al Govern sobre les inversions en infraestructures 310-00134/13	9
Pregunta al Govern sobre els malalts d'esclerosi lateral amiotròfica 310-00129/13	11
Pregunta al Govern sobre el sistema educatiu 310-00138/13	13
Pregunta al Govern sobre les millores acordades per al Cos de Mossos d'Esquadra en la Junta de Seguretat de Catalunya 310-00139/13	14
Pregunta al Govern sobre les polítiques de reparació de les violències masclistes i els delictes d'odi 310-00140/13	15
Pregunta al Govern sobre les previsions relatives a la situació dels treballadors del sector públic en abús de temporalitat per negligència de les administracions 310-00130/13	17
Pregunta al Govern sobre les prioritats en política social 310-00141/13	19
Pregunta al Govern sobre l'assistència del president de la Generalitat a la cimera de Glasgow amb motiu de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic COP26 310-00131/13	20
Pregunta al Govern sobre el futur del Centre Recreatiu i Turístic del Camp de Tarragona 310-00135/13	22

Pregunta al Govern sobre la inversió prevista al Baix Penedès per al 2022 310-00136/13	23
Pregunta al Govern sobre el deute pendent amb les entitats socials 310-00137/13	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures perquè tornin a Catalunya les empreses que en van marxar el 2017 317-00080/13	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de l'estabilitat política per a redreçar l'economia 317-00073/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'obrir a altres formacions polítiques les negociacions per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022 317-00074/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic COP26 317-00075/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre la instrumentalització ideològica de l'educació 317-00076/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'assegurar la majoria que va permetre la investidura per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022 317-00077/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de mantenir l'aliança que va permetre la investidura com a base per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022 317-00079/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre la utilització del Cos de Mossos d'Esquadra en les negociacions per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022 i la possibilitat d'una reunió amb el Govern per a desbloquejar aquestes negociacions 317-00078/13	38
Composició de les meses de les comissions	
Proposta de modificació de l'àmbit de competències establertes en la Resolució 10/XIII, de creació de comissions parlamentàries 252-00009/13	40
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020 360-00039/12	40
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament i els reptes de la legislatura (retirada) 300-00074/13	72
Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses 300-00070/13	72
Interpel·lació al Govern sobre l'economia social 300-00075/13	80
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals 300-00071/13	85
Interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari 300-00068/13	92
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat 300-00069/13	99
Interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia 300-00072/13	105

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 17.1

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori, la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert, el conseller d'Educació, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller d'Interior, la consellera de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Proposta de modificació de l'àmbit de competències establertes en la Resolució 10/XIII, de creació de comissions parlamentàries (tram. 252-00009/13). Mesa del Parlament. Debat i votació (text presentat: BOPC 91, 41).
4. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020 (tram. 360-00039/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 786, 13).
5. Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses (tram. 300-00070/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre l'economia social (tram. 300-00075/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (tram. 300-00071/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari (tram. 300-00068/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat (tram. 300-00069/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia (tram. 300-00072/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament i els reptes de la legislatura (tram. 300-00074/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00067/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'infància (tram. 300-00073/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent (tram. 300-00076/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local (tram. 302-00049/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el finançament dels governs locals (tram. 302-00056/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 302-00057/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00050/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur d'Europa (tram. 302-00051/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia (tram. 302-00052/13). Grup Mixt. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica (tram. 302-00053/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada (tram. 302-00055/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari (tram. 302-00054/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Molt bon dia. Si us plau, si ocupen els seus escons, començaríem aquesta sessió.

Aquest divendres dia 19 comença la tretzena edició del Gran Recapte d'Aliments, que s'allargarà fins al dia 27 de novembre. Volia informar-los que el Parlament s'ha adherit a aquesta campanya, que cada any té per objectiu la recollida d'aliments i de donacions per tal d'abastir la xarxa de suport que són els bancs dels aliments arreu del país, i que avui ens acompanyen a la llotja d'autoritats del Parlament. Veuran l'expositor, que serà present des d'avui mateix i mentre duri la campanya, a l'entrada del Parlament.

Abans de l'inici d'aquesta sessió, hem tingut l'oportunitat de reunir-nos en audiència amb la representació del Banc dels Aliments a Catalunya i ens han donat dades demolidores. El nombre de persones receptores ha passat de les 195.000 persones al gener del 2020 a les 250.000 persones actuals, el que suposa un increment del trenta per cent. I, per tant, des de la irrupció de la covid, a conseqüència dels seus efectes, s'han trobat amb una realitat molt dura: que moltes persones que abans de la pandèmia n'eren contribuïdores, després de la pandèmia, en són usuàries. Per això és tan important que donem suport a aquest gran recapte, perquè una societat només pot avançar quan no deixa ningú enrere.

Diputats i membres del Govern, com a representants de la ciutadania, no només tenim el deure de l'exemplaritat i de promoure i participar activament d'iniciatives solidàries, com ho és aquesta, sinó que també tenim el deure i l'obligació d'actuar per trobar solucions a aquestes problemàtiques per tal que, com resa el lema del Banc dels Aliments, arribi un dia que campanyes com les del Gran Recapte ja no siguin necessàries.

Així mateix, pel que fa a la situació de la covid, aquests últims dies estem veient un repunt en els indicadors de la covid-19. A Catalunya ja hi ha més d'1.016.000 casos acumulats i el risc de rebrot en aquest moment ha crescut; és una dada que s'ha duplicat en les darreres setmanes. Demanem, naturalment, no abaixar la guàrdia, prendre totes les precaucions possibles i seguir les recomanacions sanitàries.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

També els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les operacions d'acollida de migrants, segons les dades de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici del 2021 hi ha un total de 1.567 víctimes mortes o desaparegudes a la Mediterrània.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple, la tenen en el dossier de ple i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt d'aquesta sessió plenària.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de mobilitat

310-00128/13

Passem, doncs, a les preguntes al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques de mobilitat. Formula la pregunta el diputat senyor Marc Parés, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Bon dia. Vicepresident Puigneró, convindrà amb mi que les polítiques de mobilitat són una peça clau en la lluita contra el canvi climàtic. Nosaltres creiem que hem d'avançar cap a un país on ens moguem menys i on la mobilitat en transport públic estigui garantida com un dret per a tothom. Tanmateix, això no és el que veiem en aquests pressupostos: més inversió real en carreteres que en tren i cap novetat en la planificació d'infraestructures ferroviàries.

És un pressupost amb més recursos, sí, però per fer més del mateix. Conseller, de debò creu que podem descarbonitzar el país posant més cotxes a les carreteres, com preveuen aquests pressupostos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. Miri, hi ha una dita catalana que diu que es veu abans un mentider que un coix i jo crec que vostè no ha vist o no s'ha mirat bé els pressupostos. Perquè els vaig presentar..., aquesta setmana els he presentat en comissió i ja li vaig explicar que vostè només té en compte una part del que l'interessa. No ha comptat tota la transferència que fem a l'Autoritat del Transport Metropolità, no contempla també tota la política en l'àmbit de la bicicleta, no contempen moltes de les inversions que fem per una mobilitat descarbonitzada.

En el seu conjunt, del total del pressupost del Departament de Polítiques Digitals i Territori, el cinquanta-sis per cent va destinat a polítiques de descarbonització, moltes d'elles en l'àmbit, evidentment, dels trens, amb una inversió molt important i rècord. I potser hauria de mirar-se a casa seva què fan vostès des d'allà on governen, des de l'ajuntament o des de Madrid, per descarbonitzar la mobilitat d'aquest país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Miri, conseller, les dades són les que ens va facilitar el conseller Giró en la seva presentació: despeses en carreteres, despeses en ferrocarril.

Però, en qualsevol cas, fer uns pressupostos és prioritzar i nosaltres no entenem que en uns pressupostos expansius com aquests no hi hagi una aposta decidida per fer de Catalunya realment un país de trens. I vostè se'ns refereix sempre a l'Estat. Doncs miri, jo el que veig en el Govern de l'Estat és un pla de rodalies en què per al període 20-25 preveu 4.500 milions d'euros d'inversió, dels quals ja se n'han licitat a dia d'avui més de 1.800 i dels quals més de 500 són en inversions gens menors com el desdoblament de la R3 o millores a la xarxa metropolitana. Ho dic perquè vostès també fan sempre referència als percentatges d'execució de l'Estat, però en aquests pressupostos es demostra que vostès van a pas de tortuga amb l'execució del tren

tram del Camp de Tarragona i que porten més de vuit anys de retard amb la T-Mobilitat.

En qualsevol cas, amb els recursos que els seus pressupostos destinen a l'ampliació de capacitat de carreteres, nosaltres el que faríem és desplegar des de ja –i no d'aquí a dos anys– el conjunt de les quatre línies de rodalies de Lleida i no només el tram Lleida-Manresa. Amb els diners que vostès gasten projectant variants com la de les Preses, nosaltres el que projectaríem són projectes com el tren tram de la Costa Brava o el tren tram del Bages.

Els demanem que siguin un govern actiu i compromès amb un nou model de mobilitat, i això vol dir: generar aliances amb el País Valencià pel Corredor Mediterrani, recuperar els trens Avant de Tortosa a Barcelona, redissenyar i fer assequible el transport de viatgers amb autobús allà on no hi arriba el tren i negociar el traspàs de 200 milions d'euros del dèficit tarifari de Rodalies per augmentar freqüències i millorar horaris. Amb tot això poden comptar amb nosaltres. El que els plantejem és un pacte nacional de la mobilitat per fer possible realment una transformació de la mobilitat de casa nostra.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, diputat. Miri, m'ha vingut al cap ara aquella famosa campanya o frase que va dir el president Montilla: «Fets i no paraules.» Jo crec que vostès són els de molt bones paraules i pocs fets, i així ho demostren, com ho estem veient...

Vostè sap avui qui..., el metro de què gaudeixen els ciutadans de Barcelona i de l'àrea metropolitana sap qui el paga i qui ha invertit i qui inverteix en aquesta infraestructura? La Generalitat de Catalunya. Sap qui paga els combois? La Generalitat de Catalunya. Per tant, menys lliçons sobre trens i apliquin-s'hi vostès allà on governen. Perquè, en fi, un de cada cinc euros que en els darrers cinc anys... –perquè vostè em parlava de promeses, previsions, etcètera; veurem si s'acaba executant tot això–, un de cada cinc euros que en els darrers cinc anys havia..., o sigui, de cada cinc euros que ha pressupostat l'Estat en aquests darrers cinc anys només n'ha executat un.

Estem parlant de que Catalunya ha perdut 3.000 milions d'euros en els darrers cinc anys en inversions en rodalies a Catalunya. Per tant..., i això vostès no ho estan corregint. En aquest sentit, s'assemblen bastant al govern del Partit Popular, però a pitjor perquè, miri (*remor de veus*), ells almenys feien línies d'AVE. Vostès ni això no fan.

Per tant, en aquest sentit, la seva aposta pel país dels trens de moment els hi he de dir que és inexistent. Ens agradaria que se sumessin a la Generalitat, que realment estem fent inversions rècord en inversions ferroviàries. L'hi vull recordar: línia 9, línia 8, R-Aeroport... Tot això veurem en aquesta legislatura com són inversions reals en el país dels trens de què vostès parlen.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la represa de l'activitat internacional.

Pregunta al Govern sobre la represa de l'activitat internacional

310-00132/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Rius, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Benvolguda consellera, a la compareixença que va fer per explicar les línies principals del pressupost del seu departament va tornar a fer-se evident que hi ha partits que voldrien que Catalunya no fes acció exterior, que no tingués veu ni acció pròpia fora de les fronteres catalanes. No sorprèn que ho vulguin els mateixos que desitjarien que fóssim una regió sense ambició. Volen prohibir-nos el ser i el fer. Els fa nosa que ens expliquem al món, que siguem un país obert, emprenedor i que mirem a l'exterior.

És curiós, perquè miren d'impedir el que fa molt de temps denuncien organitzacions com el Grup de Detencions Arbitràries de les Nacions Unides, International Trial Watch, Amnistia Internacional o el mateix Consell d'Europa. Entre el mal de panxa que els deuen provocar aquests pronunciaments i la pinça al nas que alguns duen darrerament, des de Junts per Catalunya pensem que la diagnosi és clara i els hi suggerim una recepta: democràcia, una dosi diària i de per vida.

Com deia abans, Catalunya té la responsabilitat d'explicar de viva veu i de respondre les preguntes que ens fan respecte a quines polítiques podria fer, per exemple, un estat català i quines relacions mantindria amb els seus veïns europeus o mediterranis. O també hem de callar si ens ho pregunten? Catalunya també ha d'explicar al món la persecució judicial i política que pateix per part de l'Estat, un estat que ha emprat els tribunals de justícia i el Tribunal de Cuentas com a braç executor de la seva política repressora. A manca de resposta política a un conflicte democràtic, ens recepten togues amb moltes punyetes i a sobre pretenen que callem, que no ens expressem.

L'últim exemple és de la darrera setmana; persegueixen el professor de la Universitat de Barcelona Josep Lluís Alay per haver assistit d'observador a un referèndum d'autodeterminació autoritzat per un altre estat membre de la Unió Europea. I tot perquè no toleren la gran tasca internacional que està portant a terme el president Puigdemont des de l'exili.

És imprescindible, doncs, que Catalunya tingui una projecció internacional potent, que ens permeti tenir la visibilitat que l'Estat espanyol ens nega. Per les persones, per la cultura, per la llengua. En definitiva, pels interessos de Catalunya i dels catalans. És per això, consellera, que voldria saber quina serà l'activitat internacional que durà a terme el Departament d'Exteriors i Govern Obert en el que resta de l'any.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Gràcies, presidenta. Diputat, diputades, diputats, dues xifres: aproximadament 100 milions, i un creixement del 27,8 per cent. Això és el pressupost..., en el nou pressupost, les dades, les xifres pel Departament d'Acció Exterior; és el departament ja existent que més creix amb fons propis, i això també és una resposta política, una resposta a la importància que té l'acció exterior per aquest Govern, i a més a més una resposta al 155 salvatge que, en el cas d'Exteriors, era un intent de desaparició del propi departament, i del Tribunal de Comptes que buscava la mort civil dels nostres treballadors.

Hem reprès l'agenda internacional amb la mateixa ambició que abans. I en aquest sentit, els viatges de treball, els viatges quan anem a altres països, una peça molt important d'aquesta acció. Des de que el covid ens ha tornat deixar a viatjar hem anat a França, hem anat a Itàlia, hem anat a Suïssa; ens hem reunit amb membres de l'executiu i del legislatiu d'aquests països, i també amb reunions amb organismes internacionals que són importants, doncs, per posicionar Catalunya com un actor global

que es compromet amb els reptes que compartim amb els països de tot el món. Aquí, doncs, reunions amb l'OCDE, amb la UNESCO, amb l'Alt Comissionat de Nacions Unides per a la Defensa dels Drets Humans, amb l'ACNUR, amb l'associació internacional de vacunes Covax.

I a partir d'aquí, contestant-li a la pregunta, diputat, en el que queda d'any tenim diversos viatges planificats: anirem a França, anirem al Regne Unit, anirem a Bèlgica, anirem a Estats Units i anirem a Mèxic. En aquests viatges defensarem els interessos de Catalunya –perquè, si no ho fa aquest Govern, no ho farà ningú– i a més a més, doncs, explicarem quina és la nostra realitat nacional, perquè entenem que és el nostre dret, és el nostre deure i és el mandat d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les resolucions que atempten contra la sobirania econòmica.

Pregunta al Govern sobre les resolucions que atempten contra la sobirania econòmica

310-00133/13

Formula la pregunta la diputada senyora Elsa Artadi, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Elsa Artadi i Vila

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, conseller Giró. Avui fa deu dies, a la Comissió de Feminismes d'aquest Parlament, el grup dels comuns ens portava una resolució que incorporava dos punts, i cito: «Expressar el rebuig a l'estratègia obstructcionista de partits per derrotar, mitjançant els tribunals, els consensos forjats al Parlament de Catalunya, i manifestar la legitimitat de les lleis aprovades en el Ple del Parlament.» Hi estem d'acord, i per això les diputades de Junts per Catalunya hi vàrem donar suport.

Perquè més enllà de la llei d'igualtat, molt important en si mateixa i objecte d'aquesta resolució, és una situació que vivim massa sovint en aquest Parlament, en una democràcia que està judicialitzada, que interfereix de manera constant en la sobirania del Parlament i en la feina que fem el conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra, i que, de fet, ho estem veient en tots els àmbits en la nostra tasca com a legisladors. Ho vam veure en la llei contra el canvi climàtic, impugnada al Constitucional; amb la llei de l'emergència habitacional, impugnada al Constitucional; lleis per protegir animals, impugnades al Constitucional; pobresa energètica, impugnades al Constitucional; horaris comercials i protecció del nostre model comercial, impugnades al Constitucional; voluntats digitals i llei de ciberseguretat, impugnades al Constitucional; lleis contra el *fracking*, impugnades al Constitucional; evidentment, la llei d'igualtat. I així desenes de lleis, de la feina que fem diputats i diputades en aquest Parlament, que, després, partits polítics decideixen amagar-se sota les faldilles d'una justícia polititzada per imposar-se a la voluntat popular.

Però si bé és cert que aquesta és la pràctica habitual de partits com el Partit Popular, no és menys cert que també és una pràctica habitual dels partits que conformen l'actual Govern espanyol, que no dubten en fer servir els mateixos mecanismes i no dubten en aprofitar-se d'una justícia espanyola que sempre sempre està en contra del que vota la ciutadania catalana.

I ara ens hem trobat que el Govern de Pedro Sánchez i el Govern de Yolanda Díaz també va portar al Constitucional la rebaixa fiscal a les rendes més baixes del

treball; que el Govern *más progresista* de la història ha decidit que les 300.000 famílies que més necessiten la nostra ajuda i una rebaixa fiscal no les podran tenir.

Quin és el capteniment del conseller?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Efectivament, ara farà un any, gràcies a un acord entre el Govern de Catalunya i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, es va introduir una esmena a la llei d'acompanyaments per tal de poder adequar el mínim exempt a les persones més vulnerables, que puguin tenir una rebaixa fiscal persones que estaven en rendes de dotze mil euros cap a baix.

Bé, la sorpresa va ser que poc després el Govern espanyol, del qual també forma part En Comú Podem, va presentar un recurs en el Tribunal Constitucional. I la següent sorpresa va ser que aquest Tribunal Constitucional, que no sap fer ja més esforços per aprofundir en el seu desprestigi internacional, aquest Tribunal Constitucional, recentment s'ha carregat aquesta rebaixa fiscal a les persones més vulnerables en la mesura que vam prendre, doncs, ara farà un any.

Què demostra tot això? Això demostra tres elements que són molt habituals en les relacions amb l'Estat. Primer, el menyspreu absolut amb les diferències entre territoris: és igual que hi hagi territoris amb una renda superior, amb un nivell de vida superior, amb una capacitat adquisitiva superior o inferior; qualsevol desigualtat del territori és menyspreada, i el que es busca és la unitat de la pàtria, de la *seva* pàtria.

El segon element, que també sovinteja, és, evidentment, el menyspreu a la sobirania d'aquest Parlament; tot allò que aquest Parlament sobirà i que representa el poble de Catalunya decideix, si no els hi agrada, si no els hi va bé o si atempta al seu poder, s'ho carreguen.

I el tercer menyspreu, per mi, és el més preocupant de tots, perquè és el menyspreu a la gent que més ho necessita. Quan aquest Parlament, en un territori singular, amb la sobirania d'aquest Parlament, intenta vetllar pels interessos dels que més ho necessiten, si això no els agrada, també s'ho carreguen sense cap problema.

Però no es preocupi, senyora diputada, perquè estem treballant ja per poder resoldre aquesta desigualtat manifesta i poder tornar-ho a fer i tornar a veure com...
(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les inversions en infraestructures

310-00134/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les inversions en infraestructures. Formula la pregunta el diputat senyor Joan Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Bon dia, vicepresident. Fa uns dies coneixíem que l'execució d'infraestructures per part de l'Estat a Catalunya durant el primer semestre d'enguany està entorn del tretze per cent, una xifra que fa pensar que de cap manera es

complirà, un any més, el pressupost d'infraestructures de Catalunya i, amb tota probabilitat, no arribarem ni al setanta-quatre per cent de compliment dels darrers deu anys, que ja de per si és prou vergonyant.

Quan es tracta de complir les lleis –i el pressupost és la més important que s'aprova al Congrés–, l'Estat no compleix mai amb els compromisos amb Catalunya. De fet, no li cal, perquè, encara que no la compleixi, no passa absolutament res. Curiosament, sempre hi ha excuses per desviar l'atenció i tornar a demanar que se'ls aprovin pressupostos argumentant que l'any que ve sí que tot serà diferent.

Després de trenta anys d'incompliments, pretenen que ara pensem que les coses seran diferents, però ja hem perdut tota la confiança. I per això tenim clar que l'únic camí és la independència.

De fet, la setmana passada, una vegada més, el món econòmic dels Països Catalans, amb Andalusia, va mostrar l'enuig per l'enèsim incompliment del Corredor del Mediterrani. La ministra catalana Raquel Sánchez ha tornat a prometre una data; diu que estarà acabat entre el 2025 o el 2026. Llàstima que l'hemeroteca ens ensenyi que aquest compromís ja s'havia promès durant el 2012 pel 2015 i el 2017 pel 2020. De moment, onze anys d'endarreriment i el més calent és a l'aigüera.

Després diuen que l'economia madrilenya supera la catalana, però obvien que el nivell de compliment del pressupost d'infraestructures a Madrid ha estat, els darrers anys, els darrers deu anys, per sobre del cent per cent. I qualsevol economista entén que la inversió genera PIB i, en canvi, el no compliment dels pressupostos en infraestructures provoca pèrdua de competitivitat.

Però això els serveix per enganyar part de la població dient-los que el fet que Madrid creixi per sobre de Catalunya és culpa del procés, quan Catalunya fa més de vint-i-cinc anys que suposa el dinou per cent del pes de l'economia de l'Estat, i Madrid no fa més que pujar a costa de buidar Espanya.

Vicepresident, el nostre grup considera molt important la infraestructura del Corredor Mediterrani. Sabem que hi ha multinacionals de la indústria de l'automòbil que han descartat grans inversions a Catalunya per la manca de compliment dels compromisos dels respectius governs de l'Estat. I entretant l'Estat va invertint en el Corredor Atlàntic. I ens temem que aquest és el veritable motiu de la frenada del Corredor Mediterrani.

Li voldria demanar, vicepresident, si té dades concretes del compliment de l'Estat en les infraestructures clau del país i pel benestar de la gent, com és el Corredor Mediterrani i també les rodalies.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, vicepresident del Govern i conseller de Polítiques Digitals i Territori.

El vicepresident i conseller de Polítiques Digitals i Territori

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputat. Sí, deixi'm que, primer, faci una referència al Corredor Mediterrani, perquè realment és que és escandalós.

Miri, jo avui li faré un pronòstic: abans tindrem el corredor 5G del Mediterrani que el corredor ferroviari mediterrani, que fa tants anys que esperem. (Alguns aplaudiments.) I i ho dic amb recança, eh?, perquè, malauradament, no hauria de ser així. Crec que s'ha fet, per part de l'Estat, política desvertebradora pel que fa al que ha de ser la unió entre Catalunya i el País Valencià, descaradament, durant masses anys. Com pot ser que entre Barcelona i València hi hagi menys quilòmetres que fins a Madrid i Madrid estigui connectada ja, diguéssim, amb l'alta velocitat amb aquestes dues ciutats i no ho estiguem Barcelona i València? Un corredor, per cert, econòmicament molt potent i que aniria precisament en el bé de l'economia espanyola, eh? I, per tant, en fi, és una d'aquelles qüestions que, clarament, per part dels governs de

l'Estat, passa abans la ideologia unionista que no pas la ideologia econòmica de fer de l'Estat, doncs, un país o un estat que tingui en compte la importància que ha de tenir el progrés econòmic pels seus ciutadans.

Però deixi'm que li parli també de rodalies. Miri, si amb el Corredor Mediterrani, doncs, hem vist el que hem vist, en rodalies està passant exactament el mateix. Fa masses anys que l'Estat no inverteix en rodalies de Catalunya. M'he dedicat a mirar les xifres de comparativa de les memòries dels pressupostos dels darrers anys per part de l'Estat. Miri, el 2020, pressupostats 100 milions d'euros, executat zero. A Madrid i Astúries: executat el cent trenta per cent a Madrid; cent dotze per cent a Astúries. 2021, pressupostats 201 milions d'euros, executat zero. A Madrid i Astúries: executat el 146 per cent a Madrid i executat el cent nou per cent a Astúries. Per tant, una vegada més, un dèficit inassumible pels ciutadans de Catalunya. Aquesta ha de ser, hauria de ser la legislatura del traspàs de rodalies, perquè ja n'hi ha prou.

Per tant, emplaço, eh?, els partits representats en aquesta cambra que tenen també responsabilitat a Madrid per tal de que fem efectiu aquest traspàs i que puguem veure en aquesta legislatura com les rodalies es gestionen des de la proximitat, que les puguem gestionar entre tots, des d'aquí, amb efectivitat, com fem amb altres serveis de rodalies, en aquest cas de Ferrocarrils, o també –per què no dir-ho?– amb el metro de Barcelona i amb la gestió que en fem conjuntament a l'àrea metropolitana. Crec que són molt més efectius que el... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els malalts d'esclerosi lateral amiotròfica.

Pregunta al Govern sobre els malalts d'esclerosi lateral amiotròfica

310-00129/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Grau, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Benvolgut conseller i doctor Argimon, a Catalunya hi ha no menys de cinc-centes persones afectades per esclerosi lateral amiotròfica, ELA, una de les malalties més greus que es coneixen, que va paralitzant a poc a poc tots els músculs, que deixes de poder caminar, bellugar-te, menjar, parlar... T'han de fer un forat a la gola per respirar, necessites assistència les vint-i-quatre hores del dia i de la nit, i això no hi ha família al món que ho pugui pagar i que ho pugui resistir si les administracions els regategen l'atenció i els recursos, a Catalunya i a Espanya.

En España el Gobierno de Pedro Sánchez ya ha dejado claro que considera sacrificables a los pacientes de ELA. El PSOE se ha negado a ni siquiera tramitar la proposición de ley de Ciudadanos para dignificar a estos enfermos y reconocerles la incapacidad desde el momento del diagnóstico. Dicen que para eso no hay dinero.

I jo li pregunto, conseller: vostè en té, de diners, per aquests malalts?, què pensa fer la Generalitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Presidenta, diputada Grau, diputades, diputats... Com vostè ha dit, l'ELA és una malaltia neurodegenerativa que no té tractament a data d'avui ni tampoc té un tractament que modifiqui el curs de la malaltia; és una malaltia altament incapacitant,

amb un gran impacte psicoemocional per la pròpia persona, evidentment, i per tot l'entorn afectiu i l'entorn familiar d'aquesta persona.

Catalunya s'organitza amb xarxes d'especialització –les XUEC, que li diem, són les unitats també de referència o expertesa–, seguint les recomanacions de la Unió Europea. En aquest sentit, tenim doncs tot lo que fa referència a infantil a Vall d'Hebron i Sant Joan de Déu, i amb adults, a Vall d'Hebron, Sant Pau, Parc Taulí i també a l'Hospital del Mar. Això s'organitza..., des d'aquest punt de vista, són els responsables de tot lo que és la detecció precoç, el seguiment d'aquests malalts, també en combinació amb tot lo que fa referència a l'atenció primària.

En els seus moments, diguéssim, més avançats de la malaltia, són persones, alguns d'ells –i aquí dependrà també dels seus valors i preferències–, que o ingressaran a llarga estada o bé prendran altre curs d'atenció.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Bé, tots sabem que no hi ha cap govern omnipotent i que els recursos no són il·limitats. La dependència és la gran assignatura pendent dels nostres sistemes sanitaris i socials. Aquestes morts terribles però lentes, espantoses però amagades dels malalts d'ELA, que no activen les alarmes del sistema o de l'opinió pública, com ho pot fer per, per exemple, la covid, esdevenen inferns privats on, a la pràctica, cap administració pública gosa entrar-hi. Però és que aquesta és la diferència entre la humanitat i la inhumanitat, entre una societat que funciona i una màquina de recaptar impostos i picar carn.

Em sembla que vostè i jo estem d'acord a defensar el dret a l'eutanàsia, a una mort digna. Bé, doncs això és inseparable de la defensa del dret a una vida digna, a que ningú es vulgui morir abans d'hora per no ser una càrrega, per no devastar moralment i econòmicament les famílies. Un malalt d'ELA necessita assistència sanitària qualificada les vint-i-quatre hores del dia; un malalt d'ELA necessita poder tenir això fins i tot si la família no pot pagar sis mil euros al mes; un malalt d'ELA necessita protocols específics als serveis d'urgències. Sobretot, necessita confiar que la societat no el considera sacrificable per no gastar diners.

No hi ha partida pressupostària del món més important que la que evita el sofriment de les persones. Tota la resta, ja em perdonarà, és, o hauria de ser, secundari.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Crec que vostè ho ha explicat molt bé, és una malaltia molt altament incapacitant. Certament, vostè ha citat l'eutanàsia –és un dret que en aquests moments doncs tenim tots–, i, per tant, des d'aquesta perspectiva, també dintre de lo que són els valors i preferències de les persones, pot entrar l'eutanàsia, com poden entrar també doncs la cura pal·liativa o altre tipus de curs d'acció. En aquest sentit, sempre nosaltres defensarem aquesta necessitat de respectar valors i preferències, i crec que tot el sistema sanitari ho fa.

Certament, aquí, com li he dit, en alguns moments aquests pacients opten per lo que és entrar en un centre sociosanitari. En aquests moments, tenim un deu per cent de les persones que opten a entrar en un centre sociosanitari de llarga estada, de llarga durada, i que, per tant, reben aquesta atenció, doncs, les vint-i-quatre hores del dia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre el sistema educatiu.

Pregunta al Govern sobre el sistema educatiu

310-00138/13

Formula la pregunta la diputada senyora Irene Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Conseller Cambray, vivim en un país extraordinari, un país on hem fet de la nostra llengua un vincle de cohesió social; on l'oportunitat d'aprendre la nostra llengua de forma transversal ens ha enriquit i enorgullit com a poble. I l'escola hi ha tingut un paper fonamental, un paper decisiu. El sistema educatiu ha actuat de palanca amb una aposta per la llengua com a actiu que hem de revaloritzar, el català com a llengua de trobada i com a ascensor social. Ho podem dir amb serena autoestima.

Malauradament, ara trontolla. El Consell Superior d'Avaluació avança dades de l'evolució dels usos lingüístics en els entorns educatius. A quart d'ESO, els anys 2006, 2013 i 2021, disminueix l'ús del català dins de l'aula; també a les activitats de grup, en les relacions d'igual a igual, on s'usa majoritàriament el castellà, i s'evidencia un clar retrocés pel que fa a la relació del professorat amb el grup. Per tant, un poc freqüent ús del català en les interaccions orals de l'alumnat en els diferents contextos d'aprenentatge i una tendència al canvi de llengua dels docents en relacions orals amb l'alumnat en detriment del català, tant en els contextos formals com els contextos informals.

I no trontolla perquè la comunitat educativa no hi ha dedicat, no hi ha esmerçat prous esforços, ans al contrari, sinó perquè ens trobem en un canvi de paradigma. La canalla i la joventut han modelat els seus usos socials del joc, i això té un trasllat directe en l'ús del català. Si el català no els és útil, si és una missió impossible accedir a productes audiovisuals doblats o subtitulats en català, si el català deixa de tenir aquesta funció social, no l'utilitza.

Després d'un clar relaxament l'última dècada, aconseguim la presència del català en la llei audiovisual, impulsem el pacte nacional per la llengua, que esdevindrà una eina indispensable tant per protegir com per incentivar, per incrementar l'ús de la llengua catalana en tots els sectors.

Conseller, i en l'entorn educatiu, com podem revertir aquesta situació?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Aragonès, vostè ho deia, vivim en un país extraordinari, i el català és la llengua pròpia del nostre país. Ens movíem fins ara amb percepcions, ens movíem amb impressions, i ara comencem a tenir les primeres dades. I, per tant, les polítiques públiques s'han de prendre sempre disposant de dades.

Estem davant d'una situació que no ens agrada; estem davant d'una situació que no és la que voldríem. I, per això, el que fem és passar a l'acció, fer que les coses passin, amb convicció, ferma i realisme. La consellera Garriga ho ha dit en diferents ocasions: el Govern comença una nova etapa pel que fa a la política lingüística.

I per això, dins del marc del pacte nacional per la llengua, sabent i tenint en compte que l'escola és part de la solució; sabent i tenint en compte que hem d'avan-

çar en molts altres àmbits –vostè ho comentava–, i sabent i tenint en compte que al final l'escola normalment acaba sent el reflex del que ens passa a la societat, el que fem és desplegar un pla, desplegar un pla d'impuls i promoció de la llengua catalana als centres educatius. Un pla que farem amb i des dels centres educatius; un pla que en quatre anys arribarà a tots els centres educatius del país; un pla que bàsicament el que fa és generar dins dels centres educatius, per tal de conèixer el que està passant realment a cadascuna de les nostres escoles i instituts, un grup impulsor que el que fa és que tots els mestres i professorat d'aquest país, els 120.000 mestres i professionals d'aquest país, hauran de fer cursos de sensibilització i de formació no en el coneixement del català, que evidentment ja el tenen, sinó per tal de disposar d'eines per no canviar de llengua i per tal de disposar d'eines per incrementar aquest ús social del català a les nostres aules.

I, a més a més, dins del pacte nacional per a la llengua, el que farem serà també un diagnòstic més acurat del que realment està passant en tots els àmbits educatius, en totes les etapes educatives als nostres centres educatius.

Escoltin, el català és una qüestió de país. El model d'escola catalana és i ha estat un model d'èxit. El que hem de fer ara és reforçar-ho. El català ha estat, és i seguirà sent la llengua vehicular al sistema educatiu català, i, per això, defensar i impulsar el català és defensar i fer avançar el país.

Diputats i diputades, per tot això l'escola, a Catalunya, en català.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre les millores acordades per al Cos de Mossos d'Esquadra en la Junta de Seguretat de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre les millores acordades per al Cos de Mossos d'Esquadra en la Junta de Seguretat de Catalunya

310-00139/13

Formula la pregunta el diputat senyor Jaume Butinyà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. En els darrers temps les intervencions, ja siguin en forma de moció o de pregunta, entorn de les emergències i la seguretat en aquest hemicicle han estat sovintejades, cosa que evidencia que tot el que està relacionat amb la seguretat i les emergències a Catalunya preocupa. Ens preocupa perquè la població catalana ha augmentat en nombre i els riscos als que estem sotmesos avui no són els mateixos dels de fa trenta o quaranta anys. En conseqüència, la resposta que cal donar també ha de ser diferent. I quan ens referim a respostes diferents ho fem pensant en el model a aplicar i en la quantitat de recursos destinats.

En els darrers dies hem tingut dues notícies esperançadores en aquest sentit. Per una banda, la setmana passada en la sessió informativa sobre els pressupostos del que es dotaria el Departament d'Interior per al proper 2022 vam saber que es destinarien fins a 1.274 milions d'euros per incorporar nous efectius, si el pressupost s'aprova. En total hi hauria 1.500 efectius en les properes convocatòries nous per al 2022, 840 dels quals serien mossos d'esquadra. Per altra banda, el dia 5 de novembre passat va tenir, també, lloc a Barcelona la Junta de Seguretat de Catalunya. En aquesta junta de seguretat es va arribar a diversos acords, un d'ells el compromís d'implementar un nou sostre d'efectius de la plantilla de Mossos d'Esquadra. L'increment d'efectius ha de respondre sobretot a una millora qualitativa dels recursos i no només quantitativa. És a dir, ha de servir per modernitzar i adaptar els serveis

d'emergències a les noves demandes i millorar la resposta, dotant-se de recursos humans i renovant la millora..., i millorant els equips.

Per tot això, cal decisió política amb voluntat de canvi. Per tot això, conseller, el nostre grup parlamentari voldria saber quines són les principals millores que comportarà haver aconseguit aquest acord respecte a la policia de Mossos d'Esquadra en la Junta de Seguretat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputats i diputades, convidats... Efectivament, es parla molt de seguretat, no?, i sempre, perquè és una qüestió molt i molt rellevant, perquè és la garantia dels drets i llibertats dels ciutadans i de les ciutadanes, particularment dels més vulnerables.

I, en aquest sentit, sí, el pressupost aporta una incorporació de molts més efectius, per una banda, i de molt més pressupost. En particular, dels capítols 2 a 8 un vint per cent més, que permetrà fer més política de seguretat i emergències al servei de la majoria de catalans i catalanes. I, efectivament, l'acord ha estat molt i molt rellevant. Era imprescindible, perquè ja havíem arribat al sostre de 18.237 mossos que es va pactar l'any 2006. I en aquest moment s'ha aconseguit un increment del vint per cent, fins a 22.006 efectius, no només en virtut del nombre d'habitants, sinó també un increment del 2,3 al 2,5 de nombre de mossos d'esquadra cada mil habitants. Des d'aquest punt de vista, és un acord molt i molt rellevant que ens permet treballar en una policia de més proximitat, més social, que permeti i garanteixi el repte del relleu generacional i també d'abordar desafiaments com el crim organitzat, la ciberdelinqüència, la violència i tants altres.

Hi han uns altres acords que fan referència a incorporar-nos a diferents xarxes de bases de dades de diferents països, i en aquest sentit és molt rellevant perquè ens homologa com una policia europea més. I, en aquest sentit, també hi ha un acord, que és permetre el pas transfronterer de la nostra policia, no només a les persecucions en calent, sinó també per a la investigació. I és molt important, aquest acord, especialment en alguns territoris del nostre país. I és lamentable saber que l'altre dia el president del Partit Popular deia que això era continuar el desafiament independentista i que ell, quan fos president del Govern, ho derogaria. És ben lamentable, perquè curiosament l'Ertzaintza també ho té, però no va dir que això ho derogués. Segurament respon, això, a una dada més, a un pas més en aquest anticatalanisme ranci que tantes vegades patim.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i remor de veus.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques de reparació de les violències masclistes i els delictes d'odi.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de reparació de les violències masclistes i els delictes d'odi

310-00140/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jenn Díaz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Consellera, la darrera dècada i sobretot els darrers anys han estat importants en la força del moviment feminista per molts motius, però en voldria destacar la potència que va significar popularitzar proclames i cadenes com el «*Me Too*» o el «jo sí que et crec».

Han estat molts els avenços, però aquests dos lemes van conscienciar una societat que molt sovint posava el focus mediàtic en la culpa i no en la víctima. Això és el que proposa en l'àmbit institucional la diligència deguda del «germana, jo et crec» al «germana, la Generalitat, el Govern del teu país, et creu». I no només et creu, sinó que t'acompanya, i no només t'acompanya, sinó que farà tots els possibles perquè no s'hi arribi mai massa tard i fins i tot per avançar-nos-hi i prevenir.

La diligència deguda és el «jo et crec» de les administracions públiques, és la corresponsabilitat de cadascuna de les violències que patim, perquè som ben conscients que no es tracta ni de casos aïllats ni de causes individuals, i com que la violència patriarcal ens travessa com a societat, com a societat hem de trobar els mecanismes de reparació. Per aquest motiu, perquè l'obligació de les administracions és vetllar, prevenir, acompanyar i reparar les violències patriarcal, en la modificació de la llei de violències la passada legislatura hi vam incorporar aquest concepte en les definicions, perquè els drets de les dones i del col·lectiu LGTBI són drets humans i perquè les institucions els han de garantir i han de vetllar per ells.

Aprofito per recordar que el PP, aquest PP que ens diu que els homes estan discriminats i perseguits, va presentar un recurs contra aquesta ampliació de la llei; perquè sempre està bé recordar qui treballa per garantir drets i qui treballa per minoritzar-los i fer-los invisibles.

Per aquest motiu, estem convençudes que la quarta onada del feminisme, l'actual, que ha aconseguit ocupar els espais de poder que ens pertanyen, és la clau de volta del futur del nostre país.

Li voldríem demanar, consellera, en aquest sentit, i després de la presentació de les línies d'actuació del Departament d'Igualtat i Feminismes, quines són les propostes sobre acompanyament, prevenció i reparació a les violències patriarcal.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada. Com vostè diu, la diligència deguda és l'element més potent de la Llei 5/2008, modificada pel Parlament el desembre passat, i s'ajusta així al marc internacional de drets humans.

Això implica una cosa tan senzilla, però al mateix temps complexa, com actuar amb celeritat, actuar amb eficiència i actuar perquè totes i cadascuna de les intervencions s'adeqüin a les necessitats de les víctimes i les supervivents. Això implica també que els poders públics hem d'aplicar aquesta diligència deguda tant en la fase de prevenció, en la fase d'atenció, com en la fase de reparació. I la reparació és precisament l'obligació que implica un impuls més fort per part dels poders públics perquè posin al centre les necessitats de les dones. I això no pot dependre d'un potencial judici i de la condemna dels responsables, en molts casos perquè aquests responsables no s'arribaran a identificar mai, en altres casos potser perquè l'agressor fins i tot és mort, com passa en els casos dels homes que assassinen les seves parelles o exparelles, i tampoc pot dependre de sentències que sovint arriben massa tard. Tota la xarxa especialitzada d'atenció a les violències masclistes ha d'actuar sota aquest paràmetre de la reparació, de reparar el dany patit, però al mateix temps

hi ha algunes accions que requereixen una resposta immediata, hi ha situacions que requereixen de la resposta immediata.

I per aquest motiu hem inclòs dues disposicions a l'avantprojecte de llei que acompanya els pressupostos: una relacionada amb els casos de feminicidis i una altra en el cas dels delictes d'odi. En el cas dels feminicidis, el que fem és cobrir amb diners públics el sepeli o el trasllat o repatriació de les dones que han estat assassinades, perquè així ajudem les famílies en aquest tràmol en lloc de causar aquest malestar, aquest patiment afegit. En la segona, en casos de delictes d'odi, cobrim les intervencions mèdiques no incloses en la cartera bàsica de salut en el moment posterior immediat a l'agressió i sense vinculació a resolució judicial, perquè el Govern estarà al costat de les víctimes perquè no estiguin a l'estacada, i molt més enllà d'aquest deure que tenim d'erradicar-los, també precisament estarà al seu costat per ajudar-les en la seva recuperació més immediata.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les previsions relatives a la situació dels treballadors del sector públic en abús de temporalitat per negligència de les administracions.

Pregunta al Govern sobre les previsions relatives a la situació dels treballadors del sector públic en abús de temporalitat per negligència de les administracions

310-00130/13

Formula la pregunta la diputada senyora Basha Changue, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Consellera, quines mesures –i no excuses– està adoptant el Govern per aturar tots els processos selectius en curs i en frau perquè inclouen places d'interines amb abús de temporalitat?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé –gràcies, presidenta–, diputada, som conscients d'aquesta taxa de temporalitat excessiva, de més del trenta per cent; som conscients que això ens passa a la Generalitat i passa als ens locals. És per múltiples causes, però sobretot és, de fet, per la limitació normativa estatal de la taxa de reposició que és vigent encara. Hem explicat diverses vegades en seu parlamentària, també als representants dels treballadors i treballadores, que la nostra proposta és l'estabilització d'aquestes plantilles. I, per tant, el nostre marc mental no passa per indemnitzacions massives, sinó que volem garantir i no prescindir d'aquests efectius.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Demane mesures i no excuses sobre l'aturada de processos en curs perquè són cada cop més nombroses les sentències judicials que reconeixen la fixesa de treballadores en abús de temporalitat com a única solució legal a la negligència de l'Administració.

Preguntem per què no aturen els processos, tenint en compte també les moltes denúncies i mesures cautelars que les afectades i els sindicats que les defensen han presentat respecte a les oposicions en frau i que estan encara pendents de sentència. I ho preguntem, també, perquè tenim el tràmit en curs en aquest mateix Parlament de la llei d'estabilització de les treballadores del sector públic català com a solució col·lectiva per les més de noranta mil interines catalanes actualment en abús de temporalitat.

I no podem obviar els avenços del decret llei al Congreso de Madrid, que, tot i incomplir la normativa de la Unió Europea perquè els concursos que proposa són oberts i de resultat incert, tot i no resoldre la situació de la majoria d'interines en abús de l'Administració catalana perquè amb les restriccions d'antiguitat i ubicació del lloc de treball busca estabilitzar places i no persones, tot i això, tenen el suport inexplicable d'Esquerra Republicana, que s'alinea un cop més amb el Partit Socialista i Podemos per desemparar les treballadores públiques a canvi de no sabrem mai què.

Per tant, reiterem: més enllà d'utilitzar les interines com a moneda de canvi en les seves negociacions partidistes que no beneficien ningú més, més enllà de buscar dreceres per no assumir la responsabilitat de l'Administració en la seva negligència durant dècades, què pensa fer el Govern per defensar els drets de totes les treballadores del sector públic català? O, si més no, com pensa pagar les indemnitzacions milionàries que les acomiadades inevitablement..., per aquestes mesures que estan acordant amb el PSOE a Madrid? Perquè, com ja ens va dir, consellera, aquests milions no estan contemplats als pressupostos. I no només no estan aturant els processos, sinó que n'estan convocant de nous, com a les auxiliars de geriatria.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada, bé, Europa, efectivament, ha tocat la cresta a l'Estat en el sentit de que aquesta excessiva temporalitat necessitava mesures. En aquest sentit, hi ha escenaris incerts a l'Estat, però que, en tot cas, sembla ser que preveuen una via excepcional de concurs de mèrits per estabilitzar aquestes treballadores i treballadors que ocupin una plaça abans del 2016, o via processos d'estabilització mitjançant concurs oposició per treballadores que ocupin una plaça de forma ininterrompuda almenys de tres anys, anteriorment al 31 de desembre del 2020, en tot cas, per una via de quaranta per cent de mèrits –i això és la novetat– i seixanta per cent en proves no eliminatòries.

En qualsevol cas, el que sí que li puc dir és que el Govern de la Generalitat l'any vinent traurà una oferta pública ordinària de 5.152 places, i això és excepcional per la seva..., doncs, en fi, en aquest cas, doncs, milers de places que podrem treure, però, per altra banda, òbviament, el Govern estem molt amatents al que dirà aquest Parlament i al que dirà amb millores que haurem d'aplicar evidentment en funció pública.

Treballem, doncs, amb diferents escenaris que no ens plantejem..., però no ens plantejem aquestes indemnitzacions massives a les que vostè feia referència. Perquè, de fet, hi haurà una doble opció pels treballadors i treballadores de la Generalitat: una via ordinària d'oposició, però això no exclourà una possible via de l'estabilització.

Per tant, som un govern garantista pels drets de tothom i apliquem el principi de transparència, mèrit i capacitat, que són principis republicans d'accés a la funció pública.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les prioritats en política social.

Pregunta al Govern sobre les prioritats en política social

310-00141/13

Formula la pregunta la diputada senyora Eva Parera, del Grup Mixt.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Bon dia a tots. Nosaltres voldríem saber quin pes i quina importància li dona aquest Govern i aquesta conselleria en especial a les polítiques de suport a la família, perquè francament ens hem quedat una mica preocupats veient la proposta de pressupostos que han presentat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, de fet, ara fa un parell de dies vam tenir al Parlament, doncs, la comissió per poder explicar quina és la política i quina és la dels pressupostos del departament en aquests pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Es fa difícil..., la pregunta que ens formulava era de les nostres prioritats socials i es fa difícil poder respondre en dos minuts i mig quines són totes aquestes prioritats socials.

El que li puc ben dir és que, des del Govern de la Generalitat i especialment des del Departament de Drets Socials, les nostres prioritats són els drets socials dels ciutadans, de tots els ciutadans. I en aquests drets socials, evidentment, hi són les famílies, que és una forma d'organització de les persones i dels ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Miri, jo els hi vull recordar que les famílies van ser claus per fer front a la crisi del 2008. Sense les famílies, la crisi hagués sigut molt més profunda. Molts pares, molts avis van poder ajudar molts fills a pagar hipoteques, a pagar lloguers.

Vostès avui ens presenten uns pressupostos de 38.139 milions d'euros, ho repetixo 38.139 milions d'euros, dels quals destinen només 10.900.000 euros a polítiques de suport a la família; 10.900.000 euros de 38.139. Ens sembla francament insuficient i ens sembla que és un missatge molt clar: aquest Govern no creu en les famílies.

Vostès en el 2020, pressupost 2020, ja van reduir un cinquanta-dos per cent, als pressupostos, les polítiques de suport a les famílies. Ara només s'apugen 1 milió d'euros amb relació al darrer pressupost, 1 milió, quan estem davant d'una crisi econòmica importantíssima.

En els darrers anys, les polítiques de suport a la família han sofert una rebaixa del vuitanta per cent; són 44 milions d'euros i només n'apugen 1 milió d'euros. Tenim més de 3 milions de llars familiars amb fills que necessiten rebre suport degut a la crisi econòmica. Però per vostès la prioritat, TV3, Catalunya Ràdio, 284 milions; acció exterior, 67,2 milions, és més important gastar en delegacions exteriors que en

família. I això és una cosa que ens preocupa moltíssim, perquè la família són la base de tota societat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Miri, senyora Parera, hi insisteixo, la família és una forma d'organització dels ciutadans. Com vostè diu, el pressupost del Departament de Drets Socials és de 3.800 milions d'euros, un trenta per cent més que el pressupost de l'any 2020. I aquest pressupost no és altra cosa que dedicat a les persones, organitzades també en famílies. Li'n faré un repàs, tot i que ja ho vaig dir l'altre dia.

El quaranta-cinc per cent del pressupost està dedicat a la promoció de l'autonomia personal, la promoció de l'autonomia personal de les persones que viuen en famílies, persones grans, persones amb algun tipus de discapacitat...

El dinou per cent del pressupost va dedicat en suport a les famílies i en suport, sobretot, a la pobresa d'aquestes famílies; el dinou per cent del pressupost, per les famílies.

El setze per cent va dedicat a l'habitatge. En el pressupost que els hi vaig explicar, fins a 114 milions d'euros dedicarem justament a evitar desnonaments i a ajudes a les famílies, per poder lluitar justament contra aquests desnonaments i poder pagar aquests ajuts socials.

El deu per cent va dedicat a la infància, l'adolescència i la joventut, als nens que no tenen família i que, per tant, els ha de tutelar la Generalitat, i que, com ja els hi vaig comentar, gairebé són vuit mil..., o bé deu mil que reben alguna prestació.

Per tant, tot el pressupost, absolutament tot el pressupost que dedica el Departament de Drets Socials s'ha dedicat als ciutadans, als ciutadans i les ciutadanes, organitzats també en famílies. Però no només el pressupost del Departament de Drets Socials, el pressupost de tota la Generalitat: el pressupost que dediquen des del Departament d'Ensenyament, el pressupost que es dedica des de Feminismes, el pressupost que es dedica des d'Acció Climàtica i agricultura, el pressupost que es dedica des d'universitats..., tot el pressupost va dedicat als ciutadans de Catalunya, organitzats en famílies.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre l'assistència del president de la Generalitat a la cimera de Glasgow amb motiu de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic COP26.

Pregunta al Govern sobre l'assistència del president de la Generalitat a la cimera de Glasgow amb motiu de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic COP26

310-00131/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari VOX.

Joan Garriga Doménech

¿Cómo valora la asistencia del presidente de la Generalitat a la cumbre sobre el clima de Glasgow COP26?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, molt bon dia. Doncs, miri, ho valoro molt positivament.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Miri, senyora consellera..., la asistencia del señor Aragonès fue un viaje inútil que nos podríamos haber ahorrado, porque ha malgastado el dinero de los catalanes, y su participación en la cumbre fue nula. Se dedicó a lo que sabe hacer, que es fomentar el calentamiento local, fomentar la división y el enfrentamiento buscando apoyos en Escocia a su proyecto rupturista en Cataluña.

La cumbre ha sido un fracaso. Ustedes, los ecologistas de salón, siguen amargando la vida a nuestros conciudadanos criminalizándolos por comer carne, viajar en avión, tener un coche diésel o una moto clásica. Han arruinado nuestra industria catalana, española, nuestras fábricas, y ahora van a por nuestra industria alimentaria.

Ustedes, los ecologistas de salón, criminalizan y marginan a los europeos mientras países como China o India son los países que más contaminan en el mundo. El cuarenta y seis por ciento de los plásticos vertidos al mar provienen de Asia. China emite 11.000 toneladas de CO₂ y España, 214.

Pero ¿cuál es su respuesta?, ¿cuáles son sus conclusiones? Seguir limitando la industria en Europa, perdiendo millones de puestos de trabajo, con la excusa de no contaminar, y dejar que entren productos de Asia en clara competencia desleal, porque no respetan ni el medio ambiente ni nuestros derechos sociales. Son ustedes unos hipócritas.

Segundo, dar la espalda a los ciudadanos que pagan en España el recibo más caro de la luz de Europa. Y, con la excusa del medio ambiente, no fomentar la soberanía energética nacional para no depender de otros países.

Tercero, en Cataluña, imponiendo un nuevo impuesto como el del CO₂, con la excusa del medio ambiente, saqueando los bolsillos de los catalanes. Porque este nuevo tributo resulta una injusticia que no vamos a permitir. Ustedes castigan al trabajador que no se puede cambiar la furgoneta o a la familia que no se puede comprar un coche eléctrico. La movilidad es un derecho fundamental para los ciudadanos, para trabajar o para vivir en sociedad. I aquí, entre la Generalitat y los ayuntamientos, limitan el transporte privado –sí, lo limitan–, pero, por otro lado, suben enormemente el coste del transporte público para las familias y para los ciudadanos; en muchos casos, el doble del IPC en los últimos quince años.

Mire, senyora «consellera», menos élités globalistes y més treball; menys cumbres climàtiques y més justícia social; menys ecologisme de saló y més conservadurisme verd.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Miri, senyor Garriga, no gastaré ni dos segons a intentar convèncer-lo. Però, si em permet, com que me'n queden dos amb divuit, sí per constatar-li tres coses.

Miri, la primera, mentre vostès ens diuen que el canvi climàtic és *ideologia*, és *totalitarisme*, és *separatisme* i totes aquestes coses, nosaltres treballem i treballarem encara més intensament per aconseguir descarbonitzar les nostres vides.

Segona cosa que li voldria dir, mentre vostès ens diuen, de manera permanent, quan parlen de l'agenda –per exemple– 2030, que és una *agenda totalitaria*, que és *la agenda globalista* i, a més a més, que és *la agenda de la ruïna*, mentre vostès diuen tot això, doncs, miri, nosaltres destinarem, ja li dic, més esforços que mai –més esforços que mai– a reduir les emissions contaminants del nostre país.

I, tercera cosa, mentre vostès titllen una i una altra vegada la lluita contra el canvi climàtic de *religió verde* –que tela, eh?–, *religió verde*, *delirios ecologistas*, i ens parlen d'*ambientalismo històric*, nosaltres –nosaltres– ja li dic que ens arremangarem encara més per mitigar el canvi climàtic.

I, miri, em sobra encara un minut. Una de propina: a Glasgow, el president de la Generalitat, el vicepresident i una servidora, entre altres coses, vam presentar Catalunya davant del món –davant del món– com un actor protagonista per fer front a l'emergència climàtica. I sap què li dic? Que n'estem molt orgullosos, perquè això va de salut i va de vida, la del planeta, també la del país. I li diré una cosa: també de la seva.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre el futur del Centre Recreatiu i Turístic del Camp de Tarragona.

Pregunta al Govern sobre el futur del Centre Recreatiu i Turístic del Camp de Tarragona

310-00135/13

Formula la pregunta la diputada senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Vicepresident, quin és el capteniment del Govern respecte al futur del projecte del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou? (*Pausa.*) No, la pregunta anava dirigida al vicepresident Puigneró.

La presidenta

Per respondre, té la paraula, tal com consta en el guió, el conseller Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Contestar-li, senyora diputada, que, respecte al darrer dia que el diputat senyor Parés ens va preguntar per la mateixa qüestió, no hi ha hagut cap canvi. (*Rialles.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, doncs continuem sense saber quin és el seu parer sobre aquest tema. I això ens preocupa, i ens preocupa molt, a més, en vista del que hem conegut en les últimes hores i en els últims dies.

Vostès van presentar el projecte de pressupostos en el que figuraven els 120 milions per desencallar el CRT. I immediatament vam saber que aquests 120 milions poden desaparèixer si això facilita l'aprovació dels pressupostos per part de la CUP, que no veu bé el projecte; de fet, no l'ha vist mai –no és una sorpresa.

Per tant, els hi hem de preguntar: a què juga aquest Govern? Com pot ser que projectes econòmics tan importants pel futur del Camp de Tarragona siguin moneda

de canvi en una negociació política? Com pot ser que el Camp de Tarragona sigui víctima d'un xantatge polític, d'un mercadeig que té greus conseqüències sobre el nostre territori?

El predecessor –conseller– del vicepresident i el president Aragonès, aleshores vicepresident, van comparèixer fa un any en aquest Parlament per explicar en quin punt estava el projecte del CRT. En aquella compareixença, els dos feien referència als milers de llocs de treball i als efectes positius que tindria el CRT sobre l'economia de Tarragona.

Ja no els importen els llocs de treball ni aquests efectes beneficiosos sobre l'economia de Tarragona? Els explicaran vostès als més de quaranta mil aturats a les comarques del Camp de Tarragona que s'esfumen milers de llocs de treball perquè la CUP, com ha dit, vol enviar a la paperera de la història aquest projecte?

Conseller, aquest Govern s'ha posat en mans dels radicals, d'aquells que volen decreïxer econòmicament, i, en aquest procés, arrossegaran el país. S'estan convertint en el Govern del no: no a l'ampliació de l'aeroport, no als jocs d'hivern, i sembla que no al CRT de Vila-seca i Salou.

Catalunya no s'ho pot permetre; el Camp de Tarragona no s'ho pot permetre. Governin, conseller; governin per tot Catalunya. Donin seguretat als catalans i catalanes, també als que vivim al sud, perquè el sud també existeix. Liderin i acompanyin els projectes que suposen molts llocs de treball per al nostre territori i molta riquesa per al nostre territori. Saben que, si ho fan, ens hi trobaran.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, senyora diputada. Amb la societat de la informació sovint el que hi ha és molta desinformació, i és un mal que patim. Jo l'hi aclariré ràpidament. Escolti, miri, en primer lloc, com li deia, el projecte està a on estava: s'està preparant el pla director urbanístic en aquest moment; un cop s'hagi fet, passarà a la seva aprovació a la comissió d'urbanisme. Estem a l'espera de que això passi.

Dit això –dit això–, el que li diré és el següent: necessitem un país viu, un país viu i un país equilibrat. Un país viu és aquell que rep inversions econòmiques que ajuden a que la gent pugui tenir llocs de feina més enllà de la capital, de Barcelona. I, per tant, nosaltres creiem en tot això i procurarem..., i no serà aquest conseller ni el Govern que avui tenim al país, no serem els que estarem en contra de projectes que compleixin la normativa legal, la normativa urbanística, que generin riquesa per després redistribuir-la, que no suposin cap euro públic de despesa, que no vulnerin cap espai natural protegit i que, al cap i a la fi, com li he dit, contribueixin a un país ric i equilibrat.

Si això és així, doncs escolti, no té res a patir.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la inversió prevista al Baix Penedès per al 2022.

Pregunta al Govern sobre la inversió prevista al Baix Penedès per al 2022

310-00136/13

Formula la pregunta la senyora Dolors Carreras, diputada del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Dolors Carreras Casany

Gràcies, presidenta. Honorable president, conseller, diputats, diputades, bon dia a tots i a totes. Conseller, el Baix Penedès existeix. Això deia la pancarta que portaven els catorze alcaldes de la comarca el dia 20 de setembre quan la consellera de la Presidència, Laura Vilagrà, els va rebre a la Generalitat. I tot seguit van ser rebuts per diferents diputats i diputades de diferents grups polítics d'aquest Parlament.

El Baix Penedès som una comarca que porta molts anys de creixement demogràfic; la població creix i les necessitats dels seus municipis i dels seus ciutadans augmenten, i l'únic que no creix des de fa anys és la inversió per part de la Generalitat.

La comarca en aquests moments se sent menystinguda. Aquests pressupostos són insuficients i insolidaris; insolidaris perquè només 6,3 milions en inversions i un 0,4 del pressupost és destinat al Baix Penedès.

No creu que com a mesura urgent seria l'ampliació de l'hospital comarcal del Vendrell, un hospital petit per donar servei a la població de la comarca, sense oblidar l'augment d'estiu, de Setmana Santa i festius? Ja no es pot assumir més, ni per part dels professionals sanitaris, ni per part dels usuaris; és insostenible. No creu, conseller, que ha de ser una prioritat, tant en espais com en increment de personal? Amb l'ampliació del projecte s'aconseguiria ampliar i fins i tot doblar quiròfans, llits, els boxs d'urgències, les consultes externes i els llits de cures intensives.

No han tingut temps, interès o ganes de mirar-se el manifest que van entregar els alcaldes amb les seves reivindicacions?

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Jaume Giró, conseller d'Economia i Hisenda.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada Dolors Carreras. Tinc un petit defecte, i és que em llegeixo els papers. Per tant, li puc assegurar que m'ho he llegit i, a més a més, he quedat amb els alcaldes del Baix Penedès per veure'ns demà mateix.

Dit això, miri, tornem a la desinformació. Els pressupostos del 2022 tenen un import de 10.423.868 euros i un cèntim pel Baix Penedès. Això compara amb els 2.037.000 euros del 2020. Per tant, hi ha un increment molt important. Què és el que passa? Miri, normalment –i no l'hi dic com a retret, eh?, és una cosa que passa, habitual, i que segur que a mi, abans de ser conseller, també m'hagués passat– mirem el capítol número 6, el capítol 6 d'inversions, i no mirem el capítol 7, que és el de transferències de capital. Llavors, si sumem els dos, el Baix Penedès tindrà la xifra que li he comentat; hi ha 10.423.868 euros i un cèntim en aquest pressupost del 22 que properament aprovarem.

Si tenim....amb el temps que disposem, que és poquet, jo m'agradaria dir-li que a més a més dels que vostè ha pogut veure com a inversions n'hi han altres que són 3.475.000 euros de subvenció per l'Idiada, molt important, per construir una pista d'assaig pel vehicle autònom, que això genera activitat i llocs de treball; inclouen també 1.200.000 per actuacions diverses en trams de carreteres del Baix Penedès; 2.185.020 euros per Calafell, 1.400.000 d'aquests que són per a l'estació depuradora d'aigües de Calafell; cal sumar-hi també 1.913.000 per al Montmell, 1 milió i mig dels quals són per la nova construcció de l'escola Teresa Godes i Domènech, i també s'hi preveuen 651.000 euros per l'Arboç, que aniran destinats a l'ampliació del CAP, i 200.000 euros més per actuacions diverses al Logis Penedès.

Està prevista també –segurament em faltarà temps, però després ho podem acabar de comentar– l'ampliació de l'escola La Parellada, a Santa Oliva, el centre residencial d'acció educativa i el nou edifici de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller. *(Aplaudiments.)*

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el deute pendent amb les entitats socials. Formula la pregunta la diputada senyora Judit Alcalá, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar... *(Veus de fons.)* Perdó? *(Veus de fons. Pausa.)* No era la segona rèplica? *(Veus de fons.)* Ah, no; disculpin, doncs. Bé, no havia aturat el temps. Té la paraula, doncs, la diputada.

Dolors Carreras Casany

Gràcies, conseller. Celebro molt..., perquè acaben de notificar-m'ho per demà, perquè vindran alguns alcaldes, i..., ho celebro, que sigui així, però més o menys, si vostè suma el que acaba de dir, són les xifres que jo li he donat. El Baix Penedès existeix i el convido, doncs, a visitar-lo, i si hi ha voluntat política per donar solucions a aquesta difícil situació..., espero que hi siguin.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Ara sí que el Govern ja havia exhaurit el seu temps.

Pregunta al Govern sobre el deute pendent amb les entitats socials

310-00137/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el deute pendent amb les entitats socials. Té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Judit Alcalá González

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Bon dia, diputats i diputades. En la setmana passada, la Taula d'Entitats del Tercer Sector va comunicar una nota de premsa amb la greu situació econòmica que pateixen les entitats socials per falta de pagament de la Generalitat a diverses subvencions de projectes i activitats, la majoria ja finalitzades. Estem parlant de la quantitat de 65 milions d'euros, que deu la Generalitat a aquestes entitats.

Aprofito una vegada més des d'aquí, per agrair la tasca que han fet durant la pandèmia, que continuen fent atenent la població més vulnerable. Consellera, ens pot dir quan pensa el Govern de la Generalitat fer efectiu el pagament de 65 milions d'euros que deuen a les entitats socials?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, la relació que té el Departament de Drets Socials amb les entitats és diversa en algunes de les qüestions. Quan es realitzen serveis per al departament mitjançant concerts, gestió delegada o subvencions plurianuals, aquestes es paguen en el temps i forma establerts per la pròpia llei i la llei de morositat, que ens mana que s'han de pagar en el termini de dos mesos. Doncs això, en aquests moments, totes les activitats que duen a terme les entitats a través d'aquestes modalitats estan puntualment pagades.

Si es refereix a les convocatòries de subvencions, li detallaré, i ja acabaré en tot cas el meu temps. Referent a la convocatòria de subvencions de l'any 2020, la convocatòria està pagada ja en el seu 95 per cent –la del 2020 està pagada al noranta-cinc

per cent–, falta el restant que s’ha d’acabar de pagar quan es justifiquin les entitats. Referent a la COSPE del 2021, és veritat, en aquests moments encara no s’ha pogut pagar el noranta-cinc per cent de la bestreta. El motiu és perquè amb la nova reestructuració del departament, que s’ha fragmentat en tres departaments diferents, la complexitat per a Intervenció, doncs, impedeix que aquests pagaments encara puguin estar fets. A més a més, des del departament vam ampliar justament la partida de diners, i aquesta partida, doncs, ha de passar pel Govern.

Dit això, sent conscients d’aquesta dificultat, el que farem des del departament és ampliar el termini d’execució i de justificació de la convocatòria, per tant, un cop estigui finalitzada l’activitat..., es pagaran aquests 49 milions d’euros de bestreta, i quan estigui acabada l’activitat, doncs la resta de diners.

Pel que fa referència a la convocatòria de subvencions de l’any 2022, la que fa referència a les línies que seran anuals, ja els hi comunico que el que farem serà treure la convocatòria a començaments d’any. Som conscients que una de les dificultats de les entitats és que, de vegades, les convocatòries es treuen massa tard, i per tant, la resolució de la tramitació per elles mateixes es fa tard. Per tant, la convocatòria de la COSPE de l’any 22 la drem a terme el primer trimestre de l’any 2022.

I el que fa referència a la convocatòria de l’IRPF, la del 2020 es va pagar la bestreta del noranta-cinc per cent, el restant de la bestreta, que és aquest cinc per cent fins a arribar al cent per cent, es paga quan hi ha ja totes les justificacions.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá.

Judit Alcalá González

Gràcies, presidenta. Miri, consellera, el retard del pagament de les subvencions ja fa anys que passa. No em serveix l’excusa que ara ho faran. No és un fet puntual d’aquest any, ni molt menys, ni de l’any passat. Si no pregunti-ho a les més de tres mil entitats que formen part de la Taula del Tercer Sector.

El Grup Socialistes i Units per Avançar ha demanat de forma reiterada un calendari de pagament. Ho hem demanat més de cent vegades, consellera, hem demanat agilitzar la burocràcia, hem demanat simplificar la documentació. No pot ser que les entitats que treballen per abolir la pobresa, per abolir les desigualtats, que durant la pandèmia han fet mans i mànigues per atendre a més de 800.000 persones a causa de la covid, que han aguantat la pressió assistencial de la pandèmia, que han acompanyat a més d’1 milió i mig de persones en risc d’exclusió social, oferint suports estables i amb continuïtat en el temps, que fan un servei públic que és essencial; no pot ser que a data d’avui, per molt que vostè digui que estan quasi el noranta-cinc per cent pagades, sigui així. No és així. Pregunti-ho, si vol. I li dic de subvencions del 2020, i ho pot comprovar, si vol, consellera.

Miri, la situació és molt greu, molt greu perquè estem parlant de persones, i vostè sap lo que vol dir això. Necessitem aquestes subvencions, sobretot les entitats, per fer un bon funcionament, per fer un bon acompanyament, i en això no val..., i no li permetré que digui que la culpa és d’Espanya, com sempre diuen en aquest hemicycle. Potser ja és hora que reconeguim que les coses no les fan bé; han fet una mala gestió per part del Govern aquests darrers anys. I li recordo que la legislatura anterior vostès també estaven al Govern. Només li tornaré a dir que espero que paguin aviat los 65 milions d’euros que deuen a aquestes entitats.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures perquè tornin a Catalunya les empreses que en van marxar el 2017

317-00080/13

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Qué medidas piensan tomar para el retorno de las empresas que se fueron de Cataluña a partir de 2017?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, nosaltres estem portant a terme una política econòmica de fomentar els actius que fan de Catalunya un país atractiu per al desenvolupament d'activitat econòmica: els centres de recerca i de transferència tecnològica, les polítiques de promoció econòmica, les aliances també en l'àmbit educatiu i formatiu, i evidentment, el treball per unes infraestructures en l'àmbit digital també de qualitat, que permeten arrelar l'activitat econòmica al país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. En los nueve meses posteriores a octubre de 2017 5.200 empresas y 36.300 millones de depósitos bancarios se fueron de Cataluña para no volver. Ustedes atribuyen esa fuga al decreto del Gobierno Rajoy, que poco menos que forzaba a las empresas a irse en contra de su voluntad, una de las mentiras más burdas y groseras de todo el proceso separatista, y mire que de esas van ustedes bien servidos.

Que eso es mentira se lo podría explicar perfectamente el señor Jaume Giró, si tuviera a bien decir la verdad, claro, que no es el caso, porque yo, a diferencia de otros diputados aquí, jamás atacaré al señor Giró por su actividad empresarial anterior. Tenía todo el derecho del mundo a dedicarse a ella; lo que no tiene derecho el señor Giró es a mentir en sede parlamentaria descaradamente, como hizo en su última comparecencia, culpando a dicho decreto de la fuga de empresas.

Porque el señor Giró por aquel entonces era presidente de la Fundación "la Caixa", propietaria del cien por cien de Criteria. Y ¿saben ustedes quién fue el primero en pedir al Gobierno Rajoy dicho decreto? ¡Oh, sorpresa! El propio señor Giró. Y no me lo invento. En escrito dirigido a la Comisión Nacional del Mercado de Valores y ante la creciente inseguridad jurídica, lo pedía –cito textualmente– «para preservar los intereses de la entidad en tanto se mantenga la actual situación en Cataluña». El decreto, es que lo pidieron ustedes. Imposible concebir mayor hipocresía: «indepes» de día, españolistas de noche –si hay dinero en juego, claro.

Señor Aragonès, dejen de mentir de una vez por todas. Las empresas se fueron de Cataluña porque convirtieron ustedes esta tierra en un auténtico infierno, y solo volverán recuperando la estabilidad, la seguridad jurídica y los impuestos moderados, justo lo contrario de lo que están haciendo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, fa uns dies vaig tenir l'oportunitat de fer una trobada amb les trenta empreses més importants d'un país de la Unió Europea molt rellevant establertes a Catalunya. I les reivindicacions que van fer, que posaven sobre la taula per enfortir la seva presència al país, eren precisament la millora de les infraestructures i del Corredor Mediterrani, que en l'etapa de govern en la que el Partit Popular ha tingut responsabilitats ha obviat sempre –ha obviat sempre–, posant altres prioritats. També els alts costos de l'energia, fruit d'un model on vostès tenen tot de companys seus, del seu partit, ocupant consells d'administració d'empreses energètiques –una gran mostra de la independència respecte al poder polític que tenen algunes d'aquestes empreses.

I posen sobre la taula també la necessitat d'evitar imatges com, per exemple, les de l'U d'Octubre. Aquelles imatges sí que van donar la volta al món, quan el Govern del Partit Popular, del qual vostès formaven part, va donar la mostra més clara en contra no només de la promoció econòmica i l'estabilitat d'aquest país, sinó també d'Espanya. Aquell dia vostès es van retratar al món.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de l'estabilitat política per a redreçar l'economia

317-00073/13

Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, usted...

La presidenta

Perdoni, senyor Carrizosa, amb mascareta, si us plau.

Carlos Carrizosa Torres

Ah, és amb mascareta?

La presidenta

Sí.

Carlos Carrizosa Torres

Ah, perdó. Señor Aragonès, usted llegó a la presidencia de la Generalitat prometiéndome la gran transformación de Cataluña, pero estos días seguimos viendo como Cataluña se desliza por la pendiente de la decadencia económica y la inestabilidad política. Y no lo dice Ciutadans, lo dicen los datos.

En el *ranking* europeo de competitividad, entre 281 regiones, Cataluña está en el puesto 161, mientras que, antes del *procés*, estaba en el 103, cincuenta y ocho puestos de caída. Cataluña está recibiendo quince veces menos inversiones extranjeras que Madrid desde el golpe del 17. Madrid nos supera en PIB desde 2016. Por primera vez Andalucía se convierte en la comunidad autónoma con más autónomos de España, superando a Cataluña.

Y con este panorama necesitamos unos presupuestos para la reconstrucción, no unas cuentas en que no se acometa una reforma de la Administración ni se toquen los salarios a sus altos cargos. No modernizan ustedes la educación, no potencian la FP, no conectan las universidades con las empresas, no invierten en futuro y no ba-

jan la presión fiscal, que es la mayor de España, porque necesitan seguir saqueando a los catalanes para financiar el *procés*.

Necesitamos un entorno de seguridad jurídica y de estabilidad política para que los inversores y las empresas vuelvan. No lo vamos a conseguir con unos presupuestos condicionados por la CUP, cuyo modelo es el decrecimiento económico, cargándose el Hard Rock, la ampliación del aeropuerto o los juegos olímpicos de invierno.

Por eso, en Ciutadans hemos presentado una enmienda a la totalidad de estas cuentas, porque necesitamos cambiar estos presupuestos de la decadencia por unos presupuestos del despegue. Ya sé lo que usted va a decir ahora, señor Aragonès. Negará la evidencia de forma irresponsable, dará un par de cifras supuestamente positivas, explicará una anécdota, como ha hecho ahora, y hará oídos sordos a las voces de alarma que llegan desde el Círculo de Economía, el presidente de las cámaras de comercio de España, la Comisión Europea, la London School of Economics.

Señor Aragonès, deje de negar la realidad y de lastrar la economía catalana, y no impida con sus políticas que empresas y autónomos recuperen nuestra economía.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Sí, ho ha endevinat, senyor Carrizosa. Li donaré una dada que vostè ha oblidat, perquè ha parlat d'inversions, de creació d'empreses, barrejant períodes diferents, territoris amb població diferenciada, barrejant percentatges i nombres absoluts. Però hi ha una dada que vostè s'ha deixat. A l'hora de comparar, ja que tant li agraden a vostè les comparacions, en aquest cas de Catalunya amb Madrid, doncs, vostè s'ha deixat una dada, que és la taxa d'atur. I la taxa d'atur a Catalunya és més baixa, perquè al final les inversions, la presència d'empreses, quina finalitat tenen per a un govern? Doncs que hi hagi feina per a tothom. Per tant, com a mínim –com a mínim– ha de reconèixer que aquest indicador vostè sí que l'ha obviat expressament, perquè és evident que se li desmunta el relat.

Com se li desmunta el relat amb el projecte de pressupostos que hem presentat, en el qual vostès, en un exercici de filibusterisme parlamentari de primer curs, han intentat paralitzar-ho i no els han seguit, a l'hora de paralitzar-lo, ni els seus companys d'entorn ideològic i pactes fora de Catalunya.

Aquests pressupostos són uns pressupostos bons, perquè permeten un augment de despesa de 5.000 milions d'euros, perquè passem, en l'àmbit de la inversió, de la inversió pública, que té un paper fonamental en la provisió de béns públics, en infraestructures, en infraestructura sanitària, educativa, digital, de comunicació i de mobilitat..., passem de 2.000 a pràcticament 4.000 milions d'euros d'inversió. Són uns bons pressupostos, uns pressupostos que serveixen per transformar Catalunya.

Al que a vostè no li agrada és que aquesta transformació de Catalunya, que ja estem portant a terme, és una transformació en clau social, per acabar amb les desigualtats, i també en clau econòmica, per a la millora del teixit productiu; en clau verda, per afrontar la transició en el canvi climàtic; en clau feminista, també –també–, per combatre les desigualtats de gènere, i també transformació en clau democràtica, perquè la inestabilitat moltes vegades va associada a la negació dels conflictes. Els conflictes s'han de reconèixer i s'han de resoldre democràticament, que és el que vostès encara no han après.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Lo previsible, señor Aragonès. Usted sigue tocando el violín, como la orquesta del *Titanic*.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Segueixo, doncs, reivindicant el que és el paper transformador d'aquests pressupostos. Senyor Carrizosa, és evident que vostè també és previsible. Vostès segueixen ancorats en la legislatura de la crispació, cosa que van intentar fer de la legislatura passada, que els ha donat aquests rèdits tan espectaculars que han obtingut.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'obrir a altres formacions polítiques les negociacions per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022

317-00074/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, vol tindre vostè pressupostos el 2022?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Evidentment que sí. Uns pressupostos que han de ser transformadors, uns pressupostos que implementen els meus compromisos de l'acord d'investidura, que han iniciat la tramitació parlamentària i que treballarem perquè puguin ser aprovats i entrin en vigor abans de l'1 de gener de 2022.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs vostè diu que sí, però és que ningú està entenent massa bé res, perquè estem a 17 de novembre, vostès encara no han aixecat el telèfon per trucar-nos i sembla que és vostè l'únic president al món que prefereix tirar endavant uns comptes per la mínima, si és que ho aconsegueix, que no uns comptes, uns pressupostos amb un suport generalitzat, quan, a més, saben que nosaltres ens hem ofert per negociar, com ja vam fer el 2020, i sobretot perquè aquesta vegada n'hi haja pressupostos a tot arreu, perquè pensem que la situació s'ho mereix.

A més, tinc la sensació de que el seu Govern és l'únic que encara no s'ha assabentat de que això no va d'independentistes o no independentistes. Ací hauria d'haver un únic front, un front comú per la recuperació econòmica i per les transformacions que el país necessita. Clar que n'hi ha recursos, però no n'hi ha ambició al seu pressupost; clar que són expansius, perquè arriben diners de tot arreu, però no són inclusius ni transformadors.

I, si mirem, és incompreensible que vostès destinen el triple de diners al Hard Rock que a indústria, però és que els recursos també per a salut mental són insuficients, per no parlar del dentista públic i també per fer de Catalunya un país de trens –vostès destinen més diners en inversions a carreteres que a trens. I tampoc entenem la seva absència de la reunió la setmana passada per defensar el Corredor Mediterrani. Tant de bo el seu Govern destinés la meitat d'esforços que va dedicar a l'ampliació de l'aeroport del Prat, i ara als jocs olímpics d'hivern, a fer una transició ecològica justa i a tindre més trens i més barats.

I per això, president, li dic: indústria, psicòleg públic, dentista públic, fer de Catalunya un país de trens i un pla de barris verds. Li ho dic amb tota la humilitat del món i també amb la voluntat d'aconseguir millores per al país, perquè Catalunya ho necessita, Catalunya ho mereix. I, d'una vegada per totes, hem de fer ja el salt i deixar enrere uns pressupostos on el que s'imposen són les dinàmiques «sociovergens» i conservadores. No n'hi ha transformació, en aquests pressupostos, i per això nosaltres volem ajudar a millorar-los.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, en el debat d'investidura vaig dir... El debat d'investidura és important, perquè expressa..., és el compromís meu com a president, és el programa de govern que vaig presentar i pel qual doncs aquest Parlament em va escollir president de la Generalitat. En aquell debat d'investidura vaig dir molt clar que treballaria tenint presents les majories existents en aquesta cambra i també les majories en clau transformadora.

Vostès, en aquests darrers dies, han posat sobre la taula la seva voluntat de treballar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya sense excloure, doncs, les forces polítiques que van facilitar la investidura meua com a president de la Generalitat. Jo, en el seu moment, vaig convidar-los a treballar junts en aquesta investidura; vostès van tenir la seva posició. Però això és el passat.

Jo els proposo que treballem aquesta proposta de pressupostos, que seiem i que en parlem, que seiem i que parlem sense exclusions de la confiança del Govern i de, evidentment, les forces polítiques que van fer possible aquell pacte d'investidura que incorpora en aquests pressupostos, en clau transformadora, en clau de poder afrontar tots els canvis que el país necessita.

Volem afrontar aquests pressupostos, que són uns pressupostos bons per al país. Vostè en fa una valoració entenent que són millorables. Nosaltres creiem, doncs, que sempre pot haver-hi coses a discutir, però que són uns bons pressupostos, uns pressupostos en clau transformadora. Per tant, parlem-ne, seiem i mirem la possibilitat d'ampliar la majoria que va permetre la investidura amb una majoria més àmplia per poder facilitar aquest pressupost.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic COP26

317-00075/13

Formula la pregunta el diputat senyor Dani Cornellà, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. President, una delegació del Govern de Catalunya, amb vos-tè al capdavant, va assistir, doncs, a la COP26. Com valora els acords de la cimera de Glasgow?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, crec que els acords de Glasgow assolits pels estats que han participat, doncs, en la formulació d'aquests acords són absolutament insuficients per afrontar els reptes que tenim per mantenir aquest objectiu d'un escalfament global no superior a 1,5 graus respecte a l'era preindustrial.

Això ens obligarà..., anar cap a aquests objectius obliga a una gran transformació de la manera que tenim de viure, de la manera que tenim de produir i de distribuir i de consumir i, per tant, és imprescindible que alhora que ens marquem aquests objectius, posem també sobre la taula les alternatives i l'acompanyament a totes les persones que poden veure compromès el seu futur personal, laboral i, per tant, afectant sectors molt importants de la classe treballadora del país, per tal, doncs, que precisament aquest canvi es pugui fer, aquesta transició la puguem afrontar i sense facilitar que hi hagin discursos determinats de l'extrema dreta que aprofitin els reptes que tenim en relació amb el canvi climàtic per fracturar encara més la nostra societat.

En aquest sentit, doncs, vostès han estat portant a terme propostes importants en matèria de lluita contra el canvi climàtic, que cal escoltar, que cal atendre i que, evidentment, estem en disposició d'acordar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, satisfets, doncs, que compartim aquesta insatisfacció amb els acords no vinculants, doncs, que s'han pres pels diferents..., per més de 197 països, doncs, aquests darrers dies. Com saben, nosaltres també vam assistir, doncs, a aquesta cimera, a la COP26, però també vam assistir a la contracimera popular que s'organitzava a la ciutat.

I els resultats ens fan patir i molt, ja que veiem com les entitats ecologistes, però no només elles, sinó també totes les persones expertes valoren negativament la cimera. Perquè ens diuen, doncs, que s'han adquirit uns compromisos molt pobres i molts d'ells en cap cas són vinculants, tot i viure una situació d'emergència climàtica.

Nosaltres enteníem, doncs, que calia prendre decisions dràstiques per avançar i ens trobem amb uns acords tebis per intentar només limitar l'escalfament global a un grau i mig, tornant així a impulsar els acords que ja es van prendre a París l'any 2015. És a dir, ens trobem a l'any 2021 i tornen a parlar-nos, doncs, d'anar a buscar els acords del 2015, de fa sis anys. Així va, doncs, aquest món.

Però també a la cimera només es va mencionar reduir l'ús del combustible fòssil, es va parlar de retirar les subvencions a aquests, eliminar progressivament el carbó o la fi de la desforestació per a l'any 2030, però sense concretar. Per tant, no ens donen solucions i incompleixen constantment els acords presos en anteriors COP, també

amb els països del sud global, al quals se'ls hi prometen molts milions i s'incompleix sistemàticament, no?

És sorprenent, doncs, com al final a la contracimera, que és la de la gent, sí que es té clar que s'han de prendre decisions ambicioses i per a tothom. Només per acabar, doncs, demanar que no tirin la tovallola, que encara hi som a temps, que no s'han fet les coses bé, però que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat. *(Alguns aplaudiments.)* Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, crec que coincideixo..., coincideixo amb vos-
tè en que finalment els acords assolits a Glasgow són insuficients per a tots els canvis que hem d'afrontar. Davant d'això, la qüestió és què fer, què tenim a les nostres mans per poder contribuir a redirigir aquesta situació. Ni som un estat ni som una superpotència que pugui fer seure, doncs, els països que avui encara estan frenant alguns d'aquests canvis.

Però podem fer aliances, i precisament una de les tasques que vam fer a Glasgow va ser la construcció d'aliances en el marc de l'Under2 Coalition, que és una coalició de més de cent seixanta governs estatals i subestatals, on de moment està inclòs el Govern de Catalunya i que, precisament, el que volem fer és anar més enllà d'on els estats no han volgut arribar. Perquè som molt conscients que la lluita contra el canvi climàtic és una lluita de caràcter global, però que precisa transformacions immediates en l'àmbit domèstic, en l'àmbit local. I que aquestes podrien no servir per a res si no hi ha també una transformació, com deia, de caràcter global. Precisament per això, són importants les aliances, les aliances ciutadanes dels moviments socials, però també les aliances dels governs compromesos en la lluita contra el canvi climàtic.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la instrumentalització ideològica de l'educació

317-00076/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga, del Grup Parlamentari VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿hasta cuándo van a seguir instrumentalizando la educación en Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Pregunta errònia. No s'instrumentalitza l'educació a Catalunya.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, el separatismo siempre ha utilizado la educación como método de adoctrinamiento de los más pequeños. Desde tiempos del señor Pujol, un gobierno tras otro han pervertido una institución clave en nuestra sociedad para imponer su ideología, para perseguir al disidente y para modificar la historia a su antojo. Y su Gobierno no iba a ser menos, ¿verdad, señor Aragonès?

Estos días hemos conocido dos nuevos atropellos a la libertad en las aulas. En primer lugar, la creación de una comisión para controlar el uso del castellano en las aulas. Y, por otro lado, la promoción de un programa de adoctrinamiento sexual por parte de la *conselleria* de Feminismo. Todo, mientras ustedes han presentado unos presupuestos que perpetúan el gasto político a través de la millonaria financiación de un número incontable de chiringuitos feministas, climáticos o separatistas. Una fiesta millonaria, pagada del bolsillo de todos los catalanes, mientras ustedes son incapaces de garantizar un futuro próspero y libre para sus hijos.

La educación, señor Aragonès, es un pilar fundamental que hay que reforzar, que hay que garantizar que cumpla su objetivo y que debe recuperar, de una vez por todas, su papel fundamental como ascensor social. Pero eso, a ustedes, no les importa, porque el futuro de los jóvenes catalanes les importa muy poco, y lo han demostrado. Los jóvenes catalanes merecen tener oportunidades laborales, salarios dignos y no soportar un cuarenta por ciento de paro juvenil. Merecen un sistema educativo de calidad, que garantice la enseñanza en castellano y no inspectores en los colegios al servicio de los desvaríos del Govern, señor Aragonès. Merecen unos barrios seguros donde crecer, con servicios públicos de calidad y no calles tomadas por MENAs, edificios ocupados y narcopisos. No se merecen, señor Aragonès, un consejero como el señor Josep González-Cambray, que debería estar apartado del cargo desde hace meses y al que hoy, desde aquí, le pido que lo cese de inmediato.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, la primera conclusió, després d'aquesta intervenció, és «felicitats, conseller»; felicitats per entendre l'educació... *(aplaudiments)*, felicitats per entendre l'educació com una eina fonamental per la formació dels infants i joves d'aquest país, que n'hem d'augmentar la qualitat des de les primeres etapes de la vida. Per això, gratuïtat de l'infantil 2, del segon curs d'infantil –el P2, com en diem abans–, doncs, en aquests pressupostos; per això, una aposta per l'escola inclusiva, i, per això, també, una aposta per l'ensenyament en valors. A mi el que em sorprèn és que el senyor Garriga, després de veure moltes de les notícies que coneixem aquests dies, i també sent conscients que moltes no són públiques, d'agressions sexuals, cregui que no cal fer una educació en valors als joves del nostre país. Evidentment que sí.

I confondre el que és la promoció del català amb una obsessió per apartar el castellà, diu molt de vostè; diu molt de vostè, de com entén la llengua catalana en una posició sempre subordinada, en una posició subalterna, i no com a llengua de cohesió, com a llengua del país que aquest Parlament reconeix i que, evidentment, hi ha un ampli consens al seu voltant.

Seguirem defensant l'escola com una eina d'empoderament de la ciutadania, perquè sabem que una escola que forma ciutadans lliures és la millor garantia d'una societat justa i d'una societat lliure.

I quan vostè iguala i intenta posar –i a més ho fa servir com a insult, no?– el compromís en la lluita contra el canvi climàtic, el compromís en la lluita feminista i la defensa de la llibertat i la independència de Catalunya..., quan tot això, doncs, ho

embolica i ho fa servir com un insult, és per nosaltres la millor càrrega d'energia per continuar amb la nostra feina amb més convicció que mai.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat d'assegurar la majoria que va permetre la investidura per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022

317-00077/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Botet..., Batet, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Hi han Botets i Batets, presidenta. *(Rialles.)*

Molt honorable presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades, la política és responsabilitat, i Catalunya necessita pressupostos. Ho necessita la seva gent, ho necessiten les empreses i ho necessita el conjunt del país per superar una crisi pandèmica molt greu. I en aquest sentit el Govern ha fet la feina; de la mà del conseller Giró, el Govern ha fet molt bona feina. Perquè són uns bons pressupostos per impulsar una reactivació social i econòmica, per garantir l'estat del benestar i per incentivar l'activitat empresarial. Malgrat el dèficit fiscal i els incompliments reiterats de l'Estat, són els millors pressupostos possibles, expansius, socials i transformadors.

Per tant, calen pressupostos des d'un punt de vista social i econòmic, però òbviament també calen pressupostos des d'un punt de vista polític. Perquè no podem desaprofitar l'aval que representa tenir la majoria independentista més gran de la història d'aquest Parlament: setanta-quatre diputats, setanta-quatre.

Per això entenem que vostès, Esquerra Republicana, van fer l'acord d'investidura amb la CUP, i per això nosaltres, Junts per Catalunya, vam fer un acord de legislatura amb Esquerra Republicana. Som el cinquanta-dos per cent per fer efectiva la independència, però per poder avançar necessitem estratègia compartida, sí, però també necessitem pressupostos. Estratègia i pressupostos. Ens hi juguem la legislatura del cinquanta-dos per cent, president.

Per aquest motiu, fem una crida a la responsabilitat, la responsabilitat que ens autoapliquem, però que també demanem a totes les forces independentistes. I en aquest sentit, president, vostè té la màxima responsabilitat, i celebrem que s'hagi involucrat directament en les negociacions tal com li hem demanat des de Junts per Catalunya.

I en aquest sentit, però, i després de les afirmacions que hem sentit en aquesta sessió de control que s'obria a altres majories parlamentàries no acordades, voldríem saber quina és la seva valoració respecte a mantenir el que ha fet possible aquesta legislatura, que és una força del cinquanta-dos per cent independentista per avançar cap a la república catalana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Batet, aquesta és una bona proposta de pressupostos. S'ha estat treballant amb uns pressupostos, com vostè ha dit, que, quan mires els números, el contingut, i en la meva condició d'exconseller d'Economia, crec que són uns pressupostos molt positius, que permeten fer un salt endavant en la inversió, consolidar nivells màxims de despesa social i, en molts casos, augmentar-los. Per tant, uns pressupostos absolutament necessaris, també en la situació en la que tenim el país; un país que malda per reconstruir-se després d'una pandèmia de covid-19 que ha deixat, des del punt de vista social, econòmic, en els serveis públics també, i des del punt de vista emocional, molts i molts reptes.

I ho hem de fer conjuntament. I és per això que té el meu compromís que treballaré fins a l'últim segon per aconseguir que la majoria que va permetre la meva investidura com a president sigui també una majoria a favor d'aquest projecte de pressupostos. A això hi hem dedicat els darrers mesos, les darreres setmanes i especialment els darrers dies.

Som una majoria plural i diversa, i, per tant, això obliga a cedir, obliga a plantejar nous reptes. Ho sap, per tant, la Candidatura d'Unitat Popular..., el meu compromís de treballar, doncs, perquè puguem tenir un bon acord i perquè sigui un acord positiu, no un acord forçat, sinó un acord positiu.

I, per tant, hem de treballar amb aquesta opció, reforçant-ho també amb propostes que no excloïm que aquesta opció pugui tirar endavant. I crec que això és molt important. Hi ha qui voldria que aquesta diversitat de l'independentisme fos utilitzada per trencar-lo. I jo crec que nosaltres, des de la responsabilitat compartida –i la meua en particular, que l'assumeixo, doncs, la màxima responsabilitat–, hem de fer d'aquesta diversitat un actiu. I, per tant, els passos endavant, les accions i les omissions dels propers dies són molt importants; que tinguem en compte que en cap cas han de suposar una exclusió d'aquesta majoria que va permetre la meua investidura, d'aquesta majoria independentista. I, en aquest sentit, tenen el meu compromís des del dia d'avui i pel que queda de legislatura.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de mantenir l'aliança que va permetre la investidura com a base per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022

317-00079/13

Formula la pregunta la diputada senyora Marta Vilalta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes. President, això va avui de pressupostos. Certament no som encara on voldríem ser; estem en un punt d'incertesa pel que fa a la tramitació i aprovació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per l'any vinent.

I el que volem justament és desbloquejar aquesta situació, capgirar i redreçar aquest *impasse*. Per què? Doncs perquè aquests pressupostos són necessaris i aquests pressupostos són uns bons comptes. De fet, certament, no són els pressupostos que es mereix la gent d'aquest país, perquè serien els pressupostos d'una república catalana –i això ho sabem, fins i tot ho ha dit el propi conseller d'Economia–, però

són bons i són necessaris. Són uns comptes expansius amb una clara vocació social i transformadora. I aquests pressupostos són el millor instrument que tenim ara a les mans per posar-lo al servei de la ciutadania i del país. I volem aprovar-los amb la majoria de la investidura, perquè aquests pressupostos són la concreció d'aquells acords d'investidura, d'aquells acords que vam fer entre les forces que representem el cinquanta-dos per cent del país i que defensem el projecte de república catalana per via de l'autodeterminació i de l'amnistia.

I en aquest punt, sabent certament que anem contra rellotge, creiem també que encara hi som a temps. I som aquí amb la voluntat d'explorar el marge de negociació amb la CUP. Hem de poder aprofitar aquesta oportunitat que tenim a les mans, també aquesta oportunitat pressupostària, de posar rumb a la transformació que el país necessita.

Vam pactar unes transformacions socials i econòmiques que són un punt de partida, i el camí, de fet, es fa caminant. Necessitem aquests pressupostos per fer-les, aquestes transformacions; temps per poder-les executar, i les majories polítiques amb què vam donar sentit a la investidura per poder-les blindar, aquestes transformacions; una majoria, per cert, d'esquerres i independentista. I això no canviarà.

Mantenir les majories de la investidura com a base del projecte pressupostari és lògic, té sentit i és la prioritat política d'Esquerra Republicana. I assumim i sabem que també ho és per a aquest Govern. De fet, és la millor manera..., mantenir aquestes majories és la millor manera de garantir que no hi hagin temptacions «sociovergens» o aliances conservadores que frenin la nova etapa que el país ha començat a caminar. I per això ens hem d'entendre, perquè hem de tornar-hi aquí per poder tornar-hi a fora i per guanyar el país que volem.

I en això treballem, president. I li mostrem tot el nostre suport des de la lleialtat i el respecte, i ens té al seu costat per fer possible aquesta tramitació i aquests pressupostos.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, diputada. Aquests pressupostos són uns pressupostos de transformació, uns pressupostos que apliquen i incorporen les mesures dels acords que van permetre la investidura meua com a president de la Generalitat de Catalunya; una investidura, a més –vaig dir en el seu moment–, que, basada en la majoria independentista, feia la crida a tots els que aquí compartim la voluntat de transformació, de resolució del conflicte polític en clau democràtica, de l'alliberament de les persones represaliades, i amb aquesta voluntat de transformació i de compromís social, econòmic i ambiental amb el futur del país.

Crec que tenim l'oportunitat en els propers dies de deixar sense arguments aquells que esperen que l'independentisme no sigui capaç de ser la base d'aquesta majoria en aquest Parlament. I, per tant, això necessita un esforç molt important, un esforç que hi dedicarem tot el temps, tota l'energia en els propers dies.

Hem avançat molt. Crec que, des d'on estàvem a principis de setembre fins avui, s'ha anat avançant i construint uns consensos que fan dels pressupostos una eina encara millor, i que ho hem de seguir fent. I ho seguirem fent en els propers dies. Sempre deixant la porta oberta, precisament, a l'acord, i a l'acord d'aquesta majoria independentista que també té aquesta oportunitat de fer-se seus i fer-se protagonista d'aquests pressupostos de transformació.

Crec que això és absolutament clau. Perquè som en els primers pressupostos d'aquesta legislatura. I això també té un impacte sobre el rumb, sobre l'orientació. I jo fa sis mesos, quan em vaig presentar en aquesta cambra com a candidat a la pre-

sidència de la Generalitat, vaig assumir el compromís de la transformació d'aquest país, de la resolució del conflicte amb l'Estat en base a l'autodeterminació i a l'amnistia, a impulsar les quatre transformacions: social, verda, feminista i democràtica; fent-ho a partir d'aquestes majories i, evidentment, sempre allargant la mà a tots els que vulguin sumar en aquesta clau. Els qui vulguin trencar, els qui vulguin dividir, els qui vulguin utilitzar la situació actual per fer inviable l'independentisme, no trobaran, ni per activa ni per passiva, ni per acció ni per omissió, la nostra complicitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la utilització del Cos de Mossos d'Esquadra en les negociacions per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2022 i la possibilitat d'una reunió amb el Govern per a desbloquejar aquestes negociacions

317-00078/13

Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Aragonès, jo sé que a vostè el preocupa la seguretat i la convivència de Catalunya. Em sembla que vostè és un home d'ordre. També al conseller Elena, que té un diàleg fluid amb el conseller Espadaler. Per cert, conseller Elena, felicitats per l'increment de recursos pactat amb el Govern d'Espanya. És una bona notícia i és un pas endavant.

Sé, senyor Aragonès, que també té la preocupació lògica, una preocupació lògica, de tenir uns pressupostos a Catalunya. I he vist que un dels grups amb qui estava negociant –no sé si encara ho fa– els pressupostos per a l'any vinent li demana com a condició que els Mossos d'Esquadra siguin moneda de canvi; a canvi dels pressupostos, fer servir els Mossos d'Esquadra.

Senyor Aragonès, vostè accedirà a aquesta petició?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Nosaltres defensarem els drets i les llibertats de la ciutadania, uns serveis públics de qualitat. Per això, la Policia de la Generalitat de Catalunya necessita tots els recursos, les millors eines i els millors protocols d'actuació per actuar en aquest servei; aquests pressupostos treballen en aquesta línia, i aquest és el compromís del Govern, evidentment.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Aragonès, els Mossos d'Esquadra no poden ser la moneda de canvi d'uns pressupostos. Tampoc ho pot ser la recuperació econòmica; tampoc ho pot ser una recuperació econòmica amb justícia social. Calen uns pressupostos de país, no de blocs; uns pressupostos per tot el país, no per un bloc del país.

El senyor Batet, amb qui em diferencien moltes coses, parlava, deia que la política és responsabilitat. I té raó. I no sé si malgrat les diferències –que són moltes– que tenim..., crec que ens podríem posar d'acord amb què significa el concepte de responsabilitat política.

Per responsabilitat política jo aquest matí li he demanat, i li reitero aquesta petició, una reunió –parlo en nom del primer grup d'aquesta cambra–; una reunió per estudiar i explorar la possibilitat d'uns pressupostos de país, per tots, perquè puguem fer front als reptes que té Catalunya i evitar els riscos, que també hi són, en moments molt excepcionals. Podem fer-ho en acabar aquesta sessió de control, senyor Aragonès. Crec que enraonar no és dolent. Vostè ha abanderat moltes vegades el diàleg. Teniu una ocasió de practicar-lo.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Illa, he conegut la seva proposta; he pogut veure-la pels mitjans de comunicació; després, al cap d'uns minuts, ens ha arribat la petició formal.

Vostè i jo no compartim model de país. I el meu compromís amb aquest Parlament va ser un programa d'investidura que incorporen aquests pressupostos. I aquests pressupostos són importants per tots els reptes que tenim immediats; són importants, també, perquè són els primers pressupostos de la legislatura i perquè indiquen molt clarament el rumb cap a on el volem portar. I jo no vull alterar aquest rumb.

Per tant, jo estic disposat, sempre, ja ho sap, a trobar-nos, però crec que pot avançar quin serà el meu posicionament. I el meu posicionament és que el rumb de la legislatura és el rumb que vaig marcar en la investidura, i, per tant, la transformació social i econòmica del país, la transformació verda, la transformació feminista, la transformació democràtica, el compromís absolut amb la defensa del dret a l'autodeterminació i l'amnistia com a mecanismes de resolució del conflicte polític amb l'Estat. Els mantinc.

I, per tant, sé que vostès ho han expressat públicament, la seva portaveu ho ha fet reiteradament, doncs, jo crec que més com un desig, més que com una constatació acreditada, el fet que volen veure trencada la majoria independentista.

Doncs jo el que li dic és que treballaré fins a l'últim segon perquè aquells compromisos d'investidura que van permetre el suport de setanta-quatre diputats d'aquesta cambra, un dels suports més elevats de les darreres dècades, doncs, precisament siguin la base per aquest acord de pressupostos.

Ens podem trobar, però crec que ja pot aventurar la meua proposta. Perquè en política crec que tots convenim que no hi ha re gratis i que el que avui pot semblar allargar la mà demà és un preu que implica la renúncia a algunes de les posicions que vaig defensar en aquesta cambra, i que és el meu contracte amb el poble de Catalunya.

Tot i això, disposat a parlar-ne. Sempre sap, doncs, que el meu telèfon i les portes del meu despatx són obertes per a tots els partits democràtics d'aquesta cambra.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, la comunicació al Ple de la composició de les meses i de les comissions.

Composició de les meses de les comissions

I de conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició ha de ser comunicada al Ple. Com que la composició està inclosa en el dossier del Ple i ha estat distribuït a tots els diputats, els prego que se n'eximeixi la lectura. *(Pausa.)*

Proposta de modificació de l'àmbit de competències establertes en la Resolució 10/XIII, de creació de comissions parlamentàries

252-00009/13

Acomplert, doncs, l'article 49.2 del Reglament, passàrem al següent punt de l'ordre del dia, la proposta de modificació de l'àmbit de competències establertes en la Resolució 10/XIII, de creació de comissions parlamentàries.

La Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el passat 20 de juliol del 2021, i després d'escoltada la Junta de Portaveus, va acordar proposar al Ple l'assignació a la Comissió de Drets Socials els àmbits de competència de la Comissió de Polítiques Digitals i Territori a què fan referència també el dossier del Ple.

A continuació, i tal com es va acordar en la Junta de Portaveus, no està prevista cap intervenció dels grups parlamentaris en aquest punt de l'ordre del dia i procediríem només a la votació.

Pregunto als diputats si podem aprovar per assentiment aquesta proposta de modificació. *(Pausa.)* M'indiquen que no. Per tant, cridem novament a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs comença la votació.

La proposta de modificació de l'àmbit de competències establertes en la Resolució 10/XIII, de creació de comissions parlamentàries, ha estat aprovada amb 103 vots a favor, 20 vots en contra i 8 abstencions.

Fem una pausa de dos minuts per rebre el síndic i començarem amb la presentació del proper punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les onze del matí i cinc minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia.

La presidenta

Si us plau, si els diputats ocupen els seus escons...

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020

360-00039/12

Passem al quart punt de l'ordre del dia, la presentació de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2020. I, abans d'iniciar aquest punt, em plau saludar en nom de la cambra el síndic de greuges i els membres del seu equip que avui l'acompanyen.

D'acord, doncs, amb l'article 181 del Reglament, el síndic de greuges exposarà un resum general de l'informe. Té, per tant, la paraula el senyor Rafael Ribó.

El Síndic de Greuges (Rafael Ribó i Massó)

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, per mi és un honor presentar els elements que considerem a destacar sobre l'informe anual de l'any 2020. Amb un advertiment previ: és un dels múltiples informes que es fa a la institució del Síndic de Greuges i que jo puc anar presentant en aquesta cambra gràcies a la col·laboració de totes les assessores, assessors, dels equips tècnics, administratius, dels adjunts que dispo, sense els quals seria impossible que jo els hi pogués parlar amb rigor sobre determinades matèries.

Ho dic perquè, a més, és molt possible que en el decurs de les intervencions surtin referències a temàtiques que no tinc ni temps ni voldria subratllar en aquesta intervenció, però sí que vull recordar a tothom que moltes de les temàtiques, fins i tot algunes de molt punyents, estan desenvolupades fins i tot amb informes monogràfics.

Ho dic, per exemple, perquè quan els hi presento l'informe del 2020, lliurat a la cambra a principis del 2021, com fem any rere any, és obvi, els hi he de dir, ve molt marcat per la covid. Però també he d'afegir, seguint l'argument que he utilitzat al principi, que sobre covid tenen vostès un informe monogràfic de juny del 2020 i diversos informes parcials producte de totes les actuacions, visites, anàlisis, reunions, intercanvis que anàvem fent i que anem fent encara sobre aquesta matèria. A banda de que hi ha uns informes anuals que venen obligats per llei: el del mecanisme de prevenció de maltractaments i tortura, el dels drets de la infància, el de l'avaluació de la transparència i l'accés a la informació, i els múltiples altres informes sobre, com he citat, covid, habitatge, temes socials, etcètera.

Tenen també un capítol a l'informe, extens, sobre les xifres –no hi entraré pràcticament gens–; van creixent. Podríem dir que el 2020 va ser un rècord. Lamento haver de dir que va ser un rècord. Jo voldria tornar a dir en aquesta cambra..., tant de bo es pogués dir: «Baixa el nombre de queixes que rep el Síndic de Greuges»; seria un bon senyal. Però va ser un rècord. I ho és per raons òbvies de la gravetat de la crisi que s'evidencia encara amb més força a partir del covid.

I començo precisament amb aquesta crisi fent una alerta que està a l'informe i als múltiples informes, i que continua sent necessària i que hauria de ser el nord, en el meu modestíssim entendre, de totes les diputades i diputats. De les tres columnes que permeten que una societat sigui plenament lliure i democràtica que depenen d'inversions públiques, hem de fer esforços molt més grans de millora, d'inversió i desenvolupament: la de salut, la d'educació i la de serveis socials.

Podria dir que en salut a Catalunya gaudim d'un principi bastant desenvolupat d'equitat. Podria dir que en educació gaudim d'un principi no tan desenvolupat, però sí en l'horitzó, i en certa forma fracturat, d'equitat. No en gaudim gens en l'apartat de drets socials. Les polítiques socials, que engloben salut, educació i totes les altres temàtiques socials, des de l'habitatge fins als ajuts, les transferències socials i un llarg etcètera, representen a l'entorn del quaranta per cent dels treballs, queixes, actuacions d'ofici al Síndic de Greuges de l'any 2020. I, evidentment, en primeríssim lloc, covid, el dret a la salut. I no només covid, sinó pel fet de que les persones que vivim a Catalunya totes podem gaudir d'un accés lliure i gratuït als serveis de salut.

En dret a la salut reconeixem a l'informe 2020 l'immens informe que van fer els professionals de totes les nostres institucions i indrets de salut. Jo vaig tenir l'honor i l'atreviment per part dels que m'acompanyaven de visitar com hospitals de Catalunya anaven construint UCIs setmana darrere setmana –faig així perquè era pis sobre pis– d'una forma absolutament amb gran celeritat, però improvisada, perquè ningú sabia el que ens venia al damunt, i és evident, fruit de la imprevisió, però també de la incertesa, com va passar a tot el planeta..., de l'esforç que es va anar fent, que va provocar, com tothom recorda, aquells aplaudiments que es feien al vespre per tots aquells professionals.

Això evidencia una necessitat de millores. Cal molt més pressupost per Salut; cal molt més pressupost –perquè tot es pot xifrar en euros– per salut si de debò volem mantenir molt amunt el principi d'equitat en un servei públic accessible per a tothom a Salut, sense desigualtats socials ni territorials, i que òbviament hi són avui, però que les hem d'anar cada vegada tancant més. I això vol dir calés i apostar molt més per disposar de molts més recursos humans, de molts més recursos materials, d'una millor retribució en aquests recursos humans –anem bastant retardats en comparació amb pressupostos de Salut i respecte al PIB d'altres llocs d'Europa–, d'infraestructures, d'estimular dedicacions exclusives dels millors metges i personal de

salut al nostre servei públic, i, evidentment, d'una major inversió en l'atenció primària i en altres fenòmens que van a l'entorn d'aquesta imatge o aquesta pantalla que ens ha posat la covid, com és la d'un conjunt de patologies cròniques, com és l'envel·liment de la població amb el que tenim de l'augment de l'esperança de vida, com és la reorganització dels nostres centres.

Faig, doncs, un crit molt fort en favor d'aquesta inversió en salut que ens permeti també que lo que ara hem d'anar readaptant, que és, que a banda de la covid, per a la qual estem molt més preparats, començant per una excel·lent política de vacunació, que tinguéssim temps i mitjans per anar a recuperar tota aquella gent que... –producte de la urgència, que vam dedicar fins i tot per salvar vides; qui no...?, fins i tot el que els parla, tinc amics que van morir per covid– doncs, d'anar a recuperar la seqüència normal i incrementar la celeritat d'atenció tant per raons de diagnòstic com raons d'intervenció –les anomenades llistes d'espera– i d'anar ressituant el que és l'atenció primària, on pràcticament es va suprimir la presencialitat i es va substituir per instruments molt eficients, però que hauríem de reorganitzar amb mitjans per aquesta qüestió, i òbviament, amb un toc d'atenció molt important en la salut mental. Els anàvem advertint sobre la salut mental infantil de feia anys, els advertim encara amb més força al respecte –em refereixo al nombre de queixes i actuacions que hem de fer des del Síndic– però ara de la salut mental en general.

És evident que a cavall del tema salut i del tema, directament, d'altres aspectes socials, l'informe del 2020 entra, com altres informes monogràfics, en la qüestió de les residències, en la necessitat de revisar-les. És imprescindible revisar l'actual model de residències –o d'atenció a la gent gran, molt més àmplia que la residència– i no confondre l'atenció a la gent gran amb com els depositem en unes residències que haurien de ser espais per viure. I hi han altres fórmules també per als espais per viure que no són directament les residències. Però revisar el model de residència, mirar les estructures, les mides, l'atenció –l'atenció social i l'atenció mèdica–, els recursos humans, les ràtios de professionals, la retribució a aquests professionals i la seva formació, la seva relació amb les famílies i el seu entorn, i com desenvolupar recursos alternatius. Soc telegràfic; ho tenen tot, ho reitero, en l'informe i en informes monogràfics.

El dret a l'educació amb la pandèmia ens ha posat en evidència, a partir del tancament de centres, una vegada més, una de les bretxes que hi ha respecte a l'equitat, que és la bretxa digital, i la dificultat d'arribar a tot arreu amb els mateixos mitjans, i per tant, amb les mateixes garanties del dret a l'educació. El problema número u d'educació a Catalunya és, sens dubte, i a anys llum de distància, la segregació escolar. No tenim garantida, ni de molt, l'equitat de la nostra gent respecte al que és el sistema educatiu, en tots els seus nivells. I aquest hauria de ser un objectiu també bàsic per a un govern, anar a tancar a poc a poc la segregació escolar, que l'ha evidenciada encara més la covid quan vam haver de tancar les escoles, i com he dit, començant per la bretxa digital, ho va tornar a evidenciar.

Cal tenir molt més en compte el que signifiquen els centres amb alta complexitat, el que signifiquen els ajuts d'escolaritat en aquests centres –tant de bo arribéssim un dia, i perdonin que ho digui així «a lo bruto», que els millors estiguessin en els pitjors llocs, que serviria per anar elevat aquesta categoria respecte a l'equitat–, l'acompanyament familiar, els plans educatius d'entorn, els serveis d'intervenció socioeducativa, i sobretot, combatre el que es pot haver agreujat, l'absentisme i la desconexió, celebrant que les escoles, com recomanava el Síndic, la institució, des del principi de la pandèmia, no es tanquessin, i deuen saber que es van reobrir al cap d'un relatiu poc temps.

Al món social vull començar per una defensa de l'emprenedoria a Catalunya. Que ho dic perquè molta gent que treballava i que tenia perspectives de guanyar-se la vida, ho va perdre amb la covid, molta gent que no tenia cap perspectiva en molts anys anteriors d'una situació similar. Es van habilitar coses com l'ingrés mínim vital

—molt molt escàs i molt mal distribuït— o la renda garantida va complir també la seva funció també lluny de poder-hi fer front, o el que signifiquen els ERTOS i la necessitat de saber-los reconduir per a aquesta defensa de l'emprenedoria.

En general, en el món social han mancat ajuts suficients o s'han produït problemes de tramitació promoguts per les diverses administracions, començant per la de la Generalitat, que és en part incomprensible, que, per raons burocràtiques, no s'arribés prou, a partir de l'ús d'un instrument tan important com eren totes aquestes transferències socials. Haurien de ser molt més àgils i suficients a l'hora de fer-hi front.

I la crisi en el món social ens va posar en evidència quelcom que hauria de ser una bufetada a la cara per totes les persones que vivim a Catalunya: l'habitatge. L'habitatge, que és un dret, i que és un dret solemne a les declaracions de drets universals, en els convenis europeus, a la Constitució espanyola i al nostre Estatut, avui és una emergència. I ho diu el síndic que va tenir la sort que els diversos governs a Catalunya li van fer cas per crear un registre únic de demanda d'habitatges, perquè hi havia dispersió; de crear després un registre únic d'oferta d'habitatge, perquè hi havia dispersió; però és que ara això ja està a les meses d'emergència, que no és que tinguin dispersió, estan radicalment desbordades. I tenim esperes que van d'un a dos anys... d'emergència!

I potser han confós —i perdonin que els critiqui d'aquesta forma— que l'habitatge és només un tema social. L'habitatge és un tema de política profunda de país, des de l'agenda urbana, que és un gran instrument de reequilibri territorial per a tothom —per a tothom, per a les capes mitjanes, per a les capes més subalternes—, com també per atacar una part del tema de l'habitatge, que és l'habitatge d'emergència, el desnonament, la radicalitat d'aquestes protestes. Això és un tema, totalment d'acord, i molt social, però té una dimensió molt més macrosocial comptar amb l'habitatge, com hi compten els països més avançats, com una eina per reequilibrar el territori, per reequilibrar socialment i per satisfer aquesta demanda a la gran majoria de capes socials, no només als que estan en risc de perdre quelcom tan important com és l'habitatge.

A l'informe fem un gran èmfasi en com fer front a la urgència, a l'habitatge d'emergència, i reclamem un pacte nacional en aquesta matèria. S'ha creat un pacte contra la segregació, i n'estem molt satisfets. És contradictori, costa de fer-lo avançar, ens asseiem a una taula extrems molt oposats en interpretació de com hauria de ser l'educació, però anem trobant el denominador comú. Hi ha raríssimes excepcions que no hi siguin, a la taula. S'ha de fer el mateix amb l'habitatge.

Sé que és un tema contradictori, però les xifres són molt colpidores. Estem molt lluny de les mitjanes de democràcies o de sistemes de llibertats amb les quals ens vulguem comparar. Tothom té responsabilitat aquí. Hem, de vegades, reclamat des del síndic mesures extremes, que encara no hem aconseguit, com que la Sareb retorni una part de les plusvàlues que ha adquirit a partir del benefici que se li va facilitar quan es van netejar els bancs amb més de 60.000 milions d'euros; ho retorni perquè governs com el de la Generalitat o com els del poder local disposessin de més instruments de col·laboració.

Però, molt més enllà d'això, que això és cronologia, caldria pensar en quelcom que no té solució per a demà —farà mentides el governant que digui que solucionarà l'habitatge demà—, que té solucions a molts anys vista, que es comencés per un pacte nacional de l'habitatge.

En aquest apartat social vull parlar de la trinxera. He sentit, abans de seure en aquest hemicle, una pregunta sobre les transferències o subvencions a les entitats del tercer sector. Els hi volia obrir el zoom, no del tercer sector a la taula, anomenat «el tercer sector», sinó a la trinxera social. En plena covid hi va haver serveis públics que van tancar. I van tancar per raons òbvies, potser, de control de la pandèmia, de por, de mesures extremes... Els que no van tancar són els que treballen a la trinxera.

A la trinxera s'hi van estar. I són entitats que fa moltíssims anys que estan presents a la trinxera, i són entitats, la majoria d'elles, d'origen privat, que fan un gran servei públic i que requeriria que hi hagués una major atenció política a aquestes.

Coneix, el president de la Generalitat –perquè com a vicepresident i president en funcions va acceptar de seguida el repte que li va plantejar el síndic, de reunir-se amb la Taula d'Emergència Social que va crear el Síndic–, quins són els tres grans apartats que planteja la gent de la trinxera, que són, en primer lloc, les coses més urgents, que n'hi ha que continuen sent urgents avui; les coses que afecten reformes estructurals a mitjà termini, i les que afecten una protecció legislativa i pressupostària d'aquestes mateixes entitats. He de dir amb satisfacció que d'aquí poques setmanes i dies ens tornarem a reunir la Taula d'Emergència Social del Síndic amb el president de la Generalitat i part del seu Govern, els que més o les que més estiguin en aquestes matèries.

No només voldria fer una lloança de la Taula d'Emergència Social. Ho trec perquè ens donen una lliçó de polítiques socials justes, igualitàries i cohesionades i que, per tant, aquesta tercera pota, en la part més punyent, podria ser ben tractada per part dels poders públics.

Han triplicat o quadruplicat l'esforç. I podria començar pel tema dels aliments, o sigui pel menjar, que es va haver de triplicar o quadruplicar, i això es va haver d'improvisar, de nou. Ningú preveia que vindria el covid i els seus efectes, que continuen i que duraran. Aquestes van estar fent l'esforç per quadruplicar-ho.

Encara sobre la covid, una lliçó que tampoc hem après –perdoni que continuï una mica en *plan* crítica–: la de la millora de la qualitat de vida en el medi. La covid ens va fer sorprendre a tots: «Oh, carai, ara baixa la contaminació!» Estem, en aquests moments, a vora un vint-i-cinc per cent de més ús dels automòbils privats del que hi havia abans de la covid. És una contradicció. Cito només el tema dels automòbils privats, perquè al revés, en canvi, hi ha una gran davallada de l'ús del transport públic. I haurien de ser dos apostes molt importants; si més no, aprendre aquesta lliçó a l'escala territorial del que significa Catalunya.

Però és que potser estan perdent l'oportunitat de plantejar a fons una realitat molt més sostenible en la política, molt més a fons i sostenible en acció climàtica, però no només en acció climàtica, com si el nivell del mar pujarà o no pujarà un metre al final de la dècada. No. En tot el que són les polítiques en general, com introduïm una cultura molt més profunda de pensar: «Som en un planeta que només n'hi ha un i en una Catalunya que només n'hi ha una i que no tenim una alternativa a aquesta.»

Mirin, jo ahir vaig ser al delta de l'Ebre –hi he anat sovint, els hi trec aquest exemple–, on em vaig reunir amb molta gent organitzada, alguns del poder local; altres, junt amb aquests, de l'anomenada «taula de consens», amb qui també s'ha reunit el propi Govern de la Generalitat; altres, altres entitats que no tenen caràcter institucional. Una mobilització que va creixent, social, per tots aquells que són conscients de que és una mostra, aquell territori, del que caldria fer, independentment de quina sigui l'evolució del propi canvi climàtic. I precisament per això, per la qual cosa caldria actuar, no de la inacció. Dir: «No, escolti'm, és que és la Filomena, o és que és la pujada del nivell del mar o és que...» Fins i tot amb coses tan senzilles com és portar tones de sorra d'un extrem de la Banya fins al lloc que fa falta. Són allà i cal només traslladar-les. Començar pel més senzill. Cal una gran interlocució amb aquesta gent.

I demano al president de la Generalitat i al Govern de Catalunya que vagi molt més enllà en aquesta interlocució amb ells i elles i amb el Govern espanyol; Govern espanyol a qui la Comissió Europea li està estirant les orelles per l'incompliment de coses que estan pendents sobre el deteriorament de lo que significa aquella part, per lo que és biodiversitat i Xarxa Natura 2000. Però, entremig, el Govern la Generalitat pot fer no només de pont sinó d'impuls; primer d'escoltar a aquella gent i, en segon lloc, de relacionar-los amb el Govern espanyol. Em consta que s'ha creat una comis-

sió bilateral entre el Govern de la Generalitat i el Govern espanyol. Convidin la gent de la taula de consens a participar-hi i a poder emetre, de la proximitat i de la preocupació immediata, el que això significa. I podria donar bastants altres exemples pel territori a Catalunya. Hem d'escoltar molt més el territori, també en aquest tema, en el tema que, de debò, tenim una assignatura urgentíssima amb lo que és, no la preservació, el desenvolupament equilibrat del nostre propi territori.

En l'informe trobaran també un conjunt de recomanacions d'ordre administratiu, sobretot d'aquells serveis que es van haver d'interrompre o que es van canviar els terminis en tramitar procediments o que varen crear i van introduir la cita prèvia, mesura de vegades més que justificada, però que lo que no pot ser és una barrera per impedir que el que no té la cita prèvia, que no ha fet les passes al respecte, no pugui accedir als serveis públics.

En aquest sentit, la covid ens ha tornat a evidenciar una relativa vergonya de nosaltres i dels nostres governants. No empadronem de forma adequada la gent a Catalunya. Agafin la *ley de bases del régimen local*, 1985 –han passat molts i molts anys des d'aleshores– i hi ha una definició claríssima de quina és l'obligació d'empadronar. No es busquin –no ho dic per vostès, en general, per les nostres latituds– excuses de mal pagador, ajuntaments de tots els colors, per evitar l'empadronament. Fins i tot és una cosa absurda, perquè no empadronar vol dir que no estàs donant la fotografia exacta de la gent que tens al teu propi territori i pot afectar, fins i tot, les transferències públiques o transferències socials que pots rebre en funció d'aquesta xifra. A part que és ignorar un dret bàsic de la persona no empadronada, que no podrà accedir a determinats serveis. Està en la legislació, està en la legislació amb definició forta, doncs, hem de dir any 2020 que tornem a trobar –origen i fruit de moltes de les altres coses que he citat, de desequilibris socials– el no empadronament de parts significatives de la nostra pròpia població.

I en un apartat de drets m'he de referir a com en els estats d'alarma hi va haver, evidentment, una erosió del dret de reunió i el dret de manifestació, quan, especialment al principi de la pandèmia, es responia, sense ponderar, amb prohibicions sobre l'exercici d'aquests drets. Després n'hem anat aprenent i hem vist la importància de mantenir la definició gruixuda d'aquests drets –són dels més importants de què podem gaudir com a persones en el segle XXI– i com els hem de ponderar en aquells aspectes que siguin inevitables.

Però vull citar en aquest apartat de drets com la crisi de la covid ens ha fet evident abusos racistes i violència contra les dones i contra col·lectius vulnerables, que han emergit molt més del que hi estàvem acostumats. El síndic no té dades per dirlos: «Abans no hi eren i ara sí que hi són.» He dit que han emergit després de la covid –durant la covid i després de la covid– amb unes xifres a què no estàvem acostumats. Celebrem que el Parlament, el 18 de desembre de 2020, aprovés per unanimitat la llei d'igualtat del tracte i la no-discriminació, que estableix una regulació que hauríem d'anar aplicant entre tots.

Jo acabava l'informe, el que els hi presento..., acabàvem l'informe amb quatre crits d'alerta sobre les lliçons apreses, sobre aquestes tres columnes i la necessitat de mirar-les amb les accions polítiques a tots els nivells –i ara ho dic amb l'oportunitat, i si volen l'oportunisme, que estiguin discutint el pressupost de l'any vinent. Un crit d'alerta per lo que significa el que la crisi ens ha plantejat –la crisi covid–, que la precarietat, la pobresa i la vulnerabilitat són molt més evidents, i ho seran encara més i això no és responsabilitat de tal o qual Govern, la responsabilitat seria de no actuar davant d'aquesta evidència; ho seran encara més, perquè són temes estructurals profunds. Un crit d'alerta sobre el medi natural del nostre país, del nostre hàbitat, de com continua patint agressions des de la inacció fins a la directa agressió en positiu. I d'un crit d'alerta sobre els drets i llibertats que amb l'estat d'alarma puguin haver estat tocats.

Jo els hi volia dir, de nou, que tenen a disposició d'aquesta cambra l'encàrrec que ens va fer el Govern a l'Estructura de Drets Humans de Catalunya, formada per l'Institut de Drets Humans i el Síndic, sobre un pla de drets humans de Catalunya, 2020-2023. Tant de bo Govern i grups parlamentaris fessin d'aquest pla una eina de treball.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per un temps límit de deu minuts per grup parlamentari, segons la reducció de temps que vam acordar en la Junta de Portaveus, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, consellers diputats i diputades i també bon dia i benvingut el síndic i el seu equip que l'acompanya. El punt de l'ordre del dia és per analitzar l'informe respecte a l'activitat del síndic de l'any 2020, un informe, com ell ha dit, marcat per l'aparició de la pandèmia en tots els sectors de la nostra vida i que ha demostrat les febleses dels serveis públics a Catalunya, febleses després de patir deu anys de retallades.

Però aquest informe parteix d'una altra situació anòmala. La seva missió ha estat realitzada per un síndic amb el mandat caducat, però, a més, qüestionat per una gran part dels grups del Parlament que, per nosaltres, això condiciona la seva tasca al capdavant de la institució i també aquest informe. Avui el síndic no s'hi ha referit, però, com diuen en anglès, és l'*elephant in the room*. Vostè, síndic, hàbilment sempre situa el discurs amb relació al seu mandat caducat i ho fa traspassant la responsabilitat als partits d'aquest hemicicle, responsabilitat que no li nego pas, la tenim, però vostè no pot eludir la pròpia i menys allunyar el debat de la seva actuació com a síndic.

Com he dit, estem en una situació anòmala perquè vostè va ser escollit l'any 2004 i, per tant, porta disset anys en el càrrec de síndic. Si prenem com a referència els principis adoptats per la Comissió de Venècia l'any 2019, en el document que s'anomena «Principis sobre la protecció i la promoció de la institució del Defensor del Poble», en el seu article 10 diu: «El mandat del Defensor del Poble serà més llarg que el mandat de la institució que l'hagi nomenat. La durada del mandat es limitarà preferentment a un, sense possibilitat de reelecció. En qualsevol cas, el mandat del Defensor del Poble només podrà renovar-se una vegada. El mandat únic preferiblement no s'establirà per sota dels set anys.» És a dir, la normativa internacional és molt clara, que fins i tot limita el mandat a un de sol; llarg, sí, però no *sine die*, com sembla pretendre vostè. I més si tenim en compte que la pròpia normativa catalana ja preveu la substitució del síndic.

Però quan li deia que aquesta situació és anòmala no només és per aquesta qüestió d'expiració del mandat. Per a nosaltres, el que és més significatiu és que fa temps que vostè ha perdut el suport de la cambra. Li recordo que la figura del síndic necessita tres cinquenes parts dels diputats i diputades, vuitanta-un diputats, que em sembla molt que ara no tindria, però de ben segur que el que no tindria és el suport del partit Socialista, que sí que va tenir anteriorment. A diferència del que seria normal a qualsevol país, qui no està a favor de la seva continuïtat són els partits de l'oposició, i aquest fet és molt significatiu. Vostè no està exercint el càrrec amb neutralitat política. Vostè s'ha saltat, en alguna ocasió, les regles ètiques i morals que han de guiar la tasca del síndic. Molt significatiu que, amb les funcions de control atribuïdes, únicament tingui en aquest moment el recolzament dels partits que donen suport al Govern. Molt significatiu.

Com a mostra, la gran quantitat d'informes d'ofici en referència als polítics condemnats pels fets del setembre i octubre del 17, en els que fins i tot vostè arriba a qüestionar les resolucions judicials. Perquè posats a fer informes d'ofici en temes relatius al procés, la nostra companya, en l'anterior legislatura, Marta Moreta, li va demanar en reiterades ocasions que realitzés informes específics i monogràfics sobre la vulneració de drets que va suposar, per a la meitat de la població de Catalunya, que s'aproveïssin les anomenades lleis de desconexió i les declaracions d'independència –si és que ho eren– dels mesos de setembre i octubre del 2017; informes que vostè mai ha emès. Aquests sí que serien informes sobre àmbits d'actuació que té atribuït el síndic, i no pas els que vam tractar, per exemple, en la darrera comissió, en què vostè emetia informes qüestionant sentències judicials del Tribunal Suprem. A l'efecte li recordo de nou que el Comitè de Venècia, en el text que he esmentat abans, en el seu apartat tretzè diu: «La competència del Defensor del Poble en relació amb el poder judicial es limitarà a garantir l'eficàcia del procediment i el funcionament administratiu d'aquest sistema», és a dir, en cap cas –en cap cas–, ni tan sols per a la defensa de drets fonamentals, es permet al Síndic supervisar les resolucions judicials, cosa que vostè sembla que vol fer.

Hi ha qui podria pensar, veient que, en un dels pitjors moments econòmics de la història, el Síndic emet informes amb segell polític amb relació al procés i posa en dubte sentències dels tribunals, ho repeteixo, hi ha qui podria pensar –i crec que fonamentadament– que hi ha una relació directa en aquesta forma de procedir amb el fet que vostè faci disset anys que és en el càrrec. Les persones amb honor i sentit institucional han de prendre la decisió més honorable: dimitir. Dimitir, senyor Ribó. Dimiteixi pel bé de la institució. Si de veritat es considera una persona que avantposa la institució als seus interessos, dimiteixi. Però no voldria centrar-ho tot en la seva figura.

Com deia a l'inici, segur que l'any 2020 ha estat l'any més atípic de la història recent d'aquest país. Una pandèmia que ha afectat la vida de tots els ciutadans del país d'una manera que cap crisi anterior havia fet, que ha tensionat els serveis públics, que han hagut de donar resposta a aquesta allau de peticions de serveis i d'ajuts econòmics d'una forma imprevista i, per tant, no organitzada. El nostre grup ja havia advertit que la política de retallades en els serveis a les persones provocarien el que ha passat, una fallida del sistema, una davallada en la qualitat..., en la quantitat dels serveis públics que afecten tota la població, sí, però especialment els més vulnerables.

Em centraré en les tres potes que vostè deia en la seva intervenció, perquè evidentment dispo de menys temps que el que disposava vostè. A l'informe apunta –tot i que em sap greu dir que, en molts casos, no profunditza– les mancances en serveis tan essencials com els serveis socials, els de salut, on tots vam comprovar problemes molt greus en les residències de gent gran, especialment en el moment del decés i l'acompanyament de familiars, la salut mental, d'accés als serveis socials, a l'habitatge, d'accés als serveis d'atenció primària. Però permeti que vagi més enllà.

El problema és, en aquests i altres aspectes, que tot i ser molt greus, per desgràcia, el Govern no ha sabut solucionar encara les mancances detectades fa més d'un any. Cal recuperar la primària com a element fonamental tant del sistema sanitari com del sistema de serveis socials, cal vetllar pel retorn de la presencialitat a les visites, cal un nou contracte programa amb els ajuntaments, acabar amb les llistes d'espera i, per fer-ho, és fonamental dotar pressupostàriament. En això, segurament, síndic, és en l'única cosa que coincidim.

En l'àmbit de prestacions, l'informe gairebé ni analitza la situació a Catalunya de la renda garantida de ciutadania, que, tot i portar quatre anys des de la seva instauració, el Govern no ha estat capaç d'aplicar en la seva totalitat. Tan clar com una dada que vostè no esmentava, que és que, segons la comissió promotora de la renda

garantida, es deixa fora a set de cada deu persones que la necessiten, 300.000 persones.

També passa molt de puntetes en els ajuts a autònoms i empreses que el Govern català va instaurar l'any 2020, ajuts que es feien per procediment de concurrència no competitiva i per ordre cronològic de sol·licituds presentades fins a l'exhauriment de la partida pressupostària, cosa que en cap cas atenia criteris de necessitat objectiva. A més, va haver-hi un col·lapse a la web del departament, les quanties eren insuficients. Un nyap que vostè gairebé ni esmenta en el seu informe.

El mateix podríem dir de la política que es va portar amb la gestió de la pandèmia del col·lectiu de persones amb discapacitat física i/o mental, que ha estat invisibilitzat. El Govern aprovava el protocol sense tenir en compte les necessitats específiques i els equiparava a les persones de la tercera edat. Els protocols inicials no es van difondre en formats accessibles, cosa que en va deixar excloses i sense poder accedir a aquesta informació moltes persones. A més, es varen produir tancaments de centres especials de treball, de pisos tutelats i de residències –sí que és veritat que bàsicament van ser les públiques. Tot això es va fer sense mesures alternatives, sense informació a les famílies i sense cap planificació.

En educació, la pandèmia ha suposat un increment de les desigualtats educatives en confinament per tres raons, totes elles conseqüències de la gran desigualtat econòmica que existeix a Catalunya. En primer lloc, i vostè només feia esment d'aquesta, perquè malgrat els esforços per donar suport a l'aprenentatge remot, molts estudiants no hi van tenir accés a conseqüència de l'escletxa digital; però l'escletxa digital no va ser l'únic motiu. En segon lloc, cal afegir que el capital instructiu i cultural de les famílies que havien d'assumir-ho des de casa seva no és igual en totes elles. Però, a més, no totes les escoles van respondre de la mateixa manera davant de la suspensió de classes. Tot plegat ha suposat, *de facto*, un desequilibri en l'aprenentatge.

Bé, ens deixem per comentar molts temes, que tenim poc temps, com podria ser habitatges, pensions, igualtat, pressió impositiva, polítiques urbanístiques i mediambientals, mobilitat, consum, universitat, seguretat ciutadana, justícia..., que el Govern, en aquesta legislatura, tampoc no ha sabut entomar.

Com dic, ens hem centrat de manera no exhaustiva en aquestes mancances. Hi ha molts aspectes a millorar, no tots conseqüències de la pandèmia, però tots amb un denominador comú, que són serveis públics que s'han deteriorat a conseqüència d'anys de retallada. A més, l'experiència ens diu que el nou Govern no ha sabut aprendre dels errors de l'anterior: portem enguany sense pressupost i no tenim encara garantit el pressupost del 2022.

En tot cas, síndic, permeti que li digui que nosaltres creiem molt en la institució de la sindicatura, però hi creiem com una institució neutral, que ha de vetllar pels interessos de la ciutadania enfront dels poders administratius. I ens sorprèn molt la laxitud de la seva crítica envers el Govern per una gestió de serveis essencials que en molts aspectes ha estat i és deficient.

I ens sorprèn encara més la seva resistència a deixar el càrrec, perquè tots els polítics i els que ens dediquem a l'Administració, i més el síndic, hauríem de tenir clar que un càrrec públic no és un treball. Vostè hauria de ser una figura neutral, respectada i admirada, lluny del que passa ara. Com li he dit abans, faci el més honorable.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señor Ribó, yo, en primer lugar, le tengo que decir que con la primera parte de la intervención del PSC convengo absolutamente.

Y yo le quiero hacer otras tres reflexiones en torno a la figura del Síndic de Greuges. La primera ya la conoce: que para nosotros el Síndic de Greuges es una duplicidad absolutamente prescindible e innecesaria; ya existe un defensor del pueblo que extiende su función de garantía constitucional a toda España y frente a cualquier Administración. Es decir, cualquier decisión, cualquier abuso de poder de una administración autonómica o de una administración local puede ser objeto de denuncia ante el Defensor del Pueblo y ser objeto de investigación por este. Por tanto, la sindicatura es una figura redundante e innecesaria.

Además, no es solo una figura innecesaria, sino que es una duplicidad carísima y a la que rodean frecuentemente los escándalos: casi 7 millones de euros nos cuesta a nosotros el Síndic de Greuges, a los catalanes, y el señor Ribó es el defensor, sí señor, que más cobra de toda España, más de 129.000 euros brutos anuales. Puestos a duplicar un organismo, al menos podrían ser prudentes en el tema económico y hacer algo más barato; pero no, a lo grande. Es una indecencia moral que en Cataluña –en Cataluña– todas las instituciones, desde el *president* del Govern hasta el *síndic*, cobren más que el presidente del Gobierno de España; es una vergüenza que la Generalitat se gaste 42 millones de euros, en estos presupuestos, en más de quinientos altos cargos puestos a dedo. Aquí ya se ha perdido el norte y el valor de lo que son las cosas; por eso a los sufridos catalanes nos machacan a impuestos, somos la comunidad con más impuestos y con mayor presión fiscal. ¿Para qué? Para pagar, entre otras, instituciones como el Síndic de Greuges, y al señor Ribó, un sueldo de Bill Gates. (*Alguns aplaudiments.*)

Por cierto, señor Ribó, además del escándalo de la piscina de agua que se construyó junto a su despacho, ahora le salpica otro escándalo que hemos conocido a finales de octubre pasado, y que, usted, entiendo que debe dar explicaciones ante el Parlament. La Sindicatura de Cuentas ha detectado diversas irregularidades graves en la gestión económica del Síndic de Greuges durante el ejercicio del 2019. Entre estas irregularidades, la sindicatura ha señalado la contratación separada de prestaciones que deberían haber sido objeto de un solo contrato. Es decir que se fraccionaron contratos para eludir los requisitos de publicidad del procedimiento de concurso, incumpliendo la ley de contratos del sector público. Pensamos que debería aprovechar su comparecencia para dar alguna explicación entorno a estas presuntas irregularidades relacionadas con la fragmentación de contratos tramitados por el *síndic*.

Y en tercer lugar de las cuestiones que le quiero recordar: que cada vez más el *síndic* demuestra ser una institución partidista, que actúa como el *síndic* del *procés* y no como el *síndic* de las personas. Esto se lo ha recordado también el diputado que ha hablado en nombre del PSC. Es una prolongación del Gobierno separatista y correa de transmisión de sus ideas, actúa como el botones del Govern en apoyo de sus planteamientos separatistas.

Y se lo voy a explicar. Anteayer, señor Ribó, en la Comisión del Síndic de Greuges en la que compareció, ya nos expuso un informe monográfico, también del 2020, sobre la sentencia del Tribunal Supremo que condenó a los golpistas, la Sentencia 459/19; mire, un informe que usted ha hecho de oficio, sin que nadie se lo haya pedido, en el que se atreve a hacer afirmaciones como que la sentencia es desproporcionada, que vulnera derechos y libertades de los condenados, que existe un conflicto político entre Cataluña y España, que los hechos probados de la sentencia están llenos de afirmaciones sin base probatoria.

Yo me pregunto: pero ¿quién es usted para comentar una sentencia judicial, y, más, de nuestra más alta magistratura? Ya se lo comenté el otro día. ¿Qué legitimidad tiene usted para cuestionar una resolución judicial? También se lo ha recordado el diputado del PSC.

Mire, el artículo 3 de la ley del *síndic* define su ámbito de actuación, y dice: «El Síndic de Greuges supervisa l'activitat de les administracions, els organismes, les empreses i les persones a què fa referència l'article 78.1 de l'Estatut.» También, por convenio con el Defensor del Pueblo, puede también supervisar la actividad de la Administración General del Estado en Cataluña. Pero en ningún lugar se dice que el Síndic de Greuges haya de supervisar, haya de fiscalizar la actividad de los juzgados y tribunales. Y usted, en este caso, se permite la licencia de comentar, dedicar un informe monográfico de más de cuarenta páginas a comentar si el Tribunal Supremo ha hecho, o no, bien su trabajo.

Mire, la sentencia del Tribunal Supremo consta, como ya se lo dije, de 492 folios, es impecable, ha sido confirmada por el Tribunal Constitucional en las cuarenta y dos veces que se han recurrido pronunciamientos del Tribunal Supremo a lo largo del desarrollo del juicio, y hasta Amnistía Internacional, que es santo de su devoción, señor Ribó, ha dicho que se trató de un juicio justo, con todas las garantías.

Por tanto, ¿quién es usted, repito, para venir a cuestionar al Tribunal Supremo con un informe? Lo que demuestra es que usted no es el *síndic* de las personas, es el *síndic* del *procés*, es el *síndic* de los condenados por la sentencia del *procés*, y que, en vez de defender a los ciudadanos del abuso de poder, se dedica a defender a los poderosos que cometen esos abusos e ilegalidades. Debe usted dimitir, señor Ribó, por dignidad. (*Alguns aplaudiments.*)

Y del informe yo le quiero recordar que, efectivamente, el principal asunto que nos ocupó en 2020 fue la pandemia, un auténtico drama social y sanitario que nos ha azotado y nos sigue golpeando ahora. Pero, en 2020, el virus del covid fue una catástrofe. Nunca nos olvidaremos de la gestión del señor Illa y tampoco del señor Fernando Simón, afirmando que no habría más de dos o tres casos diagnosticados. Se negaron, en el comienzo de la pandemia, a hacer PCR's; se negó el uso de las mascarillas, los test de antígenos; se negaron también a cerrar el aeropuerto de Barajas, y, en fin, lideramos todos los *rankings* funestos: fuimos récord de fallecidos, récord de infectados y récord de sanitarios contagiados. Faltaron EPIs, mascarillas, respiradores... Y, en Cataluña, además, se hizo un nuevo ejercicio de sectarismo casi criminal al impedir al ejército, a la UME, llevar a cabo labores de desinfección en diversas residencias de la tercera edad. (*Veus de fons.*) Y en Tarragona –sí, sí–, y en Tarragona, yo se lo recordaré, en la residencia Nostra Llar, de Pallaresos, fallecieron más de cuarenta personas abandonadas sin poderse despedir de sus familias. En este punto, *síndic*, yo no le he visto y no ha sido firme en la defensa de nuestros mayores y de nuestros sanitarios frente al abandono del Gobierno de España y del Gobierno de la Generalitat.

En materia de derechos civiles y libertades públicas. Hay una frase en su informe, en la página 16 –ya lo he comentado también otras veces–, que por sí misma también lo desacredita por completo, como le he dicho antes, y pone de manifiesto que usted siempre defiende las tesis separatistas de una manera vergonzante. Dice usted: «En el context de les llibertats públiques, a més, continua constituint un greu democràtic que les nou persones condemnades en la sentència del Tribunal Suprem a la causa del procés continuïn tres anys després de l'U d'Octubre privades de llibertat, raó per la qual caldria aprovar una llei d'amnistia sobre aquests fets.»

¿Dice usted que habría que aprobar una ley de amnistía sobre esos hechos? ¿Dónde están la imparcialidad, la objetividad y la independencia que han de presidir su actuación como dice la ley del *síndic*? Sus postulados nunca están de lado de los que cumplimos la ley, señor Ribó, siempre están en favor de los gobernantes separatistas que la incumplen. La amnistía no tiene cabida en la Constitución y es una aberración jurídica, como reconocen catedráticos de derecho penal de signo progresista, como el propio Enrique Gimbernat, conocido, como digo, por sus posiciones progresistas. La amnistía viene del término griego «*amnesis*» y desde luego..., que significa «olvido», y nosotros no vamos a olvidar nunca que se cometieron por estas personas los

delitos más graves que se pueden cometer en democracia, atentando directamente contra la convivencia de todos los catalanes.

En materia de derechos lingüísticos de los padres. Mire, los estudiantes catalanes tienen derecho a recibir durante la etapa obligatoria una enseñanza que incluya el castellano como una lengua vehicular en proporción razonable, no inferior al veinticinco por ciento. Así lo han establecido múltiples resoluciones de que el *conseller* de Educació y la Generalitat se encargan de hacer caso omiso una y otra vez, y las incumplen sistemáticamente, y usted lo sabe, *síndic*, pero mira para otro lado. Esto se lo decimos siempre también en las comisiones del Síndic de Greuges y nunca nos dan una respuesta.

Usted debería estar del lado de las personas, sobre todo en este tema tan sensible que para mucha gente es un tema muy importante y que no denuncian por miedo a significarse en los colegios y miedo también a tener represalias en el centro educativo contra sus hijos.

Mire, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha anulado recientemente seis proyectos educativos por no incluir el castellano como una lengua vehicular: en la Escola Bogatell, de Barcelona; en la Escola Josefina Ibáñez, de Abrera; la Escola Puig de les Cadiretes, de Llagostera; la *escola* Frangoal, de Castelldefels; la *escola* Aura, de Reus; en el Institut Els Pallaresos. ¿Qué tiene que pasar, *síndic*, para que tome cartas en el asunto y deje de mirar para otro lado?

Fíjese si es esto un problema que en Cataluña se han creado hasta catorce entidades de forma espontánea por personas que han visto sistemáticamente conculcados sus derechos lingüísticos. Hasta catorce asociaciones. ¿Merecen o no estas personas que el *síndic* se posicione en defensa de sus derechos individuales frente al rodillo de la imposición lingüística por parte de la Generalitat?

Y, mire, ahora también, señor *síndic* –se lo digo para que vaya usted también meditando sobre este asunto–, viene otro rodillo, que es el rodillo de la imposición ideológica en la educación afectivo-sexual en las escuelas de niños menores de edad, con el programa Coeduca't, sustrayendo a los padres el derecho constitucional a educar moralmente a sus hijos. Esperamos que el *síndic* tome cartas en el asunto ante este nuevo atropello de la Generalitat. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, en definitiva, señor Ribó, recapacite, dignifique la institución que representa, con cuestiones como las que ha mencionado del delta del Ebro o las entidades del tercer sector, donde siempre nos va a encontrar; ejerza sus funciones con imparcialidad, objetividad e independencia, como le exige el artículo 2.3 de la ley del *síndic*, y conviértase de una vez por todas en el *síndic* de todos los catalanes y deje de ser el *síndic* del *procés* y del separatismo.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, gràcies, *síndic*, a vostè i a tot el seu equip per la seva presència avui al Parlament i per l'informe que ens ha presentat. Sap vostè que vostè, el seu equip i la seva institució tenen el nostre reconeixement, el nostre agraïment i el nostre suport per la quantitat, la qualitat i l'encert de la seva tasca, de la seva feina i de la seva intervenció, malgrat –també hem d'assumir-ho i reconèixer-ho– la incompetència de la majoria dels grups parlamentaris per acordar el relleu que ja fa temps que, com vostè hi està d'acord, s'hauria d'haver produït en l'exercici del seu càrrec.

I volem destacar aquest reconeixement i aquest agraïment per la seva incidència en la defensa de drets, de drets fonamentals; per la seva incidència en el testimoni

contra la repressió i en la denúncia de la repressió; també per la seva tasca internacional, per la seva incidència internacional, i, com sempre, no volem oblidar una tasca a la que haurem de prestar un especial impuls, més enllà del seu mandat, com és l'estructura de drets humans.

Bé, abans d'entrar en el detall del seu informe, voldria situar el que nosaltres considerem que és el context, l'escenari, el marc en què es produeix el seu informe i al que el seu informe fa referència. No és casual que, com vostè ha assenyalat, les demandes de l'any 2020 estan altament focalitzades en la problemàtica social; un quaranta per cent, com vostè ha assenyalat, fan referència a la problemàtica social.

Efectivament, si fem referència a altres dades que poden complementar i ajudar-nos a explicar o interpretar aquest enorme pes de la incidència de les demandes en matèria social en el seu informe, podem trobar diverses fonts i totes van a parar al mateix lloc. Faré esment només sintèticament i resumida d'algunes d'elles.

Segons UNICEF, a casa nostra la pobresa infantil arriba al 33,4 per cent de la població, al voltant de més de 450.000 persones entre infants i adolescents del nostre país es troben en situació de pobresa. La pobresa energètica, podríem concloure, segons també dades de diverses fonts, que arriba al 18,7 per cent de les llars del nostre país; un 18,7 per cent de llars del nostre país en situació de pobresa energètica. Són unes dades enormes. I, segons l'Idescat, en el període 2017-2020, efectivament, ens trobem amb un creixement de l'índex de pobresa en el nostre país que ens situaria, l'any 2020, en un 21,7 per cent, però és que, si ens fixem en la dimensió que això té en les dones, ens situem gairebé en el trenta per cent, i en els joves, per sobre del vint-i-cinc per cent.

Si ens fixem en la població infantil, també diverses fonts, com ara l'Institut d'Estudis Regionals Metropolitans de Barcelona, que acaba de publicar unes dades molt rellevants en aquest sentit..., la població infantil, també: coincideix en la dada del trenta-quatre per cent d'índex de pobresa; els joves, el vint-i-sis per cent.

I volem assenyalar que, segons aquestes dades que acabo d'esmentar, de l'Institut d'Estudis Regionals, evidentment, la població migrant concentra un quaranta-nou per cent d'aquesta situació de pobresa; però és que les treballadores, en general, no qualificades de la indústria, el trenta-u per cent; les del sector de serveis, el vint-i-vuit per cent, i les petites empresàries i treballadores autònomes, el vint-i-nou per cent –un col·lectiu que en conjunt ha reduït el deu per cent els seus ingressos.

Per tant, aquesta pobresa, aquest augment de la pobresa i de la precarietat tan rellevant si comparem dades del 17 al 20 i ens concentrem en les dades del 20, té un biaix claríssim, té un clar biaix, que afecta més negativament, que genera una discriminació negativa clara contra les dones, contra les persones joves, i que té un clar biaix de classe, que aprofundeix en les desigualtats de classe en el nostre país.

Això, a nosaltres ens porta a una conclusió molt clara. Assumim-ho, admetem-ho: Catalunya en aquests moments no és un país avançat en termes de desenvolupament humà i social; punxem el globus, si us plau, eh?, sortim d'aquest somni daurat: Catalunya avui no és un país avançat, no és un país desenvolupat en termes del que són els criteris comunament acceptats, per exemple els criteris de desenvolupament humà i social de Nacions Unides.

No és tampoc un país, en sentit real i rigorós, democràtic, perquè no pot haver-hi democràcia si no hi ha justícia i si no hi ha igualtat a nivell social. Efectivament, anys de retallades i de polítiques públiques de la «sociovergència», crisis en les que sempre –sempre– els rics es fan més rics i els pobres es fan més pobres, han creat una societat i un país a la cua d'Europa pel que fa a la desigualtat.

I això, malauradament, no té visos de canviar. Per què? Perquè el model de desenvolupament pel qual opten les institucions d'aquest Govern i la majoria de partits d'aquest Parlament aprofundeix en la mateixa crisi i en el mateix model de desenvolupament, el mateix model de desenvolupament que ens està portant a aquesta situació de creixement de la desigualtat i de les crisis. Les polítiques que es plantegen no

són només insuficients per revertir la situació, sinó que aprofundeixen en el mateix model de desenvolupament que ens ha portat a aquesta situació.

Molt ràpidament. Vostè, en el seu informe, parla del context de la covid i assenyala, entre altres coses –no puc ser sistemàtic en el temps que em queda–, insuficiències en el sistema sanitari i de residències de la gent gran. Aquí hem de dir que el model és el problema. Les retallades que s'han acumulat al llarg d'aquestes dècades i que s'han fet especialment greus quan ens hem trobat amb la resposta a la situació del covid..., podem dir que les retallades maten, les retallades generen situacions de risc i vulnerabilitat que generen conseqüències dramàtiques, però té un model, també en el cas de les residències de gent gran, basat en la privatització, per tant en el principi de negoci i per tant sense els recursos necessaris per garantir ni les condicions adequades de treball del personal, ni les condicions òptimes d'atenció a les persones usuàries.

Vostè ha parlat de vulneració de drets civils i polítics i amb biaix ètnic i racial, en el seu informe. Vostè parla de l'augment de les problemàtiques de salut mental en uns termes que podem començar a qualificar probablement d'epidèmics o, fins i tot, si ho mirem a escala global, de pandèmics. Ha parlat de desatenció en les patologies diferents al covid-19. Efectivament, vostè assenyala, també en el seu informe, desequilibris entre el que seria la prevenció i el control epidemiològic per una banda, absolutament imprescindibles i necessaris, i la garantia, però, de drets fonamentals. Ha parlat dels dèficits en l'atenció primària, que, per cert, es perpetuen i malauradament es perpetuaran si s'apliquen els pressupostos que avui proposa el Govern. Ha parlat d'un escenari, també, de creixement de la violència masclista. I, en definitiva, ha parlat d'un augment i un creixement de les desigualtats.

Tot això que vostè assenyala en l'informe del 2020 i en el context del covid, hem de dir que són problemes i tendències que ja existien, que venien ja de les dècades anteriors. La covid no fa altra cosa que agreujar, que aguditzar i que intensificar les crisis estructurals que ja veníem arrossegant, els anys de retallades, el model de desenvolupament capitalista hegemònic en aquest país..., i el que fa és aguditzar-ne les conseqüències.

Bé, molt ràpidament. Això podríem estendre-ho, també, al model educatiu; un model educatiu basat en la segregació, per la diversitat de models educatius que conviuen; un model del que hem parlat moltes vegades en aquesta cambra, que ni garanteix la inclusió ni garanteix la lluita contra la segregació. I això en el context covid s'ha fet molt més evident posant de manifest el que vostè també assenyala com desigualtats greus en el terreny de les TIC, del lleure educatiu o de la gravetat de la conseqüència de la covid-19 a nivell escolar que ha tingut sobre les alumnes amb necessitats educatives especials.

Vostè també assenyala dèficits en els drets civils, polítics, democràtics i fonamentals. Continuem en un context de repressió, en un context de repressió de l'independentisme, en un context de repressió de l'antifeixisme, en un context de repressió de la dissidència, en el qual malauradament avui encara el Govern de la Generalitat participa amb acusacions particulars i òbviament amb intervencions de repressió política per part del Cos de Mossos d'Esquadra.

Bé, no tinc temps per estendre'm en tots els aspectes; sí que vull assenyalar, com vostè ho ha fet, la crisi habitacional, un problema enorme davant del qual les polítiques públiques d'aquest país ni actuen de forma suficient ni tenen visos de fer-ho a partir de les propostes que ens arriben actualment del Govern i de les institucions, una crisi a la que és imprescindible respondre com el que és: una crisi amb relació a un dret fonamental. L'habitatge no pot ser una mercaderia, ha de ser un dret fonamental garantit per les polítiques públiques i per les institucions.

Conclusió: serveis públics, redistribució de la riquesa, canvi de model productiu i de desenvolupament, lluita contra el canvi climàtic, garantir el dret a l'habitatge

i dret a l'autodeterminació i amnistia com a única solució per resoldre el conflicte democràtic en aquest país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a tothom. En primer lloc, agrair i felicitar l'informe, eh?, i la feina feta pel síndic i per l'equip de la sindicatura. Crec que estem davant d'un bon informe; com altres anys, recull l'activitat de la sindicatura de greuges i, des d'aquest punt de vista, recull les queixes que han arribat, les queixes que la ciutadania han fet arribar a la sindicatura i també, evidentment, les actuacions d'ofici. I felicito l'informe perquè entenc que és una bona eina per fer política, eh?, és una bona eina per intentar redreçar les queixes, els problemes que la ciutadania evidencia que, en definitiva, són els límits de les polítiques, de les estructures polítiques que tenim per respondre als problemes de la societat, als problemes de la ciutadania, en definitiva, no? Per tant, felicitar l'informe, perquè ens dona elements també per fer la nostra activitat parlamentària.

Abans d'entrar en matèria, però, deixeu-me apuntar una anomalia que ja ha sortit també en relació amb la sindicatura, que és imputable, evidentment, a la responsabilitat d'aquesta cambra, és imputable al conjunt de forces polítiques que mantenen un mandat caducat fa anys que malauradament s'acaba projectant en la imatge de la sindicatura i evidencia també un mal funcionament de les institucions i la poca responsabilitat democràtica del conjunt del Parlament per complir els mandats legals. I aquesta manca de responsabilitat democràtica del Parlament per complir els mandats legals acaba projectant també una manca de respecte vers les pròpies lleis que acaba afeblint el marc democràtic.

Crec que hem de ser conscients que no podem restar supeditats a que tres grups polítics es posin d'acord. Crec que la necessitat de defensar les institucions democràtiques del país passa per sobre de que tres grups polítics bloquegin la renovació de les nostres institucions. I voldria fer-ho i voldria remarcar-ho citant Maria-Mercè Marçal, eh?, amb una poesia que ens deixava, crec, algunes coses clares quan deia que «sota les pedres, l'escorpí balla que balla», no sigui que si ens enquistem... –això ja no ho deia ella, això ho dic jo–, no sigui que si ens enquistem en els càrrecs, acabem d'alguna manera degradant-se les institucions. Si anem enquistant-nos en mandats caducats que, segons llei, s'han de renovar, el que s'acaba degradant són les institucions, perquè, com deia també Maria-Mercè Marçal, «la pluja, lenta, fa camí, sota la cambra». Malauradament, aquesta degradació de les institucions pot acabar també afeblint la democràcia. Per tant, crec que aquest Parlament hauria de fer un exercici de responsabilitat democràtica per renovar les institucions, i la sindicatura de greuges és una institució important d'aquest país i cal posar-la en marxa.

Crec que..., i la primera cosa que voldria destacar ja de l'informe és l'augment important d'activitat en relació amb l'exercici anterior de queixes que arriben. Crec que això té una doble valoració. Una valoració clarament positiva en relació amb la pròpia actuació de la sindicatura: vol dir que hi ha un major coneixement de la institució, una major confiança en adreçar-s'hi i això és positiu; si més gent s'hi adreça, vol dir que més gent confia en la institució, que la coneix, que la posa en valor. Però també té l'altra valoració: que la realitat possiblement és més colpidora, hi han més dificultats en les vides de les persones, hi han més greuges en la societat que fan que la gent s'hagi d'atansar a la sindicatura de greuges.

Per tant, aquestes dues qüestions és el primer que volia situar, no? Aquest augment de l'activitat de la sindicatura obeeix, entenem, a una situació més agreujada,

on la situació social té més problemes o més dificultats. I, per tant, això també evidència que bona part o que la major part de les queixes que arriben a la sindicatura tenen a veure amb qüestions socials. Ja ho situava també el síndic: al voltant del quaranta per cent, el trenta-sis i mig per cent, tenen a veure amb qüestions socials; més, si hi afegíssim també les qüestions d'habitatge, que d'acord que no són socials, però que també ho són..., tot i que també són d'urbanisme, territorials i de política general, no?

Per tant, diguéssim, més del quaranta per cent de queixes tenen a veure amb qüestions socials. També val remarcar que només l'u i mig per cent tenen a veure amb qüestions de cultura i llengua, o el 5,8 tenen a veure amb qüestions de seguretat i justícia, que això també ens ajuda a relativitzar a vegades alguns discursos demagògics que es fan en relació amb aquests temes, eh?

I en aquest quaranta per cent de queixes de drets socials, evidentment, tenim els elements d'educació i recerca, d'infància, de salut, de serveis socials, d'inclusió, de gent gran, de discapacitat..., problemes, crec, que són importants i que crec que la sindicatura d'alguna manera situa.

I els situa donant-nos elements que ens han de permetre intervenir en l'actual debat pressupostari. Crec que és un bon moment, quan arriba aquest informe, perquè és una oportunitat per incidir en el debat pressupostari. És cert que en temes de salut és evident l'impacte del coronavirus, però en temes de salut el que es posa d'evident és, diguéssim, que l'efecte de les retallades que es van fer encara no s'ha revertit, que els esforços pressupostaris no són suficients, que hi han dèficits organitzatius en el sistema públic de salut; s'ha evidenciat el col·lapse del 061, el col·lapse dels centres d'atenció primària, el col·lapse dels gestors covid desbordats, la queixa dels professionals...

Cal abordar aquestes qüestions. Veurem si aquest pressupost finalment les aborda o no. De moment, és poc ambicions per abordar-les. Algun dels problemes que situa el mateix síndic, la salut mental; s'avança, però insuficientment, per donar respostes a les necessitats que s'han detectat l'any 2020, que el 2021 encara s'han agreujat més, per efectes de la pròpia pandèmia.

Situa també l'efecte de les noves tecnologies en l'atenció primària. Les noves tecnologies..., no es pot fer a costa de la qualitat. Les noves tecnologies, a la primària, poden complementar l'atenció presencial, no poden substituir l'atenció presencial, perquè, si no, això acaba aprofundint en una bretxa digital que també el síndic apunta en diversos apartats del seu informe.

Situa també l'informe les qüestions en relació amb la gent gran. No és només el tema de residències, que també; estem parlant també del conjunt de problemes: del model residencial, evidentment, és del que es constata més, però també, diguéssim, de com garantim aquesta autonomia de les persones. La vulnerabilitat de la gent gran durant la pandèmia, de les persones usuàries dels serveis residencials; no només de la gent gran –també ho apunta l'informe–: caldria aprofundir més també en les persones amb discapacitat intel·lectual, els centres de menors o de les dones víctimes de violència de gènere, que també s'han vist impactades per les insuficiències del funcionament d'aquests serveis.

Situa també l'informe –i hi coincidim– algunes insuficiències en relació amb prestacions i ajuts socials: la renda garantida de ciutadania, i situa també insuficiències de l'ingrés mínim vital, però evidència la necessitat de que aquests dos instruments es complementin, no que es substitueixin, que es complementin per donar major cobertura a les persones amb necessitats. No apunta una cosa, l'informe, que crec que hi hauria d'aprofundir en el proper informe, que és en relació amb l'exclusió de milers i milers de ciutadans dels ajuts socials, precisament perquè l'indicador de rendes de suficiència per accedir a aquests ajuts socials resta congelat des de l'any 2010, cosa que fa que persones que tenen ingressos inferiors als onze mil euros, que és el llindar de pobresa de Catalunya, no hi puguin accedir, perquè l'indicador de

rendes està situat encara malauradament en 7.600 euros; hi ha un ventall de gent que queda exclosa dels ajuts socials.

Situa també l'informe, i també ho valorem, i coincidim en la necessitat d'abordar l'accés a l'habitatge, no només com una política reactiva davant dels problemes concrets, sinó també com una política activa general d'una política d'habitatge que garanteixi l'accés a l'habitatge, però també la qualificació i la qualitat de l'habitatge i les condicions en què la gent hi viu. Aposta aquí pel consens. Ens alegrem que surti el valor del consens polític, social, per abordar els problemes. Reclama el pacte nacional per l'habitatge. Hi estem d'acord; malauradament, en aquest Parlament hem votat masses vegades a favor de fer un pacte nacional per l'habitatge i malauradament el Govern segueix sense convocar, sense tirar endavant el pacte nacional per l'habitatge. Perfecte. Posem-lo, però fem-lo complir també al Govern.

És evident que en temes d'habitatge també hauríem de situar la problemàtica de l'emancipació juvenil, que avui, malauradament, pels problemes d'accés a l'habitatge, fins als vint-i-nou anys de mitjana no se'n van de casa.

Hi han totes les qüestions relatives a educació. Accidentalitat en el treball és un tema que li volia situar, que aquest no surt... —em salto els temes d'educació per problema de temps—, però hi ha un tema que no surt que crec que en l'informe del 2021 valdria la pena que l'estudiéssim, encara que fos d'ofici, que és l'increment d'accidents de treball, i malauradament d'accidents mortals, que el 2020 van aparèixer de manera important i que ara, amb la recuperació econòmica d'aquest 2021, poden encara créixer més. És important que aquest tema l'abordem, perquè això té a veure també amb les condicions de vida de la gent.

I acabo, perquè se m'acaba el temps, simplement tal com he començat: agrair l'informe, agrair la feina feta pel Síndic de Greuges. Crec que estem davant d'un bon informe, d'un bon informe que ens ha de donar eines precisament per intervenir en el debat pressupostari, per millorar-lo, perquè malauradament mantenir la poca ambició dels pressupostos presentats i els pocs recursos a determinades polítiques estratègiques per fer una societat més cohesionada podrien, malauradament, mantenir-nos en aquests alts nivells de queixes que arriben a la sindicatura, que hauríem d'intentar que disminuïssin.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Señor *síndic*, buenos días —bueno, ya buenas tardes— y gracias por su intervención, por su exposición de este informe, que efectivamente es perceptible que usted presente ante el Parlament anualmente, y le agradecemos sus explicaciones. Bien es cierto que debo decirle, señor *síndic*, que, sin ninguna voluntad de parecer desabrido ni mucho menos irrespetuoso, creo que con su manera de proceder en los últimos años usted ha desprestigiado la institución que encarna. Ha desprestigiado la institución que encarna porque a usted le falta una cosa que es fundamental para ejercer un cargo tan imprescindible para el buen funcionamiento de la democracia en nuestra comunidad, que es la *auctoritas*, que es la autoridad.

Usted ha perdido su *auctoritas*, si es que alguna vez la tuvo, pero está claro que hoy no tiene *auctoritas* ante la ciudadanía de Cataluña, no tiene legitimidad, porque se perpetua en el cargo de forma ilegítima, se perpetua en el cargo de forma incomprensible. Dieciocho años en un cargo cuya máxima duración debiera ser de nueve años me parece absolutamente exorbitante y creo que debería llamar a una reflexión, por lo menos para que usted, por dignidad, dejara el cargo, dimitiera y permitiera que se renovase ese cargo en el Parlament de Catalunya.

Por lo demás, creo que su pérdida de autoridad, su pérdida de legitimidad viene dada, entre otras cosas, porque hemos conocido escándalos que de todos son sabidos, como por ejemplo el hecho de que usted haya viajado en un par de ocasiones a diferentes partidos del Futbol Club Barcelona con un empresario relacionado con la trama del tres por ciento. Hemos conocido también su idea –idea que llevó a la práctica– de construirse una piscinita en las dependencias de la sindicatura. Hemos conocido también, de acuerdo con lo que dice la Sindicatura de Cuentas, que, al parecer, presuntamente, podría haber usted incurrido también en una práctica, digamos, con un relativo predicamento en este Parlamento, que es la de supuestamente trocear contratos, en el sentido de que podrían ser contratos destinados a una sola persona para una misma finalidad recurrente en el tiempo, y que sin embargo aparecen diversos contratos de difícil justificación, de acuerdo con el análisis de la Sindicatura de Cuentas. Y por eso le digo que ha perdido usted la *auctoritas*.

Por lo demás, señor Ribó, yo lamento tener que ser tan duro con usted, porque ayer, preparándome esta intervención, hice una búsqueda rápida sobre los informes que usted ha preparado de oficio, y los informes que ha preparado usted de oficio son tan peculiares, tan pintorescos como, por ejemplo, cuando usted decidió investigar quién había ordenado la actuación policial del Uno de Octubre; o cuando usted decidió investigar qué había ocurrido en el caso de una chica que decía que le habían roto no sé cuántos dedos –casi más de los que tenía en las manos– los policías nacionales el día Uno de Octubre y resultó... (*Remor de veus*.) Perdón, disculpen: no, es que al final resultó que era una capsulitis, pero, bueno, yo simplemente lo digo.

Yo creo sinceramente, señor *síndic*, que esa no es la función del Síndic de Greuges. Yo creo que esa no es la función de quien debe defender los intereses de los ciudadanos de Cataluña frente a los atropellos de la Administración. De hecho, los dos informes que usted nos presentó ayer en la Comisión del Síndic de Greuges, la comisión que lleva su nombre, son precisamente informes en los que usted lo que hace es no solo no defender a los ciudadanos de los atropellos que cometen los gobernantes, sino defender los atropellos de los gobernantes frente a las demandas de los ciudadanos, es decir, usted desampara a los ciudadanos de Cataluña frente a los atropellos que reiteradamente cometen los gobernantes autonómicos, que han ido cometiendo en los últimos años, muy especialmente en los años del proceso separatista.

Usted hace un informe sobre la sentencia del Uno de Octubre, la sentencia del *procés*, la llamada «sentencia del *procés*», dictada por el Tribunal Supremo. Y usted cuestiona abiertamente los argumentos del Tribunal Supremo. Esa no es su función, señor Ribó; su función es defender a los ciudadanos de Cataluña, como usted sabe, pero, por desgracia, no hace, porque vive muy bien al calor de los gobernantes separatistas que gobiernan Cataluña, que malgobiernan Cataluña.

Usted me decía ayer una cosa muy sintomática. Me decía que en Cataluña nunca ha habido conflicto lingüístico y que el conflicto lingüístico se inició con la llegada de Ciudadanos, que con Ciudadanos llegó el conflicto lingüístico. Pues, bien, algunos diputados de la bancada separatista dicen que sí, y aquí la cuestión es la siguiente. Claro, mientras la oposición sean fundamentalmente partidos –con todo el respeto– como el Partido de los Socialistas de Cataluña, que asume que la única lengua vehicular de los colegios catalanes sea el catalán y que la otra lengua de los catalanes –la mayoritaria en este caso–, el castellano, quede arrumbado, quede excluido del sistema educativo, todo es muy fácil y no hay conflicto. En el momento en que llega un partido que apela a la justicia, que apela a la igualdad, que apela a la ecuanimidad, que apela al derecho que tienen todos los niños del mundo, pero también los niños catalanes, a ser educados en su lengua materna, entonces llega el conflicto, según usted. Pues bienvenido sea el conflicto. Y se lo dice alguien que es muy poco partidario del conflicto. Bienvenido sea el conflicto, si de lo que se trata es de defender los derechos de los ciudadanos de Cataluña a ser educados también en su lengua materna. (*Alguns aplaudiments*.)

En este sentido, señor *síndic*, señor Ribó, lleva usted dieciocho años en el cargo. Mire, me decía el otro día un buen amigo y conocedor de las cuestiones catalanas que, si analizamos lo que ha hecho usted durante estos dieciocho años..., podríamos coger como ejemplo la historia de un niño, de una niña, que naciesen hace dieciocho años, justo cuando usted tomaba los mandos de su institución. Durante esos dieciocho años este niño, este catalán nacido en el año..., finales del 2003 o principios del 2004, aproximadamente, una persona que está más o menos al borde de la mayoría de edad, habrá visto como sus derechos han sido sistemáticamente vulnerados por la Administración catalana, por la Administración autonómica, y sistemáticamente blanqueada esa vulneración por usted, por la institución que usted encarna.

Por ejemplo, en el derecho que tiene cualquier niño catalán o de cualquier otro lugar del mundo, pero también en un país democrático como el nuestro, a recibir la primera educación en su lengua materna, un derecho reconocido por la Organización de Naciones Unidas, que usted parece desconocer o, en todo caso, al que parece que le importa poco. Un niño castellano hablante nacido en Cataluña no tiene derecho a recibir su primera educación en su lengua materna. Perdón, sí lo tiene; no se lo reconocen los señores de las bancadas separatistas y usted hace mutis por el foro ante esa vulneración de derechos.

A lo largo de su vida, de la vida de este niño nacido con la llegada del señor Ribó a la sindicatura de *greuges*, habrá visto también como, cuando en el año 2017 sus derechos de ciudadanía se vieron pisoteados por la mayoría parlamentaria que en este Parlamento trató de llevar a cabo un golpe de estado desde las instituciones, subvertir el orden constitucional desde el Parlamento de Cataluña, usted, lejos de hacer informes de oficio sobre aquel atropello, decidió hacer informes de oficio sobre..., ha decidido hacer informes de oficio sobre la sentencia que condenó precisamente aquel atropello, aquella vulneración sistemática de derechos.

En su informe, este que nos presenta hoy aquí, habla de las universidades y también de la lengua en las universidades, y no le preocupa en absoluto la voluntad declarada por la señora Geis, la consejera de Universidades, que dice que van a vigilar... –también como en el colegio, como dice el señor Cambray en un argumento absolutamente orwelliano, absolutamente totalitario–, dice que van a vigilar, van a controlar el uso del castellano, es decir, para que el castellano quede perfectamente constreñido a la condición de lengua extranjera en Cataluña, que es lo que ustedes pretenden con su sistema educativo. Y dejémonos ya de paños calientes, esa es la pretensión del nacionalismo: arrumbar, dejar el castellano en la condición de lengua extranjera en Cataluña. Y usted, señor *síndic*, eso lo ve estupendamente.

Y luego nos acusa a nosotros de generar conflicto lingüístico. No, señor *síndic*, nosotros, los diputados de Ciudadanos, la inmensa mayoría de los votantes de Ciudadanos, la gente constitucionalista, la gente que legítimamente vota a partidos como Ciudadanos, no quiere conflicto lingüístico; lo que quiere es reconocimiento de sus derechos lingüístico, quiere respeto por el bilingüismo esencial, proverbial, de la sociedad catalana. Y es lo que usted niega y es lo que usted, con su acción al frente de su institución, está blindando y está legitimando a los partidos separatistas, que son quienes llevan a cabo este atropello.

Exactamente igual que en la universidad, cuando usted blanquea, legitima y da por normal la pretensión de la señora Geis, de la consejera de Universidades, de controlar también la lengua en la que los profesores universitarios imparten su asignatura, ya sea el catalán o el castellano. Y de lo que se trata básicamente, una vez más, es de impedir que los profesores puedan ejercer su libertad de cátedra y puedan, lógicamente, dar su clase en catalán o en castellano.

Mire, yo hace unas semanas decía, hacía un comentario en Twitter. Yo, como profesor universitario, explicaba que, con independencia de que en la guía docente la lengua prevista para mi asignatura sea el catalán, yo con mis alumnos –y esto lo podrá acreditar cualquiera que haya sido alumno mío, que no son tantos, pero algunos

hay—..., podrá acreditar que mis asignaturas son perfectamente bilingües, en catalán y en castellano, porque los ciudadanos de Cataluña, aunque ustedes no lo puedan entender, no tenemos ningún problema con el bilingüismo, es nuestra naturaleza y es, de hecho, un orgullo y una riqueza que tenemos los catalanes.

Gracias, señor síndico.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bon dia, senyor Ribó, i al seu equip. Gràcies per presentar aquest informe. Avui, doncs, analitzem una mica l'informe referent al 2020.

Jo, quan vam fer el del 2019, recordo que li vaig fer una observació en què li vaig dir que la manca de neutralitat que a vegades traspua als informes, doncs, posa en risc la credibilitat del propi informe. I també li vaig dir que l'informe té parts molt útils. Hi ha una gran part de l'informe que és bona, que és molt bona; hi ha un bon treball darrere, hi han bones dades, hi han bones xifres, hi ha informació que és molt útil –sobretot per als que fem una activitat parlamentària, doncs, ens és útil tenir aquesta informació. Però, malauradament, vas llegint l'informe i et vas trobant referències bastant trufades, molt partidistes, doncs que fan que això li resti credibilitat a un informe que hauria de ser un document de referència per analitzar les polítiques, com s'estan portant de cara als ciutadans.

De fet, vostè, en una part de l'informe, posa de manifest que l'objectiu que vostè té com a síndic és «assolir una major difusió i presència de la institució entre la població i ser àmpliament conegut com a garant de drets». Malauradament, això no està passant. El Síndic de Greuges, avui, i vostè, senyor síndic, no són coneguts per això; són coneguts per coses que desprestigen la institució, i les reputacions es trenquen i es fan malbé molt ràpidament i costa molt recuperar-les.

Entro una mica a l'anàlisi de l'informe. L'informe és molt dur –molt dur– contra la gestió que han fet les administracions públiques de la covid. De fet, és un dels informes... –i vostè mateix ho diu–, un any on hi ha hagut un màxim de queixes. Té un cert sentit que hi hagi un augment de les queixes, doncs, perquè ha sigut un any molt complicat. Però de la lectura de l'informe jo en concloc –i crec que és la conclusió que hauríem d'arribar tots– que cal fer una reflexió molt profunda sobre quina resposta obtenen els ciutadans per part de les seves administracions en moments de crisis importants.

I la conclusió que jo n'extrec és que l'Administració no ha estat àgil. De fet, vostè mateix ens ho diu, quan diu: «Durant aquesta crisi sense precedents moltes persones veuen compromeses la satisfacció de les seves necessitats, sense que la resposta de l'Administració pública doni solucions concretes amb la urgència que requereixen les circumstàncies. L'actual crisi també ha evidenciat que les entitats socials han estat desenvolupant un paper fonamental en la cobertura immediata i urgent d'aquestes necessitats, raó per la qual és urgent un reconeixement legal i pressupostari d'aquestes entitats i del tercer sector.» Ha vist el senyor Giró, que no està aquí, però, malauradament, aquest reconeixement pressupostari no va en aquests pressupostos. Per tant, aquest Govern ja no li fa cas en aquesta part de l'informe, que jo –l'hi haig de dir– comparteixo absolutament.

L'Administració no ha estat àgil i, per tant, vol dir que no ha estat útil, i això és molt greu. Una administració davant d'una crisi sanitària i econòmica ha de ser àgil, ha de ser útil. I fins i tot en alguns moments ens diu que l'Administració ha estat negligent –no són les seves paraules, són les meves paraules, però és la conclusió que n'extrec. I en poso dos exemples. Quan vostè fa referència al que ha passat

a les residències de la gent gran, de tota la part que vostè analitza de l'actuació de l'Administració amb relació a les residències de la gent gran, es conclou que hi ha una manca de transparència –gravíssim, gravíssim. I, a més a més, ens diu que, de fet, vostès han iniciat investigacions d'ofici del que ha passat allà. Bé, està bé, ja que aquí no hem pogut aprovar una comissió d'investigació, doncs està bé que hi hagi... Ens agradarà saber què se n'extreu d'aquesta investigació.

Sobta que no faci menció de l'ordre de govern de no hospitalitzar residents de residències de gent gran. Em sembla una omisió significativa i important, i crec que hauria de ser la base de tota l'anàlisi del que va passar a les residències, perquè el que passa a les residències és conseqüència directa d'aquesta decisió de govern.

Negligent quant a ajuts a autònoms i pimes. De fet, ens diu que troba a faltar un major suport en forma d'ajuts àgils i suficients a l'emprenedoria, que constitueix la columna vertebral de la nostra economia –un altre «recado» al senyor Giró–, i els col·lectius d'autònoms no només s'han vist afectats per les incidències de la pandèmia sinó que també s'han revelat com un dels més desatesos per les administracions. I, de fet, dedica un paràgraf o dos a analitzar l'espectacle dantesco dels ajuts que es van posar a disposició dels autònoms –que era quasi com si anessin a comprar entrades per al concert de Bruce Springsteen, no?–, i vostè els diu que aquí es va vulnerar el principi d'igualtat i que s'ha de garantir en futures convocatòries d'ajuts el principi d'igualtat. Preocupant, que un govern no garanteixi el principi d'igualtat.

I després fa un avís, també, senyor Giró –estaria bé, si està al seu despatx escoltant–, que diu: «És cabdal adoptar mesures de flexibilització fiscals, tributàries i recaptatòries per pal·liar els efectes de la covid.» Portem reclamant baixada impositiva, bonificacions dels impostos –tampoc li han fet cas, tampoc anirà en aquests pressupostos, malauradament.

Ara vaig una mica més a la part polititzada i a les mancances que hi trobo. Ja he fet referència a la manca d'una referència a l'ordre de no derivar a hospitals la gent de les residències. No hi ha cap referència a l'infrafinançament de l'escola concertada. És cert que vostè parla de: cal finançar millor, cal més ajuts; parla dels centres d'alta complexitat –comparteix l'opinió que en té vostè–, però no parla de l'incompliment de la llei en el punt del finançament dels concerts escolars –significatiu.

Cap referència als aldarulls. Hem viscut, a ciutats importants de Catalunya, aldarulls continuats amb actituds violentes greus –cap referència.

Cap referència a l'incompliment de les sentències, en referència al castellà a l'escola. Són sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i aquí hi ha un govern que incompleix sistemàticament les sentències del seu més alt tribunal. I ni mitja paraula. A mi em sembla gravíssim, que això ho faci un govern.

Amb relació a la llengua i l'ensenyança en castellà a les universitats, de fet, vostè a l'informe li dona la volta. No diu que s'estan vulnerant els drets d'aquells alumnes que volen una ensenyança en castellà, sinó que s'estan vulnerant els drets dels alumnes que volen l'ensenyança en català. I em sembla ja..., això ja ha sigut com una cuina sensacional estil CIS, però, bé, m'ha sorprès bastant.

Després..., ah, sí, la part més polititzada de totes és quan vostè fa una referència al compliment de les sentències dels presos condemnats pel procés, no? Directament reclama no només el seu alliberament, sinó que, a més a més, reclama una llei d'amnistia. Perdoni, senyor Ribó, vostè no és ningú per demanar una llei d'amnistia que, a més a més, és il·legal. Vull dir que és que aquí és on es perd una mica, doncs, el rigor del que és l'informe.

Tema universitats, hi ha el punt on hi va haver el famós manifest de totes les universitats en contra de les sentències del procés, vostè diu una cosa sorprenent, que no creu que això vulneri el principi de neutralitat de les universitats. Doncs, ja em dirà què és això si no és una vulneració del principi de neutralitat, no? És més, encara ho adoba més i ens diu que era una *missió* pronunciar-se sobre aquests fets. I ja és que no és ni un deure, és una missió, quasi santa. Per sort, després ve el Tribunal

Suprem i anul·la aquesta declaració dient que, efectivament, es vulnera la llibertat ideològica, d'expressió i d'educació.

Finalment, doncs –acabo ja aquí, que se m'acaba el temps–, recordar, efectivament, que està pendent la renovació d'aquest òrgan, que cal, que les estructures no es poden enquistar i que una democràcia requereix, doncs, regeneració i compliment dels mandats.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Cristina Casol.

Cristina Casol Segués

Moltes gràcies, presidenta. Síndic, gràcies per ser avui aquí, per aquest informe. Traslladeu el nostre agraïment també a tot el vostre equip. Consellers, conselleres, diputats, diputades, bon dia a tothom. Per començar, i més enllà de ser un document preceptiu de l'any 2020, dir-vos que aquest informe té una singularitat que el diferencia, ja que és una acurada i justificada lliçó humanitària i un crit, un fort crit d'alerta. Perquè totes nosaltres sabem, o trobem, un sentit més racional del que significa viure en aquesta terra i del greu perill que suposen les desigualtats, sempre.

Perquè no ens enganyem, sense igualtat, una emergència sanitària o econòmica no es pot combatre de cap manera. Ens increpa, fa una crida per agafar un full en blanc, per començar des de zero i dissenyar un nou projecte social, amb el reconeixement i l'aprenentatge del que ens ha tocat viure i de com ho hem de fer a partir d'ara. Per construir, entre totes, una millora real de la societat del benestar.

Mireu, que el 2020 fos un any en el qual es van batre tots els rècords de queixes i suggeriments dels ciutadans de la història de la sindicatura significa, per sobre de tot, un patiment molt dur, un desamparament i moltíssima por. Per respecte a cadascuna de les persones que van manifestar els seus sentiments davant del síndic, hem d'escoltar els grans crits d'alerta que aquest informe ens fa arribar i hem de treballar per revertir-ho, ja que són alarmes molt sonores per la defensa dels drets socials, per la lluita contra les desigualtats, per la defensa de la terra i del medi ambient, i també per la defensa de les llibertats. I també per les limitacions de drets fonamentals en democràcia, que els estats d'alarma i la justícia han afeblit.

En primer lloc, i com ja us he dit, hi ha la política social, on la salut, el 2020, va ser la gran protagonista i ens crida a fer un esforç immens de retorn; retornar el que vam rebre d'aquest col·lectiu. I, per això, aquest primer crit d'alerta rau en procurar una política sanitària real, amb canvis, inversions i més recursos, per enfortir aquest servei públic universal. D'aquesta manera, resulta essencial lluitar per més drets en política social. Hem de tenir cura i molt respecte per la gent gran i fer un esforç de revisió del model residencial. Hem de fer més per combatre les desigualtats i garantir el dret de l'educació. Hem d'ajudar els més desfavorits. Hem de procurar per les persones treballadores, molt afectades pel tancament i per l'empobriment dels sectors i afrontar ajuts amb compliment i coordinació, no com els ERTOS, que l'un per l'altre van desesperar la gent que en depenia per viure.

I, indiscutiblement, cal afrontar amb molts més recursos la regressió de l'habitatge. Com ha afectat la crisi a l'exclusió residencial després de la salut? Quanta gent ha quedat enrere per no tenir un sostre? Una de les majors vulnerabilitats de les persones és no tenir on viure, on cuidar-se i on descansar. Aquest primer punt és un primer crit d'alerta que ens increpa per fer front a la desigualtat en drets socials, perquè, malauradament, encara avui peca de precarietat, de pobresa i de vulnerabilitat.

En segon lloc, ens parla del respecte al medi ambient, dels serveis públics, dels drets i subministraments bàsics. L'informe ens crida a recordar que tenim deures pendents en inversió i en execució d'inversió pública: transport públic, rodalies, energia, canvi climàtic, descarbonització, subministraments bàsics. És per aquest

motiu que els poders públics han de garantir que tots aquests serveis..., que patim avui en dia un alentiment crònic i que es troba, malauradament, completament enrocant. A més d'això, no oblidem que els ciutadans tenim també dret a una bona Administració pública, un bon accés digital i totalment transparent.

El tercer crit d'alarma que no podem obviar és pel que fa..., respecte a drets, a drets tan fonamentals en democràcia i que l'estat d'alarma va afeblir, com són el dret de reunió, el dret de manifestació i el de lliure expressió. És des d'aquí que tenim el deure de defensar aquests drets, així com també el dret a la igualtat de tracte, de no discriminació per religió ni conviccions, perquè no cal que els recordi que amb la crisi s'han multiplicat els abusos racistes, la violència contra les dones, contra els col·lectius més vulnerables, i, com he dit, tenim el deure de defensar tots aquests drets en conjunt, perquè per nosaltres sí que són una línia vermella infranquejable.

A més a més, podríem afegir en aquest tercer crit d'alarma un altre dels fonaments bàsics del sistema democràtic, en tant que l'informe recull que avui en dia hi han ajuntaments que encara no empadronen la gent. Hem de fer per reconèixer tota la gent que viu amb nosaltres, perquè figurin al sistema, perquè gaudeixin dels drets socials, perquè tinguin dret a vot i perquè tinguin tots els drets que avui tenim reconeguts tots i la majoria de nosaltres que avui som aquí.

Per acabar, us convido a que pensem en un exercici diari que fem tots quan ens posem al mirall cada dematí o quan agafem el mòbil per fer-nos una foto. Doncs aquest informe anual del síndic del 2020 és la imatge que nosaltres mateixos, en conjunt, mai hauríem pensat veure. I si som prou honestos, veurem al mirall el reflex d'un greu retrocés en drets i un alentiment del benestar i del progrés. D'aquesta imatge nítida hem d'aprendre a veure que cal molta, moltíssima, més acció política per minorar i per disminuir greuges al nostre voltant.

En conseqüència, el Govern de Catalunya, el nou Govern de Catalunya, ha fet un esforç importantíssim en pocs mesos per la confecció dels pressupostos del 2022, amb la imatge fixada en tot el que els he explicat i en bona part de la problemàtica que reflecteix l'informe del síndic del 2020. Per què? Per no deixar ningú enrere, per donar resposta, la resposta social que ens cal; per l'equitat territorial, per la salut, per la digitalització, per la lluita contra el canvi climàtic i per la defensa de totes les llibertats.

És responsabilitat de tots nosaltres, com he dit a l'inici, escoltar tots els crits d'alarma d'aquest informe, agafar un full en blanc, començar des de zero, per millorar de veritat la qualitat de vida de la gent.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, conselleres, diputats, diputades, i, en especial, bon dia al senyor síndic i a tot el seu equip. I, com no podia ser d'una altra manera, començar per un agraïment per aquesta explicació detallada d'aquest informe del 2020 i també per tota la tasca que realitza aquesta institució; que recordem el paper tan cabdal de la institució del síndic per la defensa, la reivindicació i la denúncia de vulneracions dels drets de la ciutadania, dels drets al nostre país.

Com no pot ser d'una altra manera, jo m'havia preparat un discurs, però sí que vull fer unes consideracions prèvies arran dels discursos que han fet algunes formacions polítiques, no? I és que a mi m'ha sobtat perquè precisament avui el senyor síndic, que sempre, en cada comissió, no?, comença amb una esment de la..., bé, no, de la designació d'un nou síndic..., avui precisament en aquest faristol no s'ha fet aquest esment, però sí que, no obstant, altres grups sí que han tret la seva artilleria.

Jo volia recordar una referència a la llei del síndic i també que, de la designació del nou síndic, en som conscients, estem treballant en aquest sentit, i, de fet, així es va fer constar al debat de política general.

Tornant a l'informe, que és el que ens ocupa avui, l'informe d'aquest 2020 del Síndic de Greuges de Catalunya, recull tota l'activitat duta a terme per la institució, i en un any excepcional, marcat, com no pot ser d'una altra manera, per la pandèmia de la covid-19, per la declaració de dos estats d'alarma i les restriccions de drets de la ciutadania per fer front a aquesta situació d'emergència climàtica.

Sí que volem destacar que aquest informe sí que valora positivament la predisposició que tenen les administracions i les empreses, no?, per recollir aquestes queixes i aquests suggeriments, per revertir les queixes, com deia, no?

Pel que fa a l'acceptació..., de fet es diu en el propi informe que l'acceptació de resolucions del síndic..., en un 98,9 per cent dels casos s'han acceptat totalment o parcialment aquestes mesures recomanades pel síndic. De fet, durant l'any 2020 s'ha incrementat, com ja se n'ha fet esment, el volum d'actuacions, passant per primer cop de les onze mil, i és que s'ha arribat a tramitar disset mil queixes, no?

Per tant, aquestes consideracions prèvies, per situar-nos en el marc del que ens trobem en aquest informe..., seria l'impacte de la covid-19, disset mil queixes tramitades, el quaranta per cent del volum de la intervenció ha sigut en polítiques socials, que podria ser comparable als pitjors anys de la crisi econòmica del decenni passat, i la varietat de perfils, però que el principal volum de les queixes es concentra especialment en col·lectius vulnerables, i en destaquen, en primer lloc, les dones.

També, com a nota, abans d'entrar per cada apartat, sí que m'agradaria fer esment d'aquest projecte de pressupostos, no?, que es van presentar la setmana passada per al 2022: s'incrementa aquesta despesa, aquest pressupost, en salut i en educació; de fet, un de cada dos euros es destina a salut i educació, i també a drets socials, que representen que tres de cada quatre euros es destinaran a polítiques socials.

Ara ja entrant a salut, no?, com no podia ser d'una altra forma, tornarem a posar sobre la taula aquesta situació indesitjable que va derivar de la covid-19, amb moltíssimes víctimes. I des d'aquí, com no podria ser..., doncs, fem aquest esment de totes les famílies de les víctimes de la covid. També un esment dels professionals del món sanitari, però també de professionals del món de serveis de cures, de serveis de neteja que s'hi van deixar la pell i que s'hi van dedicar per mitigar aquests efectes d'aquesta pandèmia.

També destacar que el Servei Català de la Salut ha elaborat un pla de reforç de l'atenció primària per fer reformes estructurals en el sistema sanitari per dotar, d'algun manera, l'atenció primària dels recursos suficients per fer front a les necessitats assistencials. De fet, com ja n'he fet esment, no?, aquest pressupost incrementa, i molt, el pressupost en salut.

Pel que fa a drets socials, no? L'informe fa referència que les polítiques socials representen prop del quaranta per cent del volum de les intervencions del síndic, no? I aquí es feia esment de l'atenció a la gent gran, diferenciava la gent gran del que són residències, i és que no ho podem englobar tot; gent gran no és únicament residències.

D'altra banda, la renda garantida de ciutadania, no?, en el context de pandèmia que, tal com s'exposa a l'informe, el SOC va posar en funcionament l'atenció presencial a les oficines amb cita prèvia per evitar que persones que precisament no tenien accés a mitjans telemàtics no poguessin ser ateses. Per tant, de fet, totes les sol·licituds es van tramitar, ja sigui de manera telemàtica o de manera presencial, si bé excepte en aquell període en què la pandèmia va fer que tot s'hagués de paralitzar. A més, amb relació al nombre de queixes, no?, en aquest sentit de la renda garantida, també van disminuir el 2020 respecte al 2019. És a dir que al final totes les persones, no?, com deia, que volien exercir aquest dret a sol·licitar qualsevol tràmit referent ho van poder fer.

El tema d'habitatge. I és que és un tema cabdal i que també ens preocupa, i molt. De fet, s'està treballant des del Govern de la Generalitat de Catalunya, però també des d'aquesta cambra, des del Parlament de Catalunya; hi han grups de treball. I és que hem de posar les polítiques d'habitatge al centre perquè tenim un greu problema. De fet, el Govern i específicament el Departament de Drets Socials i l'Agència d'Habitatge de Catalunya van compartir el planejament de la necessitat, no?, de destinar-hi més recursos econòmics, tècnics i humans i desplegar polítiques públiques d'habitatge.

També voldríem fer esment dels autònoms, no?, que va ser un dels col·lectius més greument afectats arran de la declaració de l'estat d'alarma. Recordem que els ajuts de l'Estat espanyol cap a aquest col·lectiu van ser del tot insuficients, i aquí qui va actuar va ser un altre cop el Govern de la Generalitat. El març del 2020, el Departament va destinar 7 milions i mig d'euros en ajuts d'entre 530 euros i dos mil euros que van beneficiar 8.869 persones. Els mesos de novembre i desembre es van fer dues convocatòries d'ajuts, un altre cop de dos mil euros, amb 284 milions d'euros del pressupost, i que se'n van beneficiar 142.000 persones.

Tema d'educació. La covid ho va trasbalsar tot; les escoles es van haver de reformular, no?, perquè durant sis mesos l'alumnat va estar a casa i no va haver-hi presencialitat. Des d'aquí, un agraïment a tot el col·lectiu d'Educació que va continuar impartint classes durant el confinament. Que també hem de dir, i cal dir-ho i posar-ho sobre la taula, que el confinament el que va fer palès també sobre la taula és la situació de desigualtat que existeix entre diferents alumnats, com per exemple l'escletxa digital. I és que no tot l'alumnat disposa d'un ordinador o una connexió a internet a casa seva.

Per tant, per aquest motiu, també des de la Generalitat es va respondre amb un pla d'educació digital de Catalunya per assegurar que tots els alumnes siguin digitalment competents; també incrementant el nombre de professorat. I, de fet, amb el pla d'escoles obertes, que es va dur a terme el setembre de 2020, vam permetre que durant tot el curs les escoles poguessin tornar a la presencialitat.

De fet, també, el tema de la llengua, no? Perquè en aquest hemicicle hem escoltat avui algunes intervencions en el sentit de la llengua, no?, que si la llengua catalana, la llengua materna... I jo ho sento, però és que em veig en l'obligació de tornar a explicar la realitat, no? I torno a parlar de mi mateixa, no?: «Ana» –que com sempre dic..., amb una ena–, «filla de *andaluza* i *extremeño*.» I ja té una mica a veure, no?, que la meua llengua materna és el castellà; no té..., no hi ha gaire dubte, no? I, a més, de Santa Coloma de Gramenet, que va ser el bressol de la immersió lingüística i que allà van ser les famílies de Galícia, d'Extremadura, d'Andalusia qui van lluitar per aquest model lingüístic de tenir el català a les escoles.

Així que un agraïment immens a totes les famílies com la meua i moltíssimes més de Santa Coloma de Gramenet que, barri a barri, des de Singuerlín fins a Fondo, van lluitar per una escola en català. Perquè nosaltres no tenim cap problema en parlar castellà a casa nostra i el català a l'escola. Per tant, no facin ni un ús partidista de la llengua ni un problema on no existeix. (*Alguns aplaudiments.*)

On sí que existeix aquest problema és a les universitats, on molts ens matriculem per impartir una classe en català que acaba sent en castellà, això sí, però d'això aquí no en fan esment. El tema de les universitats és aquest, no?, que acaben de parlar del tema de les queixes per una matriculació en català que s'acaba impartint en castellà.

I, abans de que se m'acabi el temps, i deixant altres temes per la rèplica, el tema d'igualtat i feminismes, no? I és que per tal de dur a terme aquesta revolució..., i que parlava l'informe anual del Síndic de Greuges, no?, de fer necessària aquesta conselleria i desplegar la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no discriminació..., ara, i a més tenim aquí a la consellera Verge, no?, que a la compareixença, ja ho va dir –de la comissió–, que havíem de fer aquest desplegament d'aquesta llei i d'igual manera fer una diagnosi d'aquestes agressions LGTBI-fòbiques, i, a més, també posar palès que el confinament el que va fer, precisament, també, és augmentar la violència

masclista, donat que moltes dones es van veure obligades a no poder separar-se de l'agressor.

I la resta, doncs..., continuaré a la rèplica.

Moltes gràcies, síndic.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el torn dels grups, té la paraula el síndic, si ho desitja, per finalitzar i agrair les intervencions dels grups parlamentaris.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. I agrair totes les intervencions que hi ha hagut en aquest debat, a totes les diputades i diputats que han intervingut, per totes les seves opinions, suggeriments i crítiques, que donen com a resultat, pel que semblaria, que una majoria folgada de grups parlamentaris i de diputats i diputades de l'hemicicle aprecien el valor d'aquest informe, i a més dona..., fins i tot subratllant la duresa d'alguna de les crítiques en l'informe respecte a l'Administració i que està amb l'aval sobretot del que els hi deia –trist– que haguéssim batut el rècord del nombre de queixes i de gent que s'ha atansat el Síndic durant el 2020. I aviat ho podran comprovar quan d'aquí a poc els hi lliurem l'informe del 2021. Això són dades concretes d'una societat i de com la seva gent s'aproxima a la institució, de qualsevol origen social, edat, cultura, llengua, etcètera.

Entro en matèria sobre el que planteja l'informe sobre la crisi social. Reitero el crit d'alerta que han recollit moltes de les intervencions per les mancances que s'han produït durant la pandèmia i la postpandèmia –perquè tant de bo m'agradaria poder dir que ja s'ha acabat la pandèmia, i miro el conseller de Salut perquè deu estar tan o més amoïnats que jo mateix, que això encara té les seves seqüeles–, però hem d'anar corregint aquestes mancances, i no els càpiga el menor dubte que, com hem anat fent i anirem fent en monogràfics com el de residències, com els que plantejem sobre complexitat d'educació i altres, anirem plantejant els informes corresponents que complementen la línia argumental de l'informe anual del 2020, o el que estem tancant sobre el 2021.

Tenim una crisi molt important que, com s'ha dit també en intervencions, abans era coneguda però que amb el covid ha emergit encara amb més força. No tornem al debat sobre els drets lingüístics. Dic per enèsima vegada, en presentar l'informe, aquest és un tresor que té Catalunya, i que és reconegut arreu del món. Cada any entren en el sistema educatiu vora 1 milió i mig de persones. Mirin les xifres de quin tipus de conflictivitat, fins i tot numèricament, hi ha en aquest nombre de persones que ingressen al sistema d'educació i en els seus entorns de pares, mares, de famílies, d'unitats de convivència.

Pel que fa a l'educació, reitero el suport al pacte contra la segregació i demano a tots els grups parlamentaris major activisme sobre aquest pacte i major participació. Fa molt poc hem elaborat l'informe sobre el cost de la plaça escolar, i aquest cost pot servir de nord, d'orientació, tant per a la concertada com per a la pública, i pot ajudar moltíssim a punxar molts globus de falsos debats que podrien *embolicar* la discussió sobre com anar assolint l'equitat en l'educació.

Evidentment, podríem estendre'ns moltíssim sobre la pobresa infantil, sobre la pobresa en general, però especialment la més punyent, la pobresa infantil, i com està present tant a l'informe dels drets de la infància, que s'ha lliurat a la cambra, com en el mateix informe anual del 2020, o com ho estarà en el del 2021.

Com els drets i llibertats fonamentals. Des del 2014 que aquest síndic adverteix en aquesta cambra que hi ha una regressió de drets i llibertats, i veig que hi ha grups parlamentaris en les Corts Generals que han començat a fer marxa enrere sobre algunes lleis que abans subratllaven que eren agressions de drets. Per tant, resulta que estan donant la raó als que criticaven que en aquelles lleis hi havia un atemptat a

drets fonamentals. Però ho estem plantejant aquí dins del 2014. I celebro que ara, encara que sigui molt tímidament, es vagi avançant en la reforma d'aquelles lleis que estaven fent erosió en drets i llibertats.

I evidentment, amb tot el conjunt d'informes que hem fet sobre el que s'ha plantejat, la reforma del Codi penal pel delictes de sedició, que sembla que ja està sota la catifa, que ha quedat oblidada, o el tema de no persecució judicial. Avui mateix hem sabut –és d'ahir, però s'ha publicat avui– com sembla que en la darrera acció del sortint Tribunal de Cuentas continuaran perseguint econòmicament el delictes polític, l'anomenat «delictes polític», i com tot el tema d'una solució dialogada pot contemplar perfectament en debat –hi ha opinions en un sentit o un altre– una possible llei d'amnistia.

Jo voldria afegir en aquesta..., en aquest telegràfic repàs una reflexió sobre la renovació de la institució i de les institucions –de la institució i de les institucions. No seré pas jo qui recordi a tothom la llista d'institucions que estan pendents de renovació, aquí i a l'Estat espanyol, i com s'han fet algunes renovacions. No seré pas jo qui entri en aquesta matèria, però pensin, pensin i analitzin aquesta qüestió.

Pel que fa al Síndic, com s'ha dit en la intervenció anterior, altra vegada, demano si us plau, com he demanat a tots els presidents del Parlament, al president anterior, a la presidenta actual, cada any i en cada moment, que es posin en marxa els mecanismes de renovació del síndic i que superem el bloqueig.

A part d'aquestes demandes oficials i extraoficials en totes les converses, fa poc em vaig decidir –fa vora tres mesos i mig– a convocar al meu despatx a tots els presidents de grups parlamentaris per parlar-los de possibles mecanismes de superació del bloqueig. Tots els grups parlamentaris han respost positivament, excepte un, que no té agenda per reunir-se amb el síndic, el del grup parlamentari més important de la cambra. Estic parlant amb tots els presidents dels grups parlamentaris, amb opinions absolutament diverses i fins i tot enfrontades, sobre quins mecanismes, com es fa a Alemanya, com es fa a Noruega, com es fa a quantitat de sistemes democràtics arreu d'Europa per sobretot quan es puguin produir, com s'està produint tant a l'Estat espanyol com a Catalunya, bloquejos en les renovacions.

En aquest sentit, el que és absurd és que per forçar la renovació es vagi a la crítica sobre mentides. Se sap perfectament, però perfectíssimament, que l'informe de la Sindicatura de Comptes no té una sola irregularitat detectada al Síndic, perquè les irregularitats que detecta la Sindicatura de Comptes van a efectes penals. I m'agradaria que qui vulgui fer servir aquest argument, que es torni a llegir l'auditoria del Síndic de Greuges, o que no ho citi, com s'ha citat en aquesta cambra, faltant a la veritat. Si es vol parlar de l'Audiència Nacional, m'agradaria que qui vulgui parlar llegeixi les tres decisions, dues d'un jutge, i una de la sala d'apel·lacions, que són tres jutges, dient res de res és un tema personal, i que citin..., no per defensa de la persona, per no contribuir a erosionar institucions amb mentides, faltant a la veritat.

I en aquest sentit, jo crec que seria molt important que tinguéssim una anàlisi de les crítiques que es fan en aquesta tribuna respecte a les institucions i en virtut de què han canviat. I, evidentment, aquí hi ha una línia divisòria: 2017, 1 d'octubre. A partir de l'U d'Octubre, grups parlamentaris que utilitzaven, aplaudien, seguien, impulsaven els informes del Síndic ho han deixat completament de banda, en qual-sevol de les seves dimensions. I aleshores, hem saltat al que es pot citar com una forma directa de renovar: dimissió; una forma de renovar és fer dimitir.

Mirin, jo de les coses que puc vanagloriar-me més és d'haver estat elegit per tots els defensors d'Europa –tots–, amb vot electrònic secret, dues vegades, dos mandats de quatre anys, com a *chairman*, president d'aquests. I amb aquest encàrrec jo he batut pedra, he picat pedra a la Comissió de Venècia, al Consell d'Europa per aconseguir un text que es diu principis de Venècia. Que els dic avui en ple, si us plau, estudiïn-lo i apliquin a les reformes de les lleis el que diuen aquests principis per defensar les institucions.

I una de les coses que diu és, en tot el que ha elaborat a partir d'aquests principis la mateixa Comissió de Venècia, del Consell d'Europa, quan hem vist barbaritats com la de Polònia, que amb pressions partidàries es volia fer plegar el titular de la institució de defensa dels drets humans, diu: «Mai un titular deixarà el seu lloc fins que no arribi el que ha estat elegit pel mateix òrgan que l'ha nomenat.» És que és elemental. Si no és per raons personals o pel que sigui, però el que no pot ser és que s'intenti una via estranya a les que estan regulades per renovar institucions. Tenen vostès totes les possibilitats. I, a més, ho torno a dir, els presidents dels grups parlamentaris que han estat parlant amb el que els hi parla ara, saben que també els hem mostrat instruments que podien fer servir per a aquesta renovació. Si estan disposats, evidentment, a conversar i al diàleg. Si ja no hi ha diàleg possible, ni podem comunicar aquests instruments.

Jo, en aquest sentit, voldria dir solemnement a tots els grups parlamentaris que utilitzin a fons, manipulin, si de cas, en el sentit més noble de la paraula, la institució del Síndic, que està per defensar drets i llibertats; utilitzin a fons totes les seves recomanacions de la institució. Si estan al Govern, potser els hi semblaran massa crítics –mentre estaven en el Govern, ja els hi semblava–; si estan a l'oposició, potser els semblarà que ens quedem curts. En lo que els sembli encertat, utilitzin-ho a fons, que per això existim, i ens tenen absolutament a tota la seva disposició.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Hi ha algun grup parlamentari que vulgui fer ús de la paraula després de la intervenció del síndic? Sí? *(Pausa.)* Hi ha tres grups: Ciutadans, VOX i PP. *(Veus de fons.)* D'acord, doncs, obre torn. I, per tant, cedeixo la paraula, en primer lloc, al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, al senyor Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, senyora presidenta. Bé, no és que vulgui incidir en el tema, però aquí s'han dit, durant aquesta rèplica, coses amb les quals, evidentment, no hi estem d'acord.

Vostè ha citat, senyor síndic, el cas de Polònia, però, clar, el cas de Polònia era molt diferent, estàvem parlant d'un síndic que estava amb el mandat en vigor. Clar, voler dir que nosaltres el que estem intentant en aquest cas és fer-lo fora per la porta de darrere, no és el cas, vostè ha exhaurit el seu mandat. I el fet de que la responsabilitat dels partits polítics sigui trobar un substitut i posar-se d'acord no obsta a que, si no es dona aquest cas, vostè no té per què continuar en el càrrec. I no té per què continuar en el càrrec no només –i li he dit a la meva primera intervenció– perquè li hagi caducat el mandat, sinó també per l'actuació que ha fet.

Vostè entén que ho està fent de forma imparcial, però avui mateix o ara mateix fa un minut, en aquesta tribuna, vostè ha dit que els tribunals persegueixen. Els tribunals no persegueixen, els tribunals jutgen. Pot estar d'acord, no com a síndic, sinó com a persona, més o menys en com són aquestes resolucions judicials, però, clar, si ja partim de la base que un síndic, que no hauria de tenir entre les seves funcions o que no té entre les seves funcions jutjar o controlar el poder judicial, ve en seu parlamentària i ens diu que *persegueixen*, això jo crec que ja invalida la seva posterior actuació.

A més, és significatiu..., i vostè també ha dit que entendria que els partits que estan al Govern fossin crítics amb la figura del síndic, precisament, en aquest cas, a Catalunya no és aquesta la situació; aquí els partits que estan donant suport al Govern estan molt a favor de vostè, i ha quedat clar aquí. El perquè? Bé, jo crec que ho he dit en la meva primera intervenció, i vostè també potser hauria de fer aquesta reflexió del perquè hi estan. Li han donat suport, i si vostè ha escoltat el que han dit, bàsicament els dos partits que formen part del Govern i la CUP –si entenem que

dona suport al Govern, que no ho sabem— per temes que defineixen com a defensa dels drets fonamentals.

Però en veritat entenc que el que han volgut dir és defensa dels polítics condemnats pels fets de setembre i d'octubre, no per l'altra meitat de Catalunya. Perquè vostè diu que hi tenim accés i que utilitzem els mecanismes del Síndic, però li he dit l'altra vegada, quan des del Grup del PSC..., jo no hi era, però quan la senyora Marta Moreta i tots els companys que hi havia en aquell moment li demanaven, li pregaven —i altres grups parlamentaris també, perquè també ho han dit en aquesta tribuna— que fes informes monogràfics específics sobre aquells fets, vostè no els ha fet.

Per què li dic tot això? Perquè, clar, és molt fàcil —i ja li havia dit en el seu moment— venir aquí i traspasar les culpes cap a un tercer, cap als partits polítics, però vostè també —i crec que això, una institució com la que vostè representa ho hauria de tenir més clar que ningú—, és també responsabilitat de vostè.

I ja per anar acabant, un parell de coses més. Vostè ha volgut dir..., i algun grup parlamentari que ha sortit ha volgut blanquejar una miqueta la figura en el sentit de dir que les queixes s'han incrementat, el volum d'actuacions que ha fet vostè s'ha incrementat i això significa que és un major reconeixement per part de la població respecte a la figura. Jo li diria, senyor síndic, i als grups que ho han dit, que no s'enganyin, això ve no per una confiança que puguin tenir en la... —i que tant de bo la tinguessin, eh?—, en la sindicatura, sinó perquè succeeix cada vegada que hi ha una època de crisi. Ho ha fet més la desesperació que no pas la confiança que hi puguin tenir.

I ara sí, ja per anar acabant, sí que m'agradaria, doncs, respondre tant a Junts per Catalunya com a Esquerra, amb afirmacions que han fet. Clar, la parlamentària del Grup de Junts per Catalunya, la qual sap que li tinc un gran respecte, ha dit que hem d'escoltar els crits de la gent. La parlamentària, que no ens coneixem tant, del Grup d'Esquerra, també ho ha manifestat, que hem d'escoltar, que hem de fer cas a aquests advertiments que fan els informes del Síndic. Jo ja els hi vaig dir una vegada —em sembla que la senyora Casol no hi era present, però vostè sí— que jo trobo molt bé que ho fem. De fet, és la nostra obligació. Nosaltres sí que ens llegim tots els informes del Síndic i els utilitzem en la nostra activitat parlamentària, però vostès, que estan donant suport al Govern, que són els que tenen la possibilitat de que aquestes recomanacions que en molts informes són bones, en tots aquells que no tenen biaix polític, són bones i presenten dades, doncs, que ho facin.

Perquè està molt bé venir aquí a aplaudir, posar el crit al cel, dir que estem escoltant els crits de la població, però després no fer res. Ja els hi vaig dir en el seu moment que menys aplaudiments i més compliment.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Sí; gràcies, presidenta. Seré muy breve y lo haré desde el escaño. Señor *síndic*, mire, todos los grupos prácticamente de la oposición —PSC, VOX, Ciudadanos y PP— hemos puesto de manifiesto la grave crisis de falta de imparcialidad que sufre su institución, la institución que usted preside. Eso se percibe en todos los informes que usted presenta, monográficos, lo cual yo creo que le debería por una parte hacer reflexionar y, por otra parte, respetar sobre todo las resoluciones de jueces y tribunales, puesto que la función de juzgar y hacer ejecutar lo juzgado corresponde a estos y no al Síndic de Greuges.

Y, mire, el Síndic de Greuges está para garantizar derechos y libertades de los ciudadanos frente a los abusos de la Administración, en este caso frente a los abusos

de la Generalitat, y no para pedir amnistía ni otras cuestiones, que creo que para eso ya está Patricia Plaja desde el Palau de la Generalitat.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

És el torn ara de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar (*veus de fons*), que decideix no fer intervenció. Seria el torn d'En Comú Podem..., també ho declina. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, voldria aprofitar aquesta intervenció bàsicament per fer una esmena a una de les grans fal·lònies del món separatista, del discurs separatista, que és precisament el fet de pretendre, diguem-ne, que la immersió lingüística..., que a més és la mal dita «immersió lingüística», que no és immersió lingüística sinó que és senzillament un model monolingüe en català. La idea d'immersió lingüística, se suposa, és que els estudiants catalanoparlants, els de famílies catalanoparlants, haurien de tenir llavors tota la instrucció, tota l'educació en castellà, i la immersió seria per a aquells nens o aquells joves de famílies castellanoparlants, que es faria tot en català. Per tant, no és un model d'immersió sinó que és un model monolingüe en català. Diguem les coses pel seu nom. Primer, és aquest tema.

Després, sobre el que deia la diputada d'Esquerra Republicana, que és el discurs Rufián, que és que la immersió va néixer gairebé de forma salvífica, per salvar els nens de Santa Coloma del monolingüisme en castellà, i es va fer, diguem-ne, un model monolingüe per garantir que aquests nens poguessin parlar català. Jo crec que l'única manera de garantir que els nens de Catalunya parlin totes dues llengües no és precisament un model monolingüe. Recordo perfectament l'exconsellera Rigau dient en un programa en obert, en un programa de ràdio, dient que ella recorda pares de Santa Coloma de Gramenet plorant –plorant, parlant amb ella i plorant–, dient: «Moltes gràcies, senyora Rigau, per implantar el model d'immersió lingüística.» Jo dubto molt que un pare castellanoparlant, en aquest cas, pugui desitjar per als seus fills un model estrictament, únicament, basat en la llengua catalana, que no hi hagi ni tan sols la llengua materna castellana en el sistema educatiu. Em sembla un autèntic contrasentit.

Seria tan fàcil com acceptar que totes dues llengües han de tenir presència en el sistema educatiu. Jo crec que no és tan difícil de comprendre. És una batalla que efectivament va emprendre Ciutadans en aquesta comunitat, que continuarem liderant, que continuarem mantenint la nostra defensa del bilingüisme de la societat catalana. I és que, hi insisteixo, crec que no hi ha res més supremacista que el fet de dir, diguem-ne, que els pares castellanoparlants de poblacions de classe treballadora imploren, supliquen gairebé que les assignatures, que tot el sistema educatiu sigui només en català. Em sembla d'un supremacisme que esfereeix.

Quan sento el senyor Rufián dir que la immersió lingüística, diguem-ne, és l'única manera d'assegurar que els nens parlin català, que els nens castellanoparlants parlin català, em sembla un autèntic disbarat. La qüestió fonamental està en el fet que tots els catalans, castellanoparlants i catalanoparlants, ens estimem les nostres dues llengües, respectem, prestigiem i ens estimem les nostres dues llengües.

Mira, comentava la diputada d'Esquerra Republicana, amb tot el respecte, que ella és absolutament partidària de la immersió lingüística i a més diu que els seus pares, tot i ser castellanoparlants, també ho són. Doncs bé, jo no ho comprenc, però és respectable, em sembla molt respectable, però crec sincerament que hi ha un equívoc en aquesta posició. Es pot perfectament acabar parlant català molt bé, sempre que es respecti la llengua, sempre que es respecti, diguem-ne, i es tingui estima per la cultura i la llengua, en aquest cas per la cultura i la llengua catalanes, exactament

igual que sempre que es respecti el castellà, la seva presència pública, la seva història com a llengua també catalana, sempre que es respecti la veritat és perfectament possible dominar totes dues llengües.

Alguns es vanen de ser fills de la immersió lingüística, i a mi em sembla molt respectable. Alguns altres hem fet un sistema mixt, en el qual hi havia català i castellà com a llengües vehiculars, en una escola concertada, amb el consegüent esforç que suposa per als pares de la família en concret que hagin de pagar o bé una escola privada o bé una escola concertada, per cert, com fan molts dels polítics que en públic defensen la immersió i que després porten els seus fills a escoles que tenen models trilingües; alguns ínclits i conspicus líders dels partits separatistes fan exactament això.

Doncs, és que és tan fàcil com això: un sistema plurilingüe, un sistema en el qual hi hagi més d'una llengua vehicular, sobretot les dues llengües pròpies dels ciutadans de Catalunya, català i castellà. És perfectament possible que acabin parlant els nens català i castellà perfectament. La qüestió és no desprestigiar, és no menysprear, és no intentar situar el castellà com una llengua estrangera a Catalunya, i això és exactament el que fa el model d'immersió lingüística, que es presenta com una mena, diguem-ne de *bálsamo de Fierabrás* que resol tots els problemes lingüístics que hi ha a Catalunya.

Jo crec que és tot el contrari: català i castellà tenen una convivència molt sana a la societat, i això és el que hem de fer a les institucions.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Ribó, vostè avui ha intervingut a la rèplica més com un diputat de la bancada independentista que com una figura independent i neutral, que és el que ha de ser. El Tribunal de Comptes no persegueix delictes polítics, jutja delictes econòmics. I a vostè poc li ha faltat si és que..., bé, jo he entès que ho feia: demanava que no es perseguissin delictes de malversació. Em sembla gravíssima, aquesta afirmació que vostè fa.

El tema de la llengua a les escoles. Vostè ha assenyalat que al final el nombre de conflictivitat és menor; no hi han tantes famílies que demanen l'ensenyament en castellà. Però és que només que hi hagi una família, només que hi hagi una família que vegi perjudicat l'ensenyament del seu fill perquè no entén suficientment el català, perquè és nouvingut, pel que sigui, i hi ha un retard en l'educació del seu fill perquè no es respecta l'obligació també de tenir una llengua vehicular en castellà, això ja és un problema, i aquí el que li estem dient i el que he dit jo a la bancada és que el Govern està incomplint sistemàticament les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I això és gravíssim.

I vostè, senyor Ribó, és garant dels drets dels ciutadans, no garant dels drets del Govern i, per tant, és important que tingui clara aquesta diferència.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Cristina Casol.

Cristina Casol Segué

Mireu, molt breument aquesta rèplica. Però intentaré fer-la molt entenedora, i utilitzaré la meua experiència pròpia. En el desenvolupament de les tasques anteriors, prèvies a aquesta etapa meua com a política, he estat responsable del Servei d'Habitatge a Lleida, durant una dècada, amb un equip molt entregat de trenta per-

sones, i sé perfectament qui és i qui ajuda la gent. Bé, a l'equip ho sabíem tots. Qui ajuda realment la gent, i com ho fa. I us ben asseguro que el Síndic de Greuges ho fa sempre.

A Lleida ciutat he tingut la gran sort de treballar colze a colze amb la síndica, amb la senyora Dora Padial, sempre per la millora i la defensa de la justícia social en la seva vessant més àmplia. I no puc fer més que agrair la bona feina, la implicació i la dedicació que sempre han tingut ella i tot el seu equip. Tot el vostre equip.

Al Síndic de Greuges tenen molta feina, a Catalunya. En tenen més que enlloc. Hi ha molts greuges, moltíssims greuges, a Catalunya, i molts venen de la bancada, de la bancada de la demagògia. Els hi repeteixo: molts dels greuges venen de la bancada de la demagògia.

I, finalment, des d'aquesta cambra, és una vergonya contínua escoltar-los desprestigiar totes les institucions de Catalunya una per una. Catalunya, la nostra nació, encara sense estat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Moltes gràcies, presidenta. Seré molt breu. Només un agraïment al síndic i a tot el seu equip per la dedicació, per la professionalitat, per aquest sentit crític, també, i en els seus informes, que fa que puguem millorar, tant des del Govern de la Generalitat com des del Parlament de Catalunya.

I només, per l'última referència que m'ha fet el diputat de Ciutadans sobre la llengua, miri, jo no soc Rufián, soc Balsera, però també li diré una cosa: jo no menys-tinc en cap cas el castellà, molt menys quan és la meua llengua materna amb la que jo em comunico cada dia amb els meus pares. El que no podem dir és que estan en igualtat de condicions el castellà i el català.

I per últim dir-li que jo vinc de l'escola pública, i visca l'escola pública en català.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Finalitzat el debat, i en nom de la cambra, em plau agrair al síndic de greuges i als membres del seu equip la seva assistència avui al Ple.

I suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, el secretari primer i la secretària segona. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera de Recerca i Universitats, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprendrem l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre el desplegament i els reptes de la legislatura (retirada)

300-00074/13

I, abans de continuar amb l'ordre del dia, els faig avinent que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha retirat la interpellació al Govern sobre el desplegament i els reptes de la legislatura, que es corresponia amb l'onzè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses

300-00070/13

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller Torrent... Bona tarda, diputades, diputats. En primer lloc, com hem fet altres vegades i crec que és oportú avui fer-ho també, des del Grup Socialistes i Units per Avançar volem fer un reconeixement, un reconeixement molt sincer per la feina, els grans sacrificis que han fet tants autònoms i autònomes del nostre país –botiguers, comerciants i empresaris i empresàries dels diferents sectors– en un any i mig extremadament difícil.

Perquè parlem dels drames personals que hi ha hagut per la pandèmia –sanitaris, socials–, però també hi ha hagut molts drames personals i familiars vinculats a les empreses, als autònoms i a les moltes dificultats derivades de la crisi sanitària.

També, per altra banda, mirant a futur..., la ferma convicció que la nostra societat –emprenedora, dinàmica, oberta al món– serà capaç de liderar els molts canvis que s'estan obrint camí, i, per tant, aprofitar aquestes oportunitats i reptes que tenim per davant.

Nosaltres diem que no hi haurà progrés social sense progrés econòmic, i viceversa. De fet, és que diem que ho hem de fer complementari, que no ho hem de fer contradictori, perquè a vegades sembla que si en una cosa apostem pel progrés econòmic és que estem deixant de banda el progrés social i viceversa. I no és així.

Aquest és el moment –segurament que tots hi devem coincidir– de tenir una mirada llarga. Segurament que en l'elaboració dels pressupostos, que en aquesta legislatura, que en aquests moments, tots tenim la sensació de que cal posar les bases per tal de tenir un creixement sostingut, sostenible, un progrés adequat, i amb una economia sòlida per als propers anys.

I ho hem de fer sense fer demagògia ni ser catastrofistes, perquè n'hi ha molta, de demagògia, i hi ha moltes visions catastròfiques, que no ajuden. Però també cal parlar clar sobre aquells temes que no funcionen prou bé, parlar clar sobre aquells temes que no funcionen.

Quins són, al nostre entendre, aquests objectius que hem compartit amb el conseller moltes vegades? Catalunya ha d'aprofitar l'adversitat de la covid –d'aquesta maleïda covid que ens ha transformat a tots– i els recursos extraordinaris que hi hauran d'Europa per transformar l'economia catalana; apostar pels sectors estratègics, guanyar competitivitat, que encara ens falta guanyar competitivitat.

Ara és el moment, conseller. Ara és el moment de transformar la nostra economia; de reindustrialitzar i arribar a aquest vint-i-cinc per cent del PIB, que en parlem molt, però no hi ha manera d'avançar-hi; intentar aturar la destrucció industrial, que ens tenalla arreu del país; modernitzar el nostre teixit productiu amb els recursos

que venen, i esdevenir, en definitiva, primer motor econòmic de l'Estat i una de les regions d'Europa més emprenedores i que creï més progrés.

Però per fer-ho cal escoltar a tothom, sense prejudicis, com li deia. Vostè segur que també ha palpat que hi ha una gran fatiga en el sector empresarial. Hi ha una gran..., a vegades també una mica de mal humor, al voltant d'algunes afirmacions que es diuen, si no des del Govern, des dels socis del Govern. No s'entén la dependència de la CUP, que n'hem parlat moltíssimes vegades, no tant pel que digui la CUP –que pot fer aportacions interessants, evidentment, com tots els grups parlamentaris–, sinó que vostès supeditin l'estratègia del Govern a alguns postulats que segurament no es comparteixen o no s'entenen des de determinats sectors econòmics.

Nosaltres tornem a donar la mà, com l'hem donat per enèsima vegada. Nosaltres creiem que els menyspreus del Govern quan el Partit Socialistes dona la mà no ajuden a crear grans aliances, grans consensos, entorn de temes centrals de país. No ajuden a l'economia, a les empreses, al progrés econòmic, com tampoc, evidentment, no ajuden a tenir uns pressupostos amb una majoria més àmplia. Veurem, temps al temps, com va.

I, per tant, hi ha una certa decepció i malestar per a una part important del sector. Creiem que falta empatia i falten respostes clares. Vostè segur que també es mou en entorns empresarials; li deuen dir què és el que passa.

Per tant, nosaltres per això, pel que hem dit, però també perquè creiem que hi ha un excés de demagògia i populisme els últims anys, temps, a tot arreu, creiem que el que a nosaltres ens toca també és ser responsables, a part de ser clars; intentar donar la mà per aportar més solucions i menys problemes.

El nostre objectiu de la interpellació va entorn de tres aspectes molt importants. El primer, fer una valoració dels ajuts directes a la solvència empresarial per la covid a pimes i autònoms. El Govern de l'Estat –d'Espanya– va donar 1.000 milions d'euros a Catalunya per tal de donar ajuts directes. Obro parèntesi. Quan diem: «El Govern de l'Estat no dona ajudes directes», bé, no les dona perquè, entre altres coses, les dona a les comunitats, entre d'altres, a Catalunya.

Amb aquests 1.000 milions d'euros, que eren 7.000 en total..., 1.000 van anar a Catalunya. I entre tot el 2020, per exemple, va donar un set per cent del PIB, el Govern d'Espanya, a lluitar contra la covid, com ha de ser, i transferint-los a la Generalitat, com ha de ser. Tant de bo haguessin estat més? Evidentment. Però els ajuts són limitats, i el que no podem fer és endeutar-nos per a molts més anys.

Nosaltres el que li demanem, primer de tot, és transparència i informació de com han anat aquests ajuts, que ens digui quants ajuts s'han donat, per quin import, quantes sol·licituds encara no s'han resolt, quants recursos no s'han resolt –som conscients que hi ha molta gent que està esperant, que hi ha un problema de recursos humans per tal de resoldre els expedients que estan encallats–, com també per què no han permès, per exemple, com s'hi havien compromès, que les empreses amb exercicis partits, que funcionen per curs escolar, no s'hi hagin pogut presentar.

També un afegit: ens agradaria que ens digués com està la resolució dels ajuts de l'oci nocturn, que també hem rebut queixes en aquest sentit.

Segon punt de la interpellació que ens agradaria parlar-ne: què passa amb els projectes estratègics. N'hem parlat molt, però ho haig de treure aquí: projectes estratègics o tractors de l'economia catalana. Per què costa tant que el Govern lideri, empenyi, aglutini consensos entorn de grans projectes de país? Sense anar més lluny, el cap de setmana estàvem a la Vall d'Aran. Vostès no hi van ni enviar representació del Govern. Bé, sí, per ser justos, hi van enviar el Gerard Figueras, però com a responsable d'Exteriors; a no ser que entenguin que Vielha ja és l'estranger... Però, home, jo crec que era un dia on hi havia molts representants del territori, molts representants institucionals, molts alcaldes, molts regidors i regidores; era un bon dia

per tal de veure quina era l'opinió –aquesta participació que vostès diuen–..., quina és l'opinió del territori.

Són projectes territorials que, si es fan bé, generen progrés i activitat. Vostès diuen que no o que no se sap ben bé. Al CRT de Salou ja ho han dit avui, també: sembla que no ho veuen o que els de qui depenen no ho veuen bé.

L'aeroport de Barcelona ha sigut que no; perdrem competitivitat. El Circuit de Catalunya sembla que torna a ser també una condició per tal d'aprovar els pressupostos. Les renovables? Diuen que sí, però a l'hora de la veritat sembla que no avancem. Com el Pacte Nacional per a la Indústria: diuen que sí, però quan ve el pressupost 2022 tenim un setanta per cent menys de diners que fa deu anys –un setanta per cent de diners menys que fa deu anys. No sé com desplegarem el Pacte Nacional per a la Indústria.

Evidentment, l'ampliació del port serà un nou capítol, segurament, d'aquestes desavinences o d'aquesta ambigüitat. O com també el turisme, perquè tots sabem que es posa en qüestió el model de turisme, però no només això, sinó que els diners en la promoció turística també han baixat.

Jo crec que tota aquesta indefinició, tots aquests nos foren impensables fa quatre dies. Impensable és que Catalunya estigués pensant una i una altra vegada, repensant, marxa endavant, marxa enrere, sobre si ha d'impulsar grans infraestructures, sobre si ha de fer grans projectes de progrés per al territori. De fet, és que no hauríem fet molts dels grans esdeveniments que hem fet en aquest país, o grans infraestructures; en les circumstàncies actuals hauria sigut impossible.

Jo crec que, més enllà de dir que no a aquests projectes, el que haurien de dir és que no a les opinions de la CUP, intentar construir altres majories. Perquè, evidentment, tots els projectes..., tots tenim aquí la nostra opinió, però crec que a l'hora de decidir segons quins projectes econòmics han de buscar altres suports.

Nosaltres creiem que, si anem dient «no, no, no i no», perdrem oportunitats cada dia. Si diem «no, no i no», comunitats com l'Aragó, València o Balears ens passaran la mà per la cara. I, evidentment, el món ni ens mira ni ens esperarà, sinó que canvia molt ràpid, i els projectes o les infraestructures que no vinguin aquí els faran en altres llocs. I, evidentment, això ens farà perdre competitivitat.

Per últim, també li agrairia que ens digués..., llavors m'hi allargaré més, perquè se m'està acabant el temps de la primera intervenció, però és molt important, i així ho vam acordar a la darrera moció que vam tenir aquí en aquest Parlament: era que cal estar als llocs on es prenen les decisions importants.

Perdem per incompareixença; no tot i no sempre, evidentment. Per tant, no ho agafi com una esmena a la totalitat, però sí que és veritat que a molts llocs importants podem fer una bona feina. Però si quan hi ha una reunió, una cimera, una trobada de persones amb capacitat de gestió, nosaltres no hi som..., evidentment, a la taula d'en Bernat, qui no hi és no hi és comptat.

I, per tant, massa sovint, a la conferència de presidents no hi hem sigut; a l'acte de SEAT no hi vam ser; a l'acte dels Pirineus no hi som, i no hi som liderant; a la cimera econòmica dels presidents d'Aragó, Balears i València no hi vam ser; a la cimera del Corredor Mediterrani no hi vam ser; a les reunions d'alt nivell a Europa no hi som.

Per tant, jo crec que no podem perdre per incompareixença, sinó que hem de guanyar per liderar solucions a Catalunya, Espanya i arreu d'Europa.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, per fer la resposta, el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat Ordeig. Començaré amb les coincidències, perquè després no digui, eh?... La primera coincidència, òbviament –també vostè ho ha fet i aprofita per fer-ho cada vegada que surt al faristol, i òbviament nosaltres també ens hi volem afegir–, el reconeixement a les empreses, als autònoms i a tots els sectors econòmics que durant aquests vint mesos o més de vint mesos que està durant la situació de pandèmia han aguantat, han demostrat una capacitat de resiliència importantíssima. Això fa que avui, després d'aquest període, quan ja deixem enrere les restriccions i quan ja hi ha una certa recuperació econòmica, puguem dir que, efectivament, la reactivació és un fet. Per tant, en primer lloc, sumar-nos al reconeixement que vostè feia.

En segon lloc, parlava vostè de mirada llarga. Certament, mirada llarga, que vol dir mirada estratègica, que vol dir no només veure què està passant avui i com hi responem avui, sinó sobretot com ens hem d'encarar per afrontar els propers anys, en clau generacional, fins i tot diria jo, eh? Estem en un moment cruïlla en el qual estem decidint què serà Catalunya en els propers anys: estem decidint què produïrem, com ho produïrem, què consumirem i com viurem les properes generacions. I és ara un moment clau en el que, efectivament, estem prenent, per activa o per passiva, directament o indirectament, decisions d'aquestes característiques.

I, precisament, el propòsit del Departament d'Empresa i Treball en aquesta legislatura és doble i va en aquest sentit. D'una banda, ajudar a la recuperació econòmica, a tots els sectors econòmics i socials que més han patit. En aquest sentit, seguim la línia que ja va plantejar el Govern la passada legislatura, amb ajudes directes als col·lectius més afectats.

De fet –i l'altre dia ho recordàvem a la comissió, en la compareixença dels pressupostos–, el Govern de la Generalitat ha destinat 182 euros per persona amb ajudes directes, quan la mitjana de l'Estat espanyol és de seixanta euros per persona. Això, comptant-hi els recursos que poden provenir d'altres administracions, com el Govern de l'Estat, que, en aquest sentit, si són equànimes al conjunt de l'Estat..., evidentment, cal posar encara en més valor el fet de que el Govern de la Generalitat hagi destinat 182 euros per persona, davant de seixanta de mitjana de l'Estat.

Per tant, en una primera fase, recuperació econòmica. I en una segona, a mitjà i llarg termini, preparar-nos per a aquesta transformació del model productiu, que és absolutament necessària des de moltes òptiques. D'entrada, perquè és imprescindible respondre als reptes a nivell global, amb la seva repercussió a nivell local que avui tenim sobre la taula; de fet, ja hi eren abans de la covid, però ara s'han intensificat. I ja no hi ha més excuses, ja no hi ha més pretextos per no abordar de cara aquests reptes que ens explicaran, explicaran les societats, en els propers anys.

Per tant, canvi del model productiu per fer front a aquests reptes, a aquestes qüestions, a aquestes problemàtiques, conflictes fins i tot –diria– a nivell global. Però, al mateix temps, perquè, òbviament, el que volem és no perdre oportunitats en un context, l'europeu, on el conjunt de les economies dels estats del nostre entorn estan prenent decisions estratègiques vinculades a molts sectors econòmics. I nosaltres hem de fer exactament el mateix, si no volem perdre el tren de la competitivitat.

Per tant, recuperació, reactivació econòmica, amb mirada llarga; transformació del model productiu, amb mirada estratègica.

I, des d'aquest punt de vista, i amb aquesta voluntat de veure-hi més enllà, a mi el que m'agradaria fer és, molt ràpidament –i després entraré en qüestions concretes que vostè ha comentat–, un repàs de quina és la situació al món, què està passant i com ho afrontem. I respondre'ns una pregunta: estem preparats per aprofitar les oportunitats que se'ns estan donant?

És evident que la covid va trencar totes les cadenes de subministrament, d'abastiment, de producció i de distribució. I això va suposar no només un xoc des d'un punt de vista econòmic –es va parar l'economia mundial–, sinó que això també va

obligar a fer l'exercici de repensar-nos. I en aquesta línia, en aquest context, moltes empreses que en un determinat moment havien decidit deslocalitzar la producció fora d'Europa ara s'estan plantejant tornar a produir a Europa, s'estan plantejant fer un *reshoring* de les seves activitats al nostre continent.

I nosaltres estem en disposició d'aprofitar aquest context, aquesta finestra d'oportunitat. Hem de saber-la aprofitar, perquè això és un motor de creació de riquesa, sens dubte; generació de llocs de treball, també; però també, en la línia del que plantejàvem abans, això ens pot ajudar a fer aquesta transformació del model productiu que volem fer.

I, en aquest sentit, òbviament, calen recursos, perquè no n'hi ha prou amb estar ben predisposats per rebre aquestes inversions, aquests projectes de naturalesa sobretot industrial, sinó que hem de tenir prou recursos públics com per apuntalar-los. I, en aquest sentit, és veritat que els fons europeus, els Next Generation, representen una oportunitat com no s'havia donat mai fins ara a Europa. Potser l'equivalent seria el pla Marshall, però des de llavors, com a mínim, no hi ha hagut una injecció, una política expansiva d'aquestes característiques per part de la Unió Europea. I, per tant, hem de saber-ho aprofitar.

Els Next Generation, els fons europeus, òbviament, són una oportunitat. A l'Estat li corresponen 140.000 milions d'euros, que han de tenir aquest poder tractor. Però, perquè el tinguin, no només han d'anar destinats a complir aquelles missions que la Unió Europea ens marca i que, d'alguna manera, plantegen el paradigma associat a la sostenibilitat i a la resiliència, a la transformació, a la transició ecològica verda i a la digitalització, sinó que han d'arribar al conjunt del teixit empresarial del país. I el 99,8 per cent del teixit empresarial de Catalunya són pimes. Per tant, òbviament, si volem aprofitar aquest poder dels Next Generation, això ha d'arribar a les pimes.

I li asseguro que no ajuda gaire a que això acabi drenant al teixit empresarial real del país el fet de que es plantegin línies d'ajuts com ho està fent el Govern espanyol; per exemple, plantejant les línies d'ajut a la indústria 4.0, cabdal, en ple mes d'agost i deixant deu dies per presentar-hi projectes. Òbviament, posi's a la pell... Vostè deia: «Hem d'empatitzar amb els empresaris, sobretot amb els petits i mitjans empresaris.» Doncs bé, empatitzi-hi i posi's a la pell d'un petit o mitjà empresari que, en ple mes d'agost, li surt una línia bàsica per poder modernitzar el seu procés productiu i se li deixen deu dies per presentar-hi un projecte, que, per altra banda, és sofisticat, és complex, que comporta un treball d'enginyeria important. Deu dies en ple mes d'agost. Això no ajuda a arribar a les pimes, i és imprescindible que hi puguem arribar.

A les pimes també hi hem arribat amb els ajuts de la solvència, amb el Reial decret 5/2021. I si abans parlàvem que no es fan bé les coses a nivell dels Next Generation, tampoc s'han fet bé les coses amb el Reial decret 5/2021, que es va plantejar amb uns vicis de disseny d'entrada que hem intentat superar, que hem intentat arreglar amb les diferents convocatòries que hem fet.

I vostè demanava xifres en concret, respecte a això. Doncs bé, el passat 4 de novembre es va procedir al pagament de la segona convocatòria, concretament de 150 milions, que han arribat a 7.258 empreses i autònoms. Això, la segona convocatòria. Que, si ho sumem a la primera, arribem al desplegament de 605 milions d'euros, i hem arribat a 25.011 beneficiaris –605 milions d'euros, 25.011 beneficiaris. I està en marxa, com bé sap, la tercera convocatòria. Al Consell del Diàleg Social la setmana passada es va plantejar –ho vam plantejar, i les patronals hi van estar d'acord i ho van aplaudir, d'alguna manera– aquesta tercera convocatòria, que en aquests moments està en marxa i que esperem que pugui arribar encara a més autònoms i més empreses d'aquests 25.011 que ja se n'han beneficiat.

Per tant, ajudes als sectors productius que més han patit, totes i més, diguéssim. Hem fet tots els esforços que hem pogut. De fet, som el territori de l'Estat que més esforç ha fet en aquest sentit per ajudar a la reactivació, eh?

Parlava també de projectes estratègics, vostè. Ha fet una mica un *totum revolutum*, eh?, a la seva interpellació. Ja ho entenc, perquè, després, suposo que a la mo-
ció voldran parlar de moltes coses, però aquí tenim el temps limitat; segur que ens
emplacem a continuar-ne parlant no només en els cinc minuts posteriors, sinó quan
convingui.

Parlava, deia, dels projectes estratègics. I ho feia amb una mirada que jo diria
que és molt del segle xx, per no dir del segle xix, acrítica: del creixement pel creixe-
ment, de «tots els projectes estan bé», de «qualsevol cosa que se'ns plantegi i es posi
sobre la taula està bé». I a mi m'agradaria que tinguéssim una actitud –no nosaltres
com a govern, sinó el conjunt de les institucions del país, pel que dèiem al principi,
eh?, perquè ens hi juguem la Catalunya dels propers anys– més pròpia del segle xxi,
més analítica.

Avui les coses es fan diferent. I jo crec que la ciutadania és prou madura com per
entendre que la majoria de projectes, per definició, no són bons o dolents d'entrada:
s'han d'estudiar, se n'han de veure els pros, se n'han de calibrar els contres, i, en qual-
sevol cas, s'ha de fer una anàlisi acurada de cada un d'aquests projectes. I si són pro-
jectes sostenibles, si són projectes que tenen un impacte positiu al territori i, sobretot,
si són projectes consensuats amb grans majories, segurament són, per descomptat,
projectes en positiu; però, si no, ens remetem a un model que està absolutament supe-
rat.

Per tant, vostè fa la llarga llista de projectes, no?, així, acríticament, i, evident-
ment, aquí hauríem d'entrar en matisos i plantejar, en cada un d'aquests projectes,
quins beneficis i quins contres comporta per al país, i, a partir d'aquí, prendre deci-
sions. Crec que aquest és l'esquema europeu, podríem dir-ho així, l'esquema del se-
gle xxi, que és al qual ens volem acollir nosaltres.

Seguiré després. Ha tractat molts temes, segur que ara en tractarà més. Si po-
dem, després, doncs, anirem responent.

Gràcies, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el diputat Òscar Ordeig, en el temps de rèplica.

Òscar Ordeig i Molist

Ai, conseller... Aviam, per on començo? (*Rialles.*) Mare meva... Aviam, agafa-
ré una frase que es va dir a Vielha l'altre dia. És a dir..., ostres, vostè es creu que
nosaltres volem la destrucció del nostre territori? Que volem maltractar (*alguns
aplaudiments*) Tarragona, Girona, l'Ebre, les nostres muntanyes, el nostre futur? Es-
colti, nosaltres el que volem són oportunitats.

I, agafant aquella campanya..., diu: «La feina ben feta no té fronteres.» És que
s'ha de fer bé –s'ha de fer bé–; és que... Però per qui ens pren? Per uns incompetents
que no sabem organitzar grans esdeveniments internacionals? Si Barcelona, Catalu-
nya, ens hem mostrat al món precisament moltes vegades amb grans esdeveniments
internacionals que ens han situat com una referència; si la gent encara parla dels Jocs
Olímpics del 92...

Amb la seva indefinició, es farien, avui, els jocs? No, no. No, perquè, clar, vostès
s'han de mirar i remirar tant..., aviam si això, els pros, els contres i no sé què... Es-
colta, no. Evidentment, les coses s'han de fer ben fetes; no uns campionats especu-
latius i d'infraestructures que no serveixin per a re. Però, perdoni, és que el Pirineu
s'està morint, és que no hi quedarà ningú. I, a aquest pas, o es mouen una mica de la
zona de confort...

I nosaltres els hi estem donant la mà. És que, què més els hi podem dir? Estem
disposats a cedir, estem disposats a que no sigui la nostra opinió, però s'han de mou-
re. I no pot ser «no a tot» –«no a tot». Al final, no perquè vostès diguin que no ho

comparteixen, sinó perquè, clar, volen fer tantes reflexions sobre les reflexions que al final no es mou res.

La qüestió és: podem fer més? Podem fer més, sí o no? Amb els recursos que tenim, amb les dificultats que tenim, amb que tot és molt complex... Ja ho sabem, això. El Govern de Catalunya pot fer més? La qüestió és que sí. El Govern de Catalunya, al marge del tema nacional...? Que a mi em sembla molt bé: vostès són independentistes, no passa re, però hi ha moltes altres coses que ens uneixen, sí o no? Ens uneixen o no? Bé, clar, potser no, eh? –potser no. Però jo crec que sí. Llavors, bé, nosaltres els hi posem aquí sobre la taula contínuament, moltes vegades. Bé.

I, escolti, no ens enganyem –no ens enganyem–, que si vostès aquí estiguessin parlant, allò, discretament, amb calma, hi hauria moltes coses que, evidentment, si no fos per altres connotacions, ens hi posaríem d'acord.

Tenim molta feina per fer. La Comissió Europea treu uns índexs d'innovació de les regions europees..., dic, ostres, és que tenim aquí també molt recorregut a fer. No estem molt malament, però podríem estar millor.

Escolti, m'ha dit coses del Govern d'Espanya. Escolti, jo no vindré aquí a respondre pel Govern d'Espanya. Vull dir, jo, en tot cas, vinc a fer preguntes sobre el Govern de la Generalitat, que per alguna cosa és el Parlament de Catalunya. Vostès són aquí i volen la república al Parlament de Catalunya, però l'únic que fan és sueditar els debats a lo que passa a Madrid. No, no, hem de mirar lo que passa a Catalunya i al Parlament, per a un bon govern –per a un bon govern. I jo li demanaria que vostè també ens reclami a nosaltres una bona oposició, eh?

Aprofito per fer també un record –i també posar l'alarma– per un procés de deslocalització de l'empresa de Vilanova i la Geltrú, que aquí tenim el nostre company que ens deia que avui mateix han anunciat la deslocalització de la fàbrica, amb 350 persones, 350 famílies que quedaran sense feina, si no es busca alguna solució per a l'empresa de components de l'automoció. Per tant, és que tenim feina, és que tenim molta feina, és que tot això és molt complex. I, com que ens ho creiem, per això també em permetrà que siguem el màxim d'exigents amb vostè.

Jo l'hi dic: les ajudes. M'ha dit una part de les ajudes. Si us plau, més recursos per resoldre els expedients en temps i forma.

Grans esdeveniments. Escolti, sí o no? (*L'orador riu.*) Conseller, si us plau, el Govern..., el Govern ha d'empènyer. I s'ha de fer bé, ho compartim –s'ha de fer bé–, però s'ha de fer. Tenim moltes oportunitats, i, si no les agafem nosaltres, les agafaran uns altres. Jo entenc que no coincidim en el cent per cent dels projectes que nosaltres hem dit aquí, però, home, alguns sí –alguns sí.

Presència arreu on es juguen els nostres interessos. Escolta, nosaltres hi hem de ser. Els catalans ens hem distingit durant molts anys, i les catalanes, per estar arreu no de Catalunya, d'Espanya, d'Europa..., del món!, intentant defensar els interessos del nostre territori, la nostra manera d'entendre les coses, i aportant solucions.

No sé en quin moment vam començar a aïllar-nos, a fer-nos petitets i a fer –perdoni l'expressió, o la broma, eh?– el rondinaire. Anem als llocs enfadats: «Com que estic enfadat perquè tenim molts problemes i hi ha coses que no s'han resolt, doncs no vaig a les reunions, no vaig a les cimeres, no vaig allà on es defensa el Corredor Mediterrani, perquè jo crec que no em faran cas.» Bé, clar, evidentment. Sap com neixen els acords? Tots els acords de la història de la humanitat, sap d'on neixen? D'un desacord previ –d'un desacord previ–; desacord, llavors diàleg, negociació, cessions i acord.

Per tant, si us plau, anem als llocs, tinguem un projecte clar, defensem els projectes de territori ben fets. I, si us plau, movem-nos de la zona de confort.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Molt bé. Bé, diputat, ara hi ha tornat a insistir. «S'han de fer bé, les coses», diu. Home, sí, així, com a criteri general, hi estem completament d'acord. I, precisament per fer les coses bé, jo, quan surto aquí, intento exposar quins són tots els elements, més o menys objectivament –òbviament, cadascú des del seu biaix ideològic–, de totes aquelles coses que planteja l'Estat i que no han funcionat i que nosaltres hem procurat arreglar des d'aquí, bàsicament per donar resposta no tant a vostè –que també, òbviament–, sinó a la ciutadania.

I quan vostè surt aquí i diu «s'han de fer bé, les coses» i jo li plantejo lo de l'Estat, llavors «*connais pas*», com si no anés amb vostè. Doncs resulta que, òbviament, si vostè reclama que fem bé les coses, vol dir que ho reclamava per al conjunt de les administracions, especialment en uns moments en que l'Estat espanyol és dipositari de 140.000 milions d'euros que venen d'Europa, que no són fons propis de l'Estat espanyol, venen d'Europa, i, per tant, de l'esforç, entre d'altres, dels catalans i les catalanes.

I quan reclamem poder incidir en la gestió dels fons europeus com a govern, i, per tant, també des del control i la iniciativa del Parlament de Catalunya, vostès no diuen massa res sobre això, eh? No els hem sentit dir gaire res plantejant, evidentment, que des de Catalunya puguem decidir una part d'aquests fons europeus.

Però, igualment, amb això..., nosaltres aquesta setmana plantejàvem, explicàvem una oficina..., l'oficina dels fons Next Generation, una oficina empresarial on els empresaris, les petites i mitjanes empreses, sobretot, del país es podran dirigir per assessorar-se, per treballar els projectes, perquè, d'alguna manera, compartim l'orientació per poder ser més competitius en aquestes convocatòries. Aspirem a rebre més del vint per cent d'aquests fons europeus. El vint per cent és el pes, com sap, de Catalunya en el conjunt del PIB de l'Estat; per tant, aspirem a tenir-ne una mica més.

Molt bé. Ara hi ha aquest discurs, no?, que intenta posar de moda per penjar llufes, políticament parlant..., l'expressió aquesta del «no a tot». Doncs miri, si hem de parlar del «no a tot», el «no a tot» és el Govern espanyol, eh?, sistemàticament i històricament. Perquè aquí, quan ha vingut a parlar de projectes, no l'he sentit parlar de rodalies, per exemple, ni del Corredor Mediterrani. Ah, sí!, que l'anem a reclamar nosaltres, el Corredor Mediterrani. Entenc que vostès formen part del Govern espanyol; per tant, que tenen vies, també, per asseure's i parlar. Diu: «No abandonem cap cadira, no abandonem cap espai». I el PSC, que ocupa tots els que pot en benefici de la ciutadania de Catalunya? (*Alguns aplaudiments.*) Perquè jo crec que podria fer més.

Per tant, el «no a tot» històricament ha sigut el Govern espanyol. Des del 75 que no s'ha invertit un euro al servei de rodalies –per cert, que cada dia agafen 400.000 catalans i catalanes, aquests autònoms dels quals vostè parlava, i que, evidentment, els hi hem de reconèixer el sobre'esforç que fan, perquè, si s'haguessin de refiar de rodalies, els seus negocis estarien arreglats.

Ha parlat abans també del Pacte Nacional per a la Indústria. Òbviament, aquest és l'instrument que ens ha de servir per fer el *roadmap* per definir aquest trajecte fins al vint-i-cinc per cent de pes de la indústria en el conjunt del producte interior brut del país, que és un objectiu que, com va quedar sobradament palès l'altre dia a la comissió, compartim la majoria dels grups parlamentaris. Per tant, estic convençut de que tots participarem del consens en l'elaboració del Pacte Nacional per a la Indústria.

Un pacte nacional per a la indústria que, entre altres coses, el que ens ha de permetre és tenir fons per a la reindustrialització, però també protocols d'actuació en

casos de tancament industrial, com el de Mahle, a Vilanova i la Geltrú. Que, efectivament és un cop dur per a una empresa, en aquest cas, auxiliar del sector de l'automoció, un sector que està patint els costos de transició cap a un nou model i que hem de saber acompanyar, que hem d'ajudar en aquest procés.

Ja hem traslladat, òbviament, als treballadors, a l'alcalde de Vilanova i la Geltrú, el nostre compromís per treballar amb la millor resolució possible en aquesta situació. I als 350 treballadors, a les 350 famílies, doncs, enviar-los un missatge de compromís per part del Govern de la Generalitat de Catalunya per ajudar-los en aquesta situació, que és complicada. Hem parlat ja amb la direcció de l'empresa, i estem convençuts de que podrem establir un procés de negociació com hem obert en altres processos de, malauradament, tancament, alguns dels quals també vinculats a la indústria de l'automoció.

En definitiva, diputats, compartim la necessitat de reindustrialitzar el país –ho vam dir l'altre dia a la comissió–, d'aprofundir en la innovació. I al mateix temps sàpiga, per més que vostè vagi insistint en aquesta cantarella, en aquest discurs, que el Govern de la Generalitat de Catalunya està compromès en participar allà on realment puguem treure'n beneficis per al conjunt de la ciutadania de Catalunya, i, en qualsevol cas, en preparar aquest país per al món postcovid que ja hem començat a viure.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'economia social, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre l'economia social

300-00075/13

Té la paraula, en primer lloc, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, públic que ens acompanya... Aquesta interpellació és especialment rellevant, perquè parlem d'una eina més que efectiva per donar resposta a molts dels reptes que es debaten en aquest hemicicle per resoldre moltes de les inquietuds que ens plantegem.

Han hagut de passar vuit mesos d'aquesta legislatura per parlar en un ple d'economia social i solidària. Contentes de que sigui Esquerra Republicana qui posa aquest tema a l'agenda política; contentes de que la llei d'economia social i solidària formi part del pla d'aquest Govern. I convençudes de la necessitat d'un impuls i d'un reconeixement públic més que merescut a l'economia per al bé comú, una economia que va molt més enllà de la riquesa monetària, la que tradicionalment entenem sempre. Per tant, un agraïment a aquelles persones que aporteuen riquesa en majúscules, que és econòmica, social, mediambiental, democràtica i justa.

El nostre grup parlamentari treballa per l'objectiu ferm d'assolir les quatre transformacions o revolucions: la verda, la feminista, la democràtica i la socioeconòmica. Si parlem de transformar, també parlem, doncs, de prendre perspectives diferents.

L'economia social no només transforma l'economia en si, sinó també la societat en general. És l'economia al servei de les persones, i no les persones al servei de l'economia: des de la transformació verda, amb cooperatives de consum energètiques, a la transformació social, amb l'empoderament de les persones treballadores, passant per la transformació democràtica, amb governança participada i democràcia econòmica. I, evidentment, cuidant la transformació feminista i reconeixent que no

només existeix el treball històricament conegut com a productiu, sinó incorporant també el treball –invisibilitzat– reproductiu i de cures que majoritàriament realitzem les dones.

Parlem, a més, d'una economia multisectorial que possibilita satisfer necessitats bàsiques, com són l'habitatge, l'alimentació, la salut, les cures, i que, a més, permet donar servei i respostes innovadores en finances, energia, logística, tecnologia, cultura, telecomunicacions, mobilitat..., i podria continuar. I, a més, és aplicable arreu i arrelada al territori. Hi ha propostes de totes les mides i per a tot el país, des d'àmbits rurals a àmbits més urbans.

«Ubuntu» és una paraula tradicional africana que en el món de l'economia seria traduïble per «guanyo només si hi guanyem tots». La nostra societat porta dècades impulsant el creixement econòmic independentment de si condueix o no a millorar el benestar col·lectiu, i això la idea d'*ubuntu* ho canvia radicalment: «guanyem només si hi guanyem totes».

A més, l'economia social i solidària ha demostrat saber-se organitzar ràpidament per donar resposta a les situacions límit com la que hem viscut. També ha resultat ser part de la resposta a l'emergència. I precisament ho ha sigut perquè és actual i canviant segons les necessitats i les oportunitats del moment. I ho ha sigut també per la seva pròpia essència comunitària i de cooperació. L'economia orientada a les persones ha arribat allà on, malauradament, l'Administració no sempre hem pogut arribar.

Una economia centrada en el benestar atorga al treball el valor que realment ha de tenir en tots els casos. Cal afavorir l'economia que ens fa caminar cap a una societat més justa i cap a una societat més igualitària. I aquest canvi de model ha de servir també per lluitar contra la precarietat laboral.

Ahir, conseller, ens informava que una inspecció de treball sancionarà franquícies d'una cadena de supermercats. Els motius: frau en la contractació, manca de contractes, manca d'alta a la seguretat social o cessió il·legal de treballadores, entre altres infraccions de jornada, de riscos i de treballs amb menors, i el més trist és que podria seguir.

I és que les economies es troben dintre d'una àmplia forquilla, en les seves formes. Si anem als extrems, ens trobem, per una banda, aquest: empreses abusives com aquesta, que devaluen la força del treball al màxim, una economia que ens fa més pobres individualment i col·lectivament, empreses que en el fons denigren les seves treballadores i atempten contra l'estat del benestar amb les seves pràctiques laborals, extractives i fiscals.

És l'hora de punxar el globus d'aquesta explotació laboral i de la violència empresarial, de punxar-lo i de defensar els drets dels treballadors i les treballadores, de no elogiar models de precarització com alguns han fet fins ara. El model que volem és el model de la feina digna. I més tenint en compte que a l'altra banda de la forquilla hi tenim l'opció d'economies que maximitzen la riquesa quantitativament i qualitativament, que donen valor a les persones, al benestar, al medi ambient, al territori, a les relacions.

Cap a on hem de tendir? Nosaltres ho tenim clar. I, a més, no estem parlant d'una idea abstracta o utòpica. Parlem d'una realitat vigent des de ja fa molts anys, que ve de lluny: Catalunya ha sigut pionera en cooperativisme des de la Revolució Industrial. Ve de lluny i, a més, arrela fort. Al nostre país n'hi trobem molts exemples i amb molts objectius.

Per exemple, cooperatives del territori que treballen per fixar població en entorns rurals. Al Solsonès, per citar-ne dos exemples: Territori de Masies, que promou la vida als pobles, i Biolord, que dona un valor productiu a la terra amb la poma ecològica de muntanya.

Cada vegada sentim a parlar més, també, de projectes d'habitatge cooperatiu, ja sigui en cessió d'ús o per promoure l'habitatge assequible: La Titaranya, de Valls,

o La Borda, entre molts altres. En alguns casos, centrats en dinamitzar els barris antics en situació més precària, o directament amb l'objectiu del repoblament.

A Saldes, per exemple, al Berguedà, neix la Cooperativa Energètica Pedraforca, que dona energia als habitants del municipi: empoderament ciutadà, col·laboració publicocomunitària i transformació verda.

Als espais feministes, menció especial a Mujeres Pa'lante, un projecte d'acompanyament i empoderament a dones migrades.

Què pretenem, amb aquesta interpellació? Aquesta interpellació intenta posar sobre la taula la col·laboració publicocomunitària com a resposta i com a aposta, impulsant iniciatives socioeconòmiques que treballen amb vocació de servei públic. És hora de plantejar-ho com una opció més que atractiva, que la dotem de la legitimitat que mereix. Hem de considerar els actors de l'economia social i solidària com a agents econòmics de primer ordre. Per tant, han d'ocupar l'espai de debat, l'espai de decisió, l'espai d'impuls que a hores d'ara ja tenen altres actors econòmics històricament sempre considerats i sempre representats.

Davant d'una eina tan potent, el que cal és establir un marc normatiu que la protegeixi. Conseller, és hora que Catalunya disposi d'una llei de l'economia social i solidària, una llei d'impuls, una llei que garanteixi la conservació de la feina que s'està produint i que faciliti la tria d'aquesta opció.

I què més podem fer, des de l'Administració pública? Ho he dit: legitimar, visibilitzar i reivindicar, des de totes les administracions, les economies transformadores com a agents econòmics de primer ordre. En cal un ple reconeixement.

També hem de promoure un consum responsable, tant de l'Administració com de la ciutadania. Totes les persones han de poder accedir a la compra responsable. A hores d'ara no podem obviar que hi ha certes limitacions socioeconòmiques que fan que, per a moltes, no sigui falta de voluntat, sinó que sigui falta de possibilitat. No només hem de fomentar aquesta compra conscient, sinó que també l'hem de fer accessible per a tots i per a totes.

Pel que fa a l'Administració directament, contractació pública responsable, des de l'ajuntament més petit fins al Govern de la Generalitat. És evident que encara tenim limitacions legislatives que hem de saber revertir. Per tacticisme partidista, de fet, vam perdre una gran oportunitat per fomentar l'economia social a la contractació pública i als serveis a les persones. Però, davant d'una feïnada ingent per part de les companyes, acords en molts sectors i propostes consensuades, sempre, sempre, sempre insistència i determinació. Ho farem, perquè a hores d'ara és imprescindible.

Mireu, quan obres camí, costa; quan innoves, costa; quan plantejes diferents punts de vista, normalment també costa. Malgrat que costi, és un esforç que ja no hauran de fer les que vindran. Des d'Esquerra Republicana creiem en la innovació, creiem en el progrés i en el canvi a favor del benestar de les persones i de la societat. Hem de fer que costi menys. Els governs locals, sovint amb pocs recursos, són els que fins ara han sigut punta de llança d'aquests models.

Així doncs, cal minimitzar aquestes limitacions. Cal finançament per impulsar-ho, recolzament tècnic basat en l'expertesa i amb accés al llarg del territori, com ho són els ateneus cooperatius, i un marc legal que faciliti l'adopció i l'elecció d'aquesta economia transformadora. Aquesta legislació ha de protegir l'economia social. És una idea massa valuosa com per no blindar-la i cuidar-ne l'essència, evitant que els de sempre adoptin el títol però facin el contrari en la forma i en el fons, malmetent, evidentment, el concepte.

Acabo amb una cita de José Luis Sampedro, que diu: «És necessari crear una economia més humana, més solidària, capaç de contribuir a desenvolupar la dignitat dels pobles.» I per fer-ho, doncs, dues bones notícies: la primera és que aquesta economia, conseller, ja existeix, i la segona és que tenim l'oportunitat de fer-la créixer.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, diputada. Gràcies per portar en aquest hemicicle una interpellació al voltant de l'economia social i solidària, cosa que ens donarà l'oportunitat, efectivament, després, de poder treballar en una moció principis, valors i concrecions en els quals segur que podrà participar el conjunt del Parlament, i això al final enforteix el moviment.

Un moviment, una economia, que, com deia vostè en acabar, existeix, hi és i ve de lluny. De fet, l'economia social i solidària ha mantingut, al llarg del segle xx i el que portem del segle xxi –vostè ho situava gairebé en l'inici o en paral·lel a la primera Revolució Industrial, efectivament... En la mesura que l'economia va experimentar aquesta transformació, també, en paral·lel, va anar sorgint aquest moviment de l'economia social i solidària, que ha mantingut els mateixos principis i els mateixos valors al llarg de tots aquests anys. Certament, adaptant-los a cada realitat, perquè cada moment és diferent, perquè la pròpia economia va evolucionant, i també l'economia social i solidària, però sempre connectada, vinculada, ancorada, a uns principis i uns valors que s'han perpetuat al llarg del temps i que estan associats a la governança democràtica, a l'equitat, a la igualtat, al sentit de la cooperació també en l'àmbit no només econòmic, sinó fraternal –podríem dir-ho així–, i a la implicació en el territori, a l'entorn en el qual està ubicada cada una d'aquestes experiències d'economia social i solidària.

El que no ha canviat al llarg del temps és el seu valor de transformació social. Precisament, el valor afegit de l'economia social i solidària és aquesta capacitat de generar noves consciències i de canviar determinats elements del model que no funcionen o que estan molt allunyats d'aquesta economia per a la vida, que posa les persones i la vida al centre, que volem per al futur i que volem per als nostres fills i les nostres filles.

Però, en tot cas, el valor de transformació social hi ha sigut sempre: a principis del segle xx, aportant conceptes com la solidaritat, l'equitat i la consciència, fins i tot; després, doncs, això va anar cristal·litzant en un moviment cada vegada més fort fins que es va dotar d'un propi marc normatiu. Ja que som al Parlament de Catalunya, hem de posar en valor, per exemple, que la primera llei es va fer aquí l'any 34, impulsada pel llavors diputat i després conseller Joan Ventosa, que era la llei de bases de la cooperació. Això, òbviament, com tot, durant el franquisme va desaparèixer, i en la restitució democràtica el moviment cooperatiu i l'economia social i solidària van ser imprescindibles per apuntalar bé els valors democràtics.

I avui estem en un nou paradigma, en el qual, com vostè deia, hem d'afrontar aquestes quatre grans transformacions que planteja el president Aragonès i que són imprescindibles per encarar amb garanties la Catalunya que ve: la transformació verda, la transformació feminista, la transformació social i la transformació democràtica. En totes quatre, l'economia social i solidària no només hi té a dir, sinó que és una palanca de canvi, una eina fonamental per garantir-les en plenes condicions totes quatre.

I, davant d'aquest paradigma, que precisament beneficia el creixement de l'economia social i solidària, és imprescindible que, de la mateixa manera que en el seu moment a la primera meitat del segle xx es va fer, avui també ens dotem d'un entorn legislatiu, d'un entorn legal, que pugui permetre estirar tot el potencial transformador que té aquesta economia. I, efectivament, és imprescindible que tinguem la llei de l'economia social i solidària.

De fet, com deu saber, diputada, i com saben els diputats i les diputades, en vam aprovar la memòria preliminar fa unes setmanes, fa un parell de mesos. S'està treballant en l'articulat del text perquè pugui entrar ben aviat en aquesta cambra, i, per

tant, que vostès mateixos puguin treballar la llei, que, per altra banda, hi insisteixo, és imprescindible si volem aprofitar el context, des d'aquest punt de vista.

I què vol fer, la llei? Doncs, òbviament, crear aquest marc jurídic, generar eines per al foment de l'economia social i solidària. En aquests moments hi han 7.422 organitzacions al país, però en volem moltes més, i les volem més robustes, més fortes i amb més capacitat de competir. Per tant, marc jurídic, foment, però també reconeixement i representativitat institucional. I, per tant, que hi hagi un reconeixement explícit a la llei i que això doni peu a la participació en les decisions públiques que els afecten. I, en les decisions que prenen les institucions, que també l'economia social i solidària hi sigui representada, que la seva mirada hi sigui present.

Tot això és el que ha de garantir una llei que ens ha de permetre crear, com deia abans, noves organitzacions; permetre que les que ja existeixen creixin, agafin més musculatura, més pes, més força, i, finalment, també –i això és imprescindible no només per al conjunt de l'economia, sinó específicament també per a aquest sector–, que puguem tenir eines d'innovació.

Per tant, la llei és un element fonamental. I, com saben, doncs, una de les prioritats del Departament d'Empresa i Treball..., com he dit abans, estem ja elaborant el text perquè pugui entrar en aquesta cambra, i, per tant, es pugui discutir.

Però no només la llei és important; les mesures executives, també. Mentre no tinguem aquest marc jurídic, és imprescindible que el Govern doni resposta, a través dels recursos públics, a través de les decisions que anem prenent, a l'economia social i solidària.

I, en aquest sentit, voldria destacar el..., voldria destacar-los perquè són projectes que tenen un èxit raonable i dels quals n'estem satisfets, perquè tenen un impacte positiu en el conjunt del país. Volia anomenar aquí els projectes Singulars –també n'ha parlat la diputada, n'ha parlat vostè–, amb un pressupost de 3,5 milions d'euros; el programa de suport als pols cooperatius i els ecosistemes de l'economia social i solidària, amb un pressupost de 600.000 euros; la Xarxa d'Ateneus Cooperatius –també n'ha parlat–, un projecte que està funcionant molt bé arreu del territori, que constitueix aquests punts, aquests nodes de referència, que són imprescindibles, també, per promoure la creació d'organitzacions de l'economia social i solidària, dotat, en aquest cas, amb 4,8 milions d'euros per al 2021.

I el programa de suport a la incorporació de continguts formatius en cooperativisme i economia social i solidària a les universitats catalanes; és imprescindible, també, que els universitaris d'aquest país, quan es plantegen sortir de la universitat i crear les seves pròpies empreses, pensin que hi ha el marc de l'economia social i solidària. I, finalment, el programa de suport a la creació de cooperatives d'alumnes, també molt important i una experiència que és molt interessant.

Això, pel que fa a les mesures que ja hem pres, però, de cara als pressupostos del 2022, hem fet una injecció de recursos molt destacable en aquest àmbit i que ens ha de permetre fer un salt endavant, tal com ens reclamava vostè en la seva intervenció.

I, en aquest sentit, cal dir que, en l'àmbit d'una economia per a la vida..., dels cinc eixos que té el pressupost del Departament d'Empresa i Treball, un és una economia per a la vida, que, òbviament, està estretament lligat amb l'àmbit que avui protagonitza aquesta interpellació, en el que s'hi destinen 223,7 milions d'euros, és a dir, un 18,3 per cent del conjunt del pressupost del departament, una xifra gens menyspreable. Òbviament, tots voldríem tenir més recursos i poder-hi destinar més diners, però, en qualsevol cas, aquest 18,3 per cent crec que demostra quin és l'interès i quina és la voluntat del departament en aquest àmbit. De fet, ho demostra tant com que aquesta xifra suposa un increment del 49,3 per cent respecte als pressupostos del 2020; per tant, un creixement de gairebé el cinquanta per cent respecte als anteriors comptes, precisament per poder fer aquest salt endavant del qual abans en parlàvem.

En definitiva, marc legal i eines per al desenvolupament, precisament per fomentar –i torno al principi– aquells valors, aquells principis que són tradicionals de l'economia social i solidària, que no han canviat mai i que avui són més imprescindibles que mai; avui, que tots ens omplim la boca de parlar de posar les persones al centre i de que el model socioeconòmic tingui més en compte la comunitat i tingui més en compte que fins..., una cosa que hem après durant la covid, o que hem reprès durant la pandèmia, que és que no estarem tots preservats fins que no ho estiguem tots i cadascun de nosaltres; comunitàriament no estarem prou segurs fins que individualment tots i cadascun de nosaltres estigui completament preservat.

Aquesta lògica, que, hi insisteixo, hem après durant la covid, és la que ha inspirat sempre el moviment de l'economia social i solidària, que, com deia abans, històricament ha protagonitzat les grans transformacions, també, d'aquest país, i que en aquests moments és imprescindible per afrontar aquesta transformació del model productiu que abans comentàvem, a l'anterior interpellació, i que ha de tenir un contingut cooperatiu, un contingut solidari, un contingut d'equitat i d'igualtat i d'arrelament al territori, que ens el proporcionarà, segur, l'economia social i solidària. Per això farem la llei, i per això hi continuarem apostant.

Moltíssimes gràcies, diputada. Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les polítiques culturals

300-00071/13

Passem al setè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Rocio Garcia.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, honorable consellera... Aquesta setmana va presentar-nos el pressupost del seu departament per a l'exercici 2022, i, com ja vam poder dir-li, veiem esforç en voler fer-lo créixer, però partim de nivells molt baixos d'inversió pública en els darrers anys. Considerem que encara és un pressupost insuficient i poc ambiciós, però li reconeixem que vol intentar recuperar fortaleeses perdudes després de retallades dels governs de la Generalitat i començar a posar llum a molts anys d'ombres per a la cultura.

No és el pressupost que nosaltres hauríem fet per recolzar, recuperar i fer avançar la cultura de Catalunya i per iniciar aquest camí de la recuperació econòmica d'un sector molt castigat per la pandèmia i les restriccions que aquesta ha comportat en aforaments i en tancaments. Perquè, consellera, els sectors culturals necessiten i demanen el dos per cent del pressupost de la Generalitat tan aviat com sigui possible. Implementar polítiques culturals és una emergència, perquè el món de la cultura viu, des de fa massa temps, en crisi.

Recordem que en aquest Parlament, amb àmplies majories dels grups de la cambra, tant el 2019 com el 2020 van arribar a un acord per al finançament de la cultura. Tenir el dos per cent del pressupost per a la cultura va ser el compromís. El Govern l'ha de complir, i sembla que encara quedarà lluny de fer-se realitat, si seguim per aquest camí.

Ja ho va poder sentir dilluns en els premis Butaca, a Mataró: el sector teatral va recordar-li, a vostè i al president de la Generalitat, que és urgent complir amb el compromís que la Generalitat destini aquest dos per cent a la cultura. Les associacions, la indústria i les empreses del sector, els professionals del teatre, de les arts

escèniques, reclamen voluntat política i acció immediata per salvar la cultura. I em dirà que es va acordar arribar-hi en quatre exercicis pressupostaris, i vostè diu que a final de legislatura, però ja anem molt tard.

Les polítiques culturals a Catalunya necessiten amb urgència recursos econòmics i inversió pública per part de la Generalitat. La cultura és el 3,5 per cent del PIB de Catalunya i genera més de cent mil llocs de treball directes. La cultura és prioritària.

El nostre company i estimat Rafel Bruguera ja va dir, al final de la dotzena legislatura, que aquella mateixa va ser fallida en matèria cultural. I jo avui li diria, consellera Garriga: «Canviem el rumb ja.» Sigui valenta, no es deixi portar per qui li diu que la cultura pot continuar esperant quatre anys més. No pensi que li queda tota la legislatura per arribar a aquest percentatge, perquè en aquest Parlament mai se sap... Mai se sap què passarà amb els pressupostos, i mai se sap quan s'acaba la legislatura. Alguns ni arriben, altres es prorroguen, i ni se sap quan s'aproven comptes per fer avançar el país i ajudar els treballadors i les treballadores de la cultura.

Una societat sense polítiques públiques de suport a la creació no és una societat avançada, oberta, plural ni capdavantera. Avui li volia explicar una cosa que ja hem compartit en molts moments, però li vull fer esment d'una intervenció seva en aquest mateix Ple, en la que deia: «Treballem junts per tenir una societat plurilingüe on totes les llengües estiguin en igualtat de condicions, començant per la catalana.»

També ens va dir, en aquest plenari, que hi ha ajuts a literatura en castellà i també a la producció audiovisual en castellà, i moltíssimes pel·lícules en castellà. Consellera, coincidim en que hem de protegir el català i també el castellà. Hem de reforçar i fer avançar el model d'immersió lingüística impulsat als anys vuitanta. Recordem que dos dels primers municipis de Catalunya on es va aplicar aquesta immersió van ser Santa Coloma de Gramenet i Cornellà del Llobregat.

Ens sentim compromesos amb els centres de normalització lingüística com a eines d'integració i de cohesió social. I perquè volem defensar el català vam votar també a favor d'impulsar el pacte nacional per al català.

També el president del nostre grup parlamentari va deixar molt clar en aquest Parlament que volem protegir totes les llengües cooficials amb la nova llei general de la comunicació audiovisual, en l'avantprojecte del qual s'està treballant al Govern d'Espanya, i també continuarem treballant pel finançament del doblatge en català.

L'àmbit de l'audiovisual és una prioritat per nosaltres, també, i necessita doblatge, subtitulació i també molta creació. Però el sector audiovisual i el cinema necessiten suports. Veiem que els ajuts de l'any 20 són molt importants. No especifiquen a quina llengua es dona suport, i no tenim clar si el cinema i també les produccions audiovisuals que es fan en castellà rebran suport, també, per part de la seva conselleria.

Per això li preguntarem: considera suficients els ajuts a la producció audiovisual que es fa en castellà a Catalunya? Considera que el castellà es troba en igualtat de condicions a Catalunya, pel que respecta a la producció cultural?

Parlant d'edicions, el Gremi d'Editors de Catalunya ens dona unes dades, i veiem que aquestes dades superen amb escreix la producció en castellà i no en català. També veiem que el Consorci de l'Institut Ramon Llull, que depèn del seu departament, el 2020 únicament va destinar ajuts per valor de 131.000 euros. Ens semblen pocs. A vostè li semblen suficients? On són els ajuts de la Generalitat per a la creació i l'edició de literatura escrita a Catalunya en castellà? No els hem sabut trobar.

Consellera Garriga, en la seva resposta, que ens feia el 8 de novembre, ens confirmava que sí que hi ha un context plurilingüe, però ajuts per a la preservació també de la llengua en castellà no n'hem trobat. Ens agradaria que ens ho poguéssim explicar, perquè hi ha associacions i entitats que esperen des de fa massa temps el suport de la conselleria de Cultura. També fan cultura, aquelles que ho fan en castellà.

I també un tema que hem parlat en comissió i que avui n'hi voldria fer esment: la Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme Cultural. Ja l'hi vam dir

i l'hi tornem a dir, celebrem que aquesta direcció torni a Cultura, que és d'on no hauria d'haver sortit mai. El pressupost en relació amb cultura popular sembla que augmenta; també ho celebràvem, i l'hi tornem a dir. Però volem saber, consellera, com es traduirà aquest augment pel que fa a les entitats també de cultura popular i tradicional que no fan servir la llengua catalana; quin recolzament donaran a les seves activitats?

Catalunya ha estat històricament terra d'acollida, un país que no exclou ningú que hi vingui a viure i a treballar, exemple sempre de convivència i de diversitat cultural. El Govern de la Generalitat ha de vetllar perquè segueixi sent així, tal com ho van fer les nostres famílies quan van arribar als anys cinquanta i seixanta per ajudar a construir els barris de ciutats i pobles de Catalunya, i com ho han fet després altres cultures a partir dels anys noranta.

Això ens fa pensar que s'hi han de posar recursos, que n'hi han d'haver, per part de la seva conselleria. I és això el que li volem preguntar avui: quins recursos destinarem a aquesta nova direcció general que passa ara a Cultura? Com ho plantejarà? Quin diàleg es podrà establir amb aquestes entitats?

La cultura popular de Catalunya ha estat una de les més colpejades, en aquests dos anys de restriccions sanitàries. Prop de 500.000 persones en són sòcies i paguen una quota a entitats de Catalunya, i d'elles 23.000 participen en òrgans de govern d'aquestes entitats de forma altruista, majoritàriament. I el sector a Catalunya té un impacte econòmic vinculat al treball voluntari que ascendeix a 600.000 euros, una quantitat molt important.

Per aquest motiu, consellera, pensem que s'han d'adreçar programes de suport a aquestes entitats, també, de cultura popular i tradicional, a totes aquestes expressions; evidentment, també a la Federació d'Ateneus, a totes aquelles entitats de cultura d'arrel catalana, però també a la resta, les que fan cultura en castellà, en gallec, en qualsevol expressió de les cultures de les que són originàries.

Moltes gràcies, consellera.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura, senyora Natàlia Garriga.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputada Rocio Garcia; bona tarda, resta de diputats i diputades. Com vostè bé ha dit, aquesta setmana hem presentat el pressupost del Departament de Cultura per a l'any 2022, que augmenta i se situa en els 389,4 milions d'euros. Això vol dir que augmenta un 28,3 per cent respecte als últims comptes aprovats. És una molt bona notícia, un salt important que ens permet avançar cap al dos per cent que ens hem compromès a assolir al final de la legislatura.

Estem tots d'acord que en voldríem més. Tots els consellers i conselleres de qualsevol govern volen el màxim de pressupost per al seu departament, però arribar a aquest 1,3 per cent..., és una bona xifra, que ens ajudarà a arribar al dos per cent. És el nostre compromís, és el compromís d'aquest Govern.

L'augment més significatiu de pressupost del departament està destinat als capítols 4 i 7, que són els que tenen a veure tant amb les ajudes a l'activitat cultural com amb la inversió als equipaments. Això vol dir que l'increment més gran d'aquests pressupostos va a parar al sector, a les persones que hi treballen, equipaments i esdeveniments.

Ho hem dit des d'un primer moment: cada euro invertit en cultura ha de tenir el màxim potencial transformador per a la gent. Totes les unitats del Departament de Cultura creixen per sobre del vint-i-cinc per cent amb relació al seu pressupost de l'any 2020, i l'esforç més gran s'ha volgut fer en dues direccions generals, com us vaig explicar ja a la nostra compareixença el passat dilluns: la de Cultura Popular i Associacionisme, que creix un quaranta-u per cent, perquè estava molt infradotada,

i la d'Innovació i Cultura Digital, que és una direcció general nova, absolutament transversal, i, per tant, tota la dotació que hi fem és neta; estem parlant de 3,6 milions de capítols 4 i 7, més 2 milions més per a financers –per tant, 5,6 milions.

Dins de la Direcció General de Cultura Popular, només fer un matís: no tenim una nova direcció general de cultura popular i associacionisme; el que tenim és que la competència que tenia fins ara el Departament de la Presidència amb relació a les cases regionals ha passat a Cultura, i, per tant, està dins d'aquesta Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme. És aquí on es troben les cases regionals.

El sol fet que a partir d'aquesta legislatura les cases en qüestió passin a formar part del Departament de Cultura i no del de la Presidència ja és una declaració d'intencions. Demostra de quina manera concebem la cultura catalana, que és oberta i diversa, com ha sigut sempre, i que respecta les arrels de tothom, de la mateixa manera que també demana que els altres respectin les arrels pròpies de Catalunya.

Perquè devem coincidir en que Catalunya és un país plural, d'acollida, com vostè bé ja ha dit, on ningú ha de renunciar a les seves arrels culturals per construir un projecte de futur compartit. Un país fet des de la diversitat dels orígens, de les llengües i de les cultures, que ens enriqueixen com a col·lectiu i que són font de cohesió i progrés social.

Les cases regionals són eines d'integració, de socialització, de cohesió i de construcció de comunitat. La seva dependència de la Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme ha de permetre una major coordinació i cooperació, promovent d'aquesta manera el desenvolupament de les seves activitats representatives i posant-les al costat de la resta d'entitats del país que treballen en l'àmbit de la cultura popular.

Per poder gestionar-ho, es van transferir al Departament de Cultura 170.000 euros per a la convocatòria d'una línia de subvencions específica, gestionada fins al 2020 pel Departament de la Presidència.

Enguany s'han presentat trenta-quatre sol·licituds, se n'han valorat trenta i se'n proposa una concessió de vint-i-cinc. L'import total d'aquestes propostes de concessió sumen 169.000 euros. No preveiem cap increment de cara al pressupost 2022, perquè la dotació d'aquest any ha sigut suficient per a totes les sol·licituds presentades. Si hagués sigut insuficient, l'haguéssim incrementat i preveuríem aquest increment.

Demostrem una clara voluntat de créixer plegats, d'enriquir-nos junts, d'aprendre els uns dels altres. De fet, l'accés a la cultura és una de les prioritats del nostre departament. En tenim quatre, en total: l'accés a la cultura, la creació d'un sistema cultural de referència, l'audiovisual i la llengua. Aquests són els àmbits en què ens abocarem en aquesta legislatura.

Amb relació a l'eix lingüístic i la llengua, que m'ha preguntat, i tornant als pressupostos, el departament augmentarà el pressupost de la Secretaria de Política Lingüística de 31,2 milions d'euros a 38,8 milions. La conselleria, com bé saben, perquè ja ho vam explicar, impulsarà el pacte nacional per la llengua i dedicarà 450.000 euros als treballs tècnics d'aquest pacte, i també augmentarà les aportacions per a la normalització de l'aranès i la difusió de la llengua de signes catalana.

El Departament de Cultura també destinarà 27,7 milions d'euros –un 17,3 per cent més de recursos– per millorar l'accessibilitat a la llengua catalana i incrementar els seus nivells de coneixement en la població adulta i els nous parlants. Perquè, com vostè ja sap, i com també ha dit, i com totes dues compartim, Catalunya és un país plurilingüe, on es parlen més de tres-centes llengües.

En aquest context, el català, l'aranès i la llengua de signes catalana, que són llengües sense suport estatal, necessiten el suport decidit de l'Administració catalana. El seu futur depèn de com se les cuidi i de les polítiques que fem des del nostre Govern i la resta de governs dels territoris catalanoparlants. Volem que tothom tingui accés a la llengua catalana, i confio que vostès tenen la mateixa preocupació.

Des de la Secretaria de Política Lingüística del Departament de Cultura estem treballant per poder elaborar el pacte nacional per la llengua. Ja saben que ara mateix estem en una primera fase de disseny que ens permetrà identificar i planificar de manera eficient el que volem que sigui el pacte.

Sé que molts partits d'aquesta cambra desitjarien que jo parlés més de polítiques per enfortir el castellà, i ho entenc, perquè és una llengua que tampoc no volem que es perdi mai, però és que no és el cas, ni molt menys. Ho hem dit en ple, ho hem dit en comissió: el castellà gaudeix d'una molt bona salut a Catalunya. Pràcticament el cent per cent de la gent que resideix permanentment a Catalunya l'entén, el parla, el llegeix, l'escriu... Només cal passejar-se i mirar un quiosc, o mirar la cartellera, o l'oferta dels mitjans de comunicació, per saber que el castellà està en bona salut.

Per tant, aquesta llengua està perfectament normalitzada en la societat. Ens agradaria que aquesta preocupació per la normalització lingüística tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra la manifestessin també envers la normalització del català, l'aranès i la llengua de signes.

També comentar-li –i ja ho vam fer dilluns en la comissió– que des de Catalunya ja fomentem moltíssim la llengua castellana mitjançant el Cervantes. Sap perfectament que vam dir que, només mirant tres partides dels pressupostos generals de l'Estat, hi estàvem dedicant 273 milions d'euros, dels quals 52, segurament, surten de les butxaques nostres, dels catalans, no?

Sobre la llengua catalana hem avançat des del punt de partida on érem, però tenim dades que demostren que no hem assolit els objectius de normalització que ens vam proposar i pels quals hem de seguir treballant.

En termes d'àmbit social, volem que absolutament tothom tingui accés a la llengua catalana. La primera necessitat que detectem és la de reforçar l'oferta de formació i fomentar l'adopció de la llengua entre la població adulta, enfortint l'acció del Consorci per a la Normalització Lingüística. L'aprenentatge de la llengua només s'adquireix si, a més de tenir formació, pots parlar en català amb iguals i de manera distesa.

Cal potenciar l'acompanyament de les persones que aprenen el català al consorci amb els programes «De l'aula al carrer», línies com les dels «Comerços aprenents», xarxes d'iguals, etcètera. Aquestes tasques serien impensables si no fos per la xarxa del Voluntariat per la Llengua i la formació no formal, i per això la reforçarem.

Les llengües són les eines de cohesió més importants de que ens podem dotar com a societat. Mirem endavant, trobem un espai comú per avançar i arribar a consensos amplis, pacifiquem entre tots la gestió de les llengües –ja sé que vostès ho fan–, posem-nos objectius col·lectius. Hi ha dos tipus de llengua que conviuen a casa nostra: una està protegida econòmicament, institucionalment, i unes altres tenen problemes de viabilitat. Treballem junts per tenir una societat plurilingüe on totes les llengües estiguin en igualtat de condicions, començant per la catalana.

Amb relació a les línies que m'estava preguntant, amb relació a les línies que es donen al departament per a la promoció de la llengua castellana, en realitat el que vaig explicar –i crec que és el que vaig explicar a la meva darrera intervenció– és que hi han moltes línies que el que no afavoreixen és a cap de les dues llengües, sinó que es poden presentar a qualsevol de les dues llengües: les línies d'aportacions reintegrables per a l'edició, les línies de l'audiovisual per a la producció... L'única cosa és que, si ho fas en versió original catalana, tens més puntuació i pots tenir un accés més a l'ajut, però no discrimina en cap cas la llengua castellana. És el que vaig intentar explicar la darrera vegada.

Per tant, en tots aquests àmbits ens agradarà mantenir un diàleg amb vostès i saber els seus punts de vista.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula la diputada senyora Rocio Garcia.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies. Honorable consellera, és clar que tenim punts en comú, que els hem compartit i que de ben segur que els acabarem de parlar. Però no ens volíem concretar tant en l'ús del castellà, sinó en el reforç de les polítiques culturals que es fan en castellà.

I l'hi volíem dir per trobades que hem tingut amb creadors i creadores del sector audiovisual del cinema, també de l'edició –escriptors, escriptores–, que ens diuen que sí que és veritat que estan obertes, aquestes línies, però que a l'hora de la veritat no senten que, quan fan literatura en castellà, la conselleria de Cultura, el seu departament, els hi doni suport. I és important que aquesta mirada es tingui.

I em sembla que l'altre dia..., no sé si l'hi deia a vostè, però en algun moment ho havíem comentat: hem d'evitar els radicalismes. I nosaltres no estem per la radicalitat, ni molt menys. Estem pel consens, per la centralitat i per la defensa de la llengua i de la cultura, però també de la literatura i també de la producció audiovisual i la creació feta en castellà a Catalunya.

I, d'aquesta manera, escoltant també el que ens diuen els creadors i les creadores, arribem a consensos, evitem crispacions i obrim el diàleg, que és una mica el que avui li volíem expressar, inicialment, amb aquesta interpellació. Em consta que vostè també és oberta a sentir opinions diferents, a escoltar associacions... Sé que se li adrecen; a nosaltres també. Crec que ho hem de fer, que és necessari. I d'aquesta manera construirem una àmplia majoria de defensa de la cultura.

Com deia el sector l'altre dia, en el Teatre Monumental de Mataró, és necessari i ja imprescindible no demorar més l'arribada d'aquest dos per cent. No pot ser que estiguin encara agafant-se a aquell acord del 2019, de que ha de ser en quatre exercicis pressupostaris. No hi va haver exercici pressupostari el 21. El no disposar de pressupost per al 21 va fer molt mal a la cultura. I ara anem tard. Em sembla que en alguna ocasió l'hi havia dit: «No s'ho poden prendre de forma relaxada.»

És imprescindible que invertim en polítiques culturals des del seu departament, que ho fem des d'una mirada àmplia, que hi incorporem els sectors i creadors i creadores que ens estan dient que puguin fer-ho també en llengua castellana, perquè també és la cultura i la llengua de Catalunya. I, d'aquesta forma, tothom sentirà que el seu departament, el seu Govern, està treballant per la cultura de tots i de totes, no només d'una part, que és una mica el que li volem reclamar, i em consta que, pel que ha dit i pel que ha expressat en altres moments, ho té en compte.

No volem generar crispació, al contrari; però aquesta mirada és imprescindible que la faci. I ara que es dotarà, el seu departament, de partides amb creixements importants, no les necessàries –no ho diem nosaltres, ho diu el sector–, també hi ha d'haver unes línies molt clares, transparents i també compartides, de quin serà el suport que rebran els creadors, les creadores, tant del sector de l'audiovisual com del sector del cinema, del cinema català, i de la literatura. Perquè, si no, es generarà encara més malestar del que ja estem sentint.

I jo, per recordar-li el que deia el cap de l'oposició aquí fa unes setmanes..., també el Govern ha de complir la Llei 20/2010, del cinema, de Catalunya. No pot ser que sempre els hi reclamem a uns que compleixin la protecció de les llengües, de la llengua catalana, i que el Govern de Catalunya no ho faci.

I recordar-li una dada. En aquests deu darrers anys, la inversió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en producció de cinema en català ha passat del set per cent a un pressupost del 0,3; és a dir, que el català també està veient-se desprotegit en la producció de cinema en català.

Jo confio que continuarem parlant, trobant punts d'acord, però, sobretot, reflexionant sobre el que avui li volíem expressar d'una forma oberta, però també de mà

estesa, no només per nosaltres –que no ho volem fer ni molt menys partidista–, sinó per tot aquest sector i el món de la creació, que tant ho necessiten.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Diputada... M'espero un momentet, perquè no estava asseguda... Jo l'hi repeteixo, eh? En aquest sentit, hi ha dos tipus de llengua que conviuen a casa nostra: una està absolutament protegida econòmicament i institucionalment perquè té un estat darrere i està absolutament protegida, i unes altres tenen problemes de viabilitat.

I el que nosaltres volem és treballar junts per tenir aquesta societat on totes les llengües estiguin en igualtat de condicions. I, en aquest cas, mentre nosaltres no fem aquest foment de la llengua catalana, la llengua aranesa i la llengua de signes catalana, en cap cas estaran en igualtat de condicions, i tothom ho veiem.

Estem iniciant els treballs del pacte nacional per la llengua, i estem començant a veure i a treballar les dades de tots els departaments de la Generalitat amb relació a com està la llengua catalana en tots els seus àmbits, perquè ells són els que saben, coneixen i reconeixen millor que ningú els seus àmbits. Acabem de presentar un primer estudi del Departament d'Educació en el qual ja comencen a reflectir-se dades dels estudiants de quart d'ESO, en els quals..., quina és la seva llengua d'ús habitual a les aules i en quina llengua s'estan adreçant al professorat a les aules. No estem bé, i ho estem començant a veure.

Això no ens passa amb la llengua castellana, no ens passa en cap moment. Abans l'hi deia: anem a un quiosc i mirem tota l'oferta que tenim en un quiosc, en quines llengües està; mirem, als mitjans de comunicació que ens estan arribant per tot arreu –de televisió, de ràdios–, quin és el percentatge en el que estem escoltant...

Mirem l'audiovisual: els nostres nens i nenes, per què aprenen tan fàcilment el castellà i quin nivell –alt– tenen de castellà des de petits? Perquè tota l'oferta audiovisual que estan tenint a tot arreu és en castellà. El percentatge d'audiovisual en català és ínfim. És ínfim a partir de que estem anant a les plataformes, que per això estem lluitant, per tenir aquestes quotes a la llei de comunicació audiovisual espanyola.

Per tant, no estem parlant de les mateixes condicions. I necessitem... El dia que estiguem parlant de les mateixes condicions farem les mateixes línies de foment i suport al castellà, però és que jo crec que estem lluny d'arribar a tenir les mateixes condicions.

I ho repeteixo: les línies del Departament de Cultura... No sabem amb qui parlen vostès, eh?, vull dir, jo crec que tenim els mateixos interlocutors. I no ens arriba que ningú estigui patint perquè no té línies de foment el castellà, específicament –no ens està arribant de cap de les maneres–, perquè és que es poden presentar totes les línies majoritàriament. Algun dia, doncs, mirem i baixem i aterrem totes les línies del Departament de Cultura, perquè és que no tenen cap tipus de problemàtica.

Tres-cents tres a tres-cents vuitanta-nou milions d'euros aquest any, del 2020 al 2022. És evident que a tots ens agradaria tenir-ne molts més. A mi, com a consellera de Cultura, m'agradaria haver arribat al dos per cent aquest any. Qualsevol conseller d'aquest Govern voldria més pressupost, però és evident que el pressupost té una limitació i és finit, i s'ha d'arribar a un acord entre tots els departaments i amb el Departament d'Economia i entre totes les conselleries del Govern.

Per tant, de 303 a 389 és el salt més gran que ha fet el departament mai. Aconseguim arribar a línies d'ajut de capítol 4, fem noves inversions, aconseguim per primera vegada tornar a dotar els equipaments nacionals; els equipaments nacionals,

que comencem a que no només puguem fer-ne manteniment, sinó que puguin tenir una programació millor. Ens passa igual amb els ateneus. Totes les direccions generals del departament augmenten un vint-i-cinc per cent. No ho havíem vist mai.

Insuficient? Segur –segur–, per això volem treballar cap a aquest dos per cent; però també de manera realista. I és evident que vostè ens ha de demanar que arribem al dos per cent aquest any. I jo el que li he de dir és que hi arribarem al final de legislatura, perquè hi arribarem. Però és un pressupost que fa un salt molt important i molt bo per a tot el sector. El sector n'és conscient. El sector és evident que n'hagués volgut més i que haguéssim arribat segurament als 100 milions d'euros en comptes dels 89; d'acord. Però no estem tan lluny, vull dir, no estem en una catàstrofe.

I, per tant, pensem que és un salt i que és un salt molt important; que el sector ho notarà molt i que, a més a més, a partir de l'any que ve tenim el compromís d'anar-ho fent en quatre anys. Per tant, estem en les millors condicions, segurament, que ha estat el Departament de Cultura en molts anys.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari

300-00068/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyora Geis, bona tarda. Consejera de Universidades e Investigación, estoy aquí hoy para interpellarla a usted sobre lo que, a mi juicio, lo que, a juicio de nuestro grupo, es un auténtico histerismo, por la salud de la lengua catalana que ustedes han desatado ante la falta de otros elementos con los que poder seguir alimentando el victimismo habitual de los nacionalismos. En su caso, me parece especialmente preocupante porque, cuando ustedes articulan sus argumentos públicamente, realmente son de una inconsistencia que clama al cielo.

A este respecto, llevan ustedes unas semanas diciendo que las universidades catalanas tienen que alcanzar, de acuerdo, además, con los rectores de la ACUP –de la CUP no, de la ACUP, de la Asociación Catalana de Universidades Públicas; supongo que también de acuerdo con la CUP, pero, en todo caso, de acuerdo con los rectores de las universidades públicas–, el ochenta por ciento de las horas lectivas universitarias en catalán, porque les preocupa mucho el hecho de que haya profesores que puedan tener en su vida docente el catalán como lengua preestablecida y que luego puedan acabar impartiendo clases en castellano. Yo ya hice público hace unas semanas, siguiendo el ejemplo de un profesor universitario valiente como el señor Álvaro Choi, que yo en mis clases, a pesar de que las inicio en catalán, que es la lengua preestablecida, cuando un alumno me pregunta en castellano le respondo en castellano y, en muchas ocasiones, debo confesarle, señora Geis..., yo me acuso de que en muchas ocasiones también sigo una parte de la clase en castellano, otra parte en catalán; vaya, lo que yo entiendo como normal en nuestra sociedad, en la sociedad catalana.

De fet, senyora Geis, aquesta normalitat que els catalans, la immensa majoria dels catalans, considerem una riquesa, vostès intenten anul·lar-la tant a la universitat, com a l'escola, com en tots els àmbits de la nostra comunitat. I jo li vull preguntar

i li vull fer..., li vull parar esment sobre alguns episodis que han tingut lloc últimament a Catalunya que em semblen especialment preocupants.

Le quiero preguntar, señora Geis, si usted considera normal que un catedrático universitario como el señor Rafa Arenas fuera literalmente arrastrado por alumnos radicales del autodenominado Sindicato de los Países Catalanes, que evitaban o intentaban evitar que la asociación de estudiantes universitarios S'ha Acabat! llevase a cabo con toda normalidad un acto en el que ponían una carpa en la Universidad Autónoma de Barcelona, que fue boicoteada con violencia, con brutalidad, por este autodenominado Sindicato de los Países Catalanes.

Un catedrático universitario, el señor Rafa Arenas, fue arrastrado, literalmente, tratando de defender a los estudiantes de S'ha Acabat! Eso, yo no sé, señora Geis, qué opinión le merece. Ojalá sea valiente y me diga lo que es, que verdaderamente es una auténtica aberración el hecho de que eso ocurra.

Mire, estos días he estado repasando la importancia del castellano en Cataluña y he mirado, por ejemplo, en búsquedas en inglés, lo que dicen páginas web educativas, relativamente importantes en el mundo, sobre aprender castellano en el mundo. En una de ellas he encontrado el siguiente titular. Dice –y perdonen mi inglés–: «*Immers yourself in Catalanian culture when you study spanish in Barcelona.*» És a dir: «Sumérjase en la cultura catalana estudiando español en Barcelona.» Eso es el activo, eso es lo que supone el castellano para Cataluña. Eso es lo que supone el castellano en muchos aspectos, porque no solo es lo que supone internacionalmente, sino lo que supone..., lo que tiene de lengua materna de la mayoría de los catalanes. Y por eso es absolutamente aberrante que el nacionalismo –ustedes– pretenda excluir al castellano, pretenda excluir el castellano de las universidades catalanas o reducirlo, insisto, a lo que decía esta mañana: a la condición de lengua extranjera.

En este sentido, he querido recuperar unas palabras de mi admirado Pío Baroja, que vino a Barcelona en 1909 invitado por el Partido Radical de Lerroux, de Alejandro Lerroux, un hombre, digamos, que aquí, pues, es difícil de mentar, pero que yo creo que vale la pena traerlo a colación en este sentido. Y Pío Baroja hablaba sobre la tendencia de los políticos nacionalistas de aquella época, que decía..., los definía así, los definía como «geniecillos pedantescos que necesitan cerrar la puerta de su región y de su ciudad, que necesitan un pequeño escalafón cerrado en donde ascender pronto y que no haya miedo a los intrusos». Eso es exactamente lo que ustedes quieren hacer en la universidad catalana. (*Aplaudiments.*) Lo dicho: «geniecillos pedantescos».

Ciertamente, a mí me preocupa profundamente el menosprecio al que están sometiendo ustedes a los profesores universitarios, su propia autonomía, su propia libertad. Y le quiero recordar las palabras que decía un profesor universitario de esos que merece todo el reconocimiento de la sociedad catalana, todo el reconocimiento de los universitarios libres, de la sociedad catalana que vive en libertad y que quiere alejarse de pulsiones y de veleidades nacionalistas. Profesores como, por ejemplo, Maribel Fernández Alonso, Ricardo García Manrique, el propio Rafa Arenas y otros tantos profesores de la entidad Universitaris per la Convivència, que están haciendo un trabajo impecable, absolutamente impagable por la libertad de cátedra, por la libertad de expresión y por la neutralidad de las instituciones públicas.

Porque, mire, señora Geis, los diferentes rectores de las universidades catalanas están pervirtiendo la noción de lo que es la neutralidad en las universidades públicas, que yo entiendo que debe ser un mínimo que cualquier universidad pública –una exigencia fundamental en democracia– debería preservar.

A este respecto, una de las cartas que han escrito precisamente a la ACUP los profesores mencionados de Universitaris per la Convivència acababa con una frase de Manuel Sacristán, un hombre a quien usted conocerá, una persona marxista, de izquierdas, con un poso intelectual verdaderamente admirable, que fue el impulsor de un acto de dignidad por parte de los rectores universitarios durante el ominoso

período del franquismo. En el año 66 tuvo lugar la Caputxinada, un encierro de profesores universitarios que se revelaban contra la claudicación de los rectores universitarios catalanes ante la jerarquía franquista. Y lo que decía Manuel Sacristán en ese texto, en ese manifiesto de la Caputxinada, era lo siguiente. Concluía: «La única exigencia de una universidad democrática es que ningún centro universitario sea dominio de un grupo político, religioso o ideológico.» Y eso es simplemente (*aplaudiments*)..., eso es simplemente lo que decía Sacristán, lo que recuerda mi admirado Ricardo García Manrique y lo que, en definitiva, nosotros, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, le pedimos a la consejera de Universidades.

Hace poco, el rector de la Universidad de Salamanca decía que las universidades catalanas que excluyan el castellano se quedarán aisladas del mundo, y eso es una absoluta evidencia, señora Geis –una absoluta evidencia. El castellano es no solo la lengua mayoritaria de los catalanes, sino un activo fundamental al que nuestras universidades no pueden renunciar bajo ningún concepto. Por eso espero que ustedes reconsideren sus posiciones con relación a la pretensión de que el ochenta por ciento de las asignaturas que se impartan en Cataluña sean en catalán y que prescindan o vulneren o, digamos, ataquen la libertad de cátedra.

A tal respecto, ha aparecido estos días en las universidades catalanas una infecta campaña promovida por entidades como Plataforma per la Llengua que dice lo siguiente: «La classe s'ha deixat de fer en català? Queixa't. Si no et deixen fer la presentació en català, queixa't. Si no et deixen fer l'examen en català, queixat. Si el professor canvia de llengua, queixa't.» És a dir, el nacionalisme, com sempre, toca a sometent, i toca a sometent davant d'un perill inexistent, inventa perills per intentar tancar files entorn del seu projecte, per intentar generar aquesta petitesa, aquesta migradesa d'objectius a la societat catalana, en definitiva, aquest..., escalafón pequeño en el que prosperar pronto, en el que subir pronto. Eso es lo que el nacionalismo ofrece a la sociedad catalana. Y nosotros, desde Ciudadanos, defendemos una sociedad catalana abierta, una sociedad catalana cuando menos bilingüe y aspirar a ser una sociedad plurilingüe, que respete la diversidad lingüística de los ciudadanos de Cataluña.

Me gustaría, señora Geis, que usted realmente respondiera, por ejemplo, a lo que le pregunto sobre la imagen del señor Rafa Arenas, arrastrado por radicales supuestamente antisistema, pero claramente alineados con las tesis del Gobierno separatista. ¿Qué le parece a usted que se arrastre a un catedrático universitario por defender la libertad, la neutralidad y, en definitiva, principios fundamentales de una democracia? ¿Qué le parece a usted eso?

Y me gustaría que me dijera usted, señora Geis, en qué hace menos catalana una universidad en catalán y en castellano, una universidad también en castellano. ¿Por qué esa universidad le parece a usted que es menos catalana? La cultura catalana no es solo la cultura nacionalista; todo lo contrario, señora Geis.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula la consellera Gemma Geis, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bé; bona tarda, presidenta del Parlament. Consellera, diputats, diputades... Diputat Nacho Martín Blanco, la veritat és que estava molt intrigada en poder escoltar la seva interpellació del sistema universitari català, però perquè tenia l'esperança, tenia la il·lusió que no anés ni de llengua ni de neutralitat de les universitats. Perquè resulta que vostès només han fet una pregunta en seu parlamentària, també respecte a la llengua catalana, i ara ens acaben de fer una altra interpellació sobre la llengua catalana i sobre el sistema universitari, el que vostès denominen com «aquesta neutralitat». Jo tenia l'esperança que vostès, doncs, alguna vegada fessin alguna proposta en

positiu, que parlessin de transferència, parlessin de finançament, parlessin de mol·tíssims altres aspectes positius, però vostès a vegades no els agrada que els recordin que van néixer amb la voluntat d'atacar la llengua catalana i cada una de les seves intervencions aquí al Parlament dona fe d'allò pel qual vostès van néixer.

Però amb la mateixa..., amb la màxima tranquil·litat i serenitat li intentaré respondre el que vostè planteja, que ja li dic que no ens posarem d'acord, eh?; en molts altres temes potser sí, però en aquest no.

Respecte a la llengua catalana, li voldria recordar quina és la globalitat del sistema universitari català: en l'actualitat aproximadament hi ha 290.000 estudiants a les universitats catalanes, 25.000 professors i més de 8.000 persones que formen part del PAS, és a dir, del personal d'administració i serveis. Total són unes 320.000 persones que formen part de la comunitat universitària. I ho dic també per posar en consonància aquestes dades que vostè planteja. En relació amb el català..., jo ho intentaré explicar moltes vegades, però vostès ho manipularan tantes vegades com ho intenti explicar. El sistema universitari de Catalunya i la llei d'universitats de Catalunya..., que, precisament, a la seva exposició de motius cita la Caputxinada en un altre context molt diferent del que vostè la cita. La llei d'universitats de Catalunya estableix, en el seu article 6, que la llengua pròpia de Catalunya és el català. I aquest Govern el que fa és estar compromès amb la universitat amb una mirada oberta i crítica al món –i és veritat, perquè és així–, però també amb que el català forma part, doncs, de la llengua pròpia de Catalunya. I, per tant, ho diu la llei d'universitats de Catalunya.

El que estem fent –i vostè ha posat diferents exemples, que també sempre els manipula i només busquen confrontació; no n'hi ha–..., és que els estudiants de les universitats catalanes tenen el dret –i el Govern ha de vetllar per aquest dret– que aquella assignatura que està ofertada en una determinada llengua es garanteixi. D'aquí al que vostès afirmen d'aquest espionatge i aquesta persecució..., doncs, no és així. Jo ja sé que vostès ho diran moltes vegades, ho deformaran i ho manipularan, però no és així. Simplement, el Govern de la Generalitat de Catalunya i el que aquests estudiants reclamen és que aquell estudiant que es matricula en una assignatura i que a la fitxa d'assignatura consta una determinada llengua, es pugui dur a terme el funcionament d'aquella assignatura en la llengua que prèviament s'ha informat en el període de matriculació. Ras i curt. Això és el que estem fent, eh?

Vostès també, a vegades..., i treballarem en aquesta línia, ja l'hi dic ara, i als pressupostos hi han polítiques específiques per a la protecció de la llengua catalana a les universitats: de promoció, de reconeixement en l'àmbit acadèmic, de reconeixement en l'àmbit de la recerca, de reconeixement en l'àmbit de la transferència, com també, que a vostès els preocupa i avui n'ha fet esment, polítiques de promoció també de l'anglès als estudiants, que ens hi hem compromès i hi ha un increment pressupostari molt gran.

Per tant, vostès quan delimiten el debat i fan referència a aquesta visió deformada, no és veritat. Les universitats catalanes, que excel·leixen a nivell internacional, són universitats obertes, a les quals hi ha professorat que fa la seva docència en català, professorat que fa la seva docència en anglès, professorat que fa la seva docència en allò que atengui que és el més important. Però el que sí que el català és la llengua vehicular de les universitats catalanes. I, per tant, en aquest sentit, com a govern hi estarem amatents.

I una altra cosa que..., i, per tant, doncs sí, garantirem els drets lingüístics i farem actuacions polítiques en aquest sentit.

Vostè també feia referència a la neutralitat. La seva intervenció bàsicament eren dos arguments: la seva preocupació per aquesta deformació que diu vostè de persecució del castellà a les universitats, que és falsa. I creure que el professorat universitari es pot, diguem-ne, manipular des d'una conselleria, crec que és desconèixer absolutament el sistema universitari. Però sí que hi han uns drets lingüístics que

s'han d'acreditar. Però les universitats catalanes..., ja l'hi vaig dir l'altre dia a la comissió, no compartirem aquest punt de vista: la neutralitat és censura. I la neutralitat on sí que està reconeguda és en l'àmbit d'internet, que precisament vostès estan d'acord amb el *decretazo digital*, que vulnera aquesta neutralitat d'internet. Però a les universitats catalanes, la neutralitat? On està reconeguda la neutralitat? Des de quan les universitats no han de ser dissidència, llibertat de pensament, crítica, debat? És l'essència de la universitat. La universitat no pot ser mai equivalent a neutralitat. El que passa, que vostès demanen la neutralitat de les universitats catalanes, només a les catalanes. Perquè a vostès no els veig demanant la neutralitat a les universitats espanyoles, la neutralitat de les universitats internacionals. Eh que no? Només demanen la neutralitat en universitats catalanes. Per què? Perquè no els hi agrada el que pensen, perquè no els hi agrada que es posicionin.

I una conselleria..., és lo que els hi deia a vostès: no poden pensar que des d'una conselleria nosaltres podem aquí donar instruccions als claustres universitaris, que actuen lliurement i actuaran lliurement. I així és com ha de ser una universitat on es garanteixi l'autonomia universitària, que és que actuï de manera lliure.

L'hi volia preguntar també: s'ha llegit la llei d'universitats de Catalunya? L'article 3. L'article 3 de la llei d'universitats de Catalunya, que és de la que s'ha dotat aquest Parlament, estableix: «Els objectius del sistema universitari de Catalunya són: el foment del pensament crític i de la cultura de la llibertat, la solidaritat, la igualtat i el pluralisme i la transmissió dels valors cívics i socials propis d'una societat democràtica.» I, miri, quan arriba a l'edifici antic de la Universitat de Barcelona, hi ha una inscripció de l'11 de maig de 2004 que diu: «La Universitat de Barcelona, compromesa amb la llibertat, unida la seva història a l'esdevenir nacional de Catalunya, impulsora dels valors de la ciutadania, perseguida, com els seus membres, per la intolerància i les dictadures, i autònoma sota la vigència de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia, proclama l'honor i la glòria de tots els qui han lluitat per la llibertat, la democràcia i la pau.» Aquests són els posicionaments i aquest és el funcionament de les universitats catalanes. I ja li dic que vostè ho deu poder manipular, però el dret a la neutralitat de les universitats catalanes no existeix.

Perquè, clar, què opina vostè quan hi ha trenta-tres premis Nobel al món que es posicionen al costat del professor Mas-Colell. Té dret a existir, la neutralitat, d'aquest professorat, quan hi ha més de quatre-cents professors d'arreu del món de les universitats que es posicionen en un manifest a favor dels síndics de l'1 d'octubre i demanen la seva absolució? També, què vol demanar vostè?, la neutralitat de tots els acadèmics del món que es posicionen políticament a favor dels drets i les llibertats? És inassumible que una universitat sigui neutral quan cregui que ha de defensar els seus drets i les seves llibertats, perquè això està absolutament relacionat amb el que són els valors democràtics.

I, finalment, hi ha una resolució –a veure si la trobaré aquí..., un moment...– del relator de Nacions Unides, del maig... Aquí. Diu: «Del relator especial sobre la promoció i la protecció del dret a la llibertat d'opinió i d'expressió de Nacions Unides, David Kaye, del 28 de juliol de 2020: “La llibertat acadèmica no només abasta la protecció dels drets humans individuals per part dels actors estatals tradicionals, també implica protegir les institucions, la seva autonomia i autogovern. Les institucions d'educació superior duen a terme funcions extraordinàries en la societat humana com a motors de producció de coneixements, descobriments, innovació, desenvolupament d'aptituds, preservació de la cultura i progrés nacional. Configuren el discurs democràtic i la cooperació internacional, així com la cerca d'autorealització i veritat moral.”»

Per tant, ja els dic que, en relació amb les seves dues preguntes, crec que el Govern de la Generalitat de Catalunya sempre vetllarà per aquesta llibertat d'expressió a les universitats, el seu posicionament en els drets fonamentals i llibertats públiques quan ho cregui convenient. Pensar que des d'una conselleria es pot tutelar o es pot

dir que les universitats o els claustres es posicionin no és conèixer en absolut la universitat, i, en qualsevol cas, el català és la llengua pròpia a universitats i farem totes aquelles polítiques per garantir el compliment dels drets lingüístics als quals tenen dret els estudiants de les universitats catalanes.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per fer la rèplica, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señora Geis, me sabe mal decirle esto –se lo digo desde el respeto–: comparte usted con el señor Torra seguramente otras muchas cosas, pero la misma confusión, por no decir cacao mental, con relación a lo que significa la libertad de expresión. La libertad de expresión es un derecho fundamental individual. Por eso es derecho fundamental. Es un derecho de las personas, no de los colectivos y mucho menos de las instituciones ni de las corporaciones públicas.

Por tanto, cuando hablamos de libertad de expresión, si yo como Nacho Martín Blanco expreso una opinión, o usted como Gemma Geis expresa una opinión, todo es perfectamente legítimo. Lo que ya no es tan legítimo y lo que es directamente perverso es que una corporación, como en este caso un órgano de gobierno de una universidad, exprese una opinión y, por tanto, vulnere el derecho a la libertad de expresión y la neutralidad ideológica del conjunto de la comunidad universitaria. *(Aplaudiments.)* Porque los ciudadanos de Cataluña, y en este caso los profesores y los alumnos que no comparten esa opinión para nada –es más, esa opinión les resulta profundamente inaceptable– tienen que aceptar, tienen que asumir, tienen que directamente transigir con que la corporación, en este caso el órgano de gobierno, el rectorado de su universidad, emita una opinión claramente contraria a sus principios. Ahí está la diferencia. Por eso permítame que le insista en el cacao mental que tienen ustedes con el concepto de libertad de expresión y de neutralidad ideológica.

Por supuesto que un rectorado de una universidad pública no puede posicionarse en contra de sentencias judiciales, no puede posicionarse a favor de una causa ideológica concreta, no puede utilizar simbología partidista en sus actos universitarios, porque eso va contra los principios más esenciales de la democracia, de la libertad de expresión y de la neutralidad ideológica. Sencillamente, señora Geis, eso es la base de una democracia sana. Y eso es precisamente lo que decía Manuel Sacristán en su informe o en su manifiesto de la Caputxinada.

Por lo demás, usted insiste en lo de que la lengua propia de Cataluña es el catalán, y eso necesariamente hace impropia la lengua castellana. Oiga, pero es que vamos a los hechos, vamos a las cosas. La inmensa mayoría de los catalanes, o la mayoría de los catalanes, tiene el castellano como lengua propia, el español es además lengua oficial en Cataluña, como lo es en el conjunto de España, y, por tanto, lo normal es que no exista esa pretensión de despreciar institucionalmente el castellano que ustedes tienen como una de sus principales divisas. Y por eso lo normal es que, en la universidad catalana, catalán y castellano convivan con absoluta normalidad, que es lo que a ustedes les resulta completamente inconcebible.

Lo que ocurre en la universidad catalana es fiel trasunto de lo que ocurre en el conjunto de la Administración pública catalana. Dice usted que ustedes no tienen la capacidad de presionar a los rectores de las universidades públicas, etcétera. Por eso mismo es que usted, como consejera, tendría que tener la obligación, si es que realmente tuviera un mínimo concepto de lo que es la neutralidad institucional, de poder decir, cuando menos manifestar su opinión, y entender al menos, comprender, que las corporaciones públicas, en este caso la universidad pública, no pueden hacer este tipo de posicionamientos públicos, porque lo que están haciendo es vulnerar,

atropellar la llibertat ideològica, la llibertat d'expressió de les membres de la comunitat universitària.

Es que tampoc no és tan complicat, senyora Geis. Realment, el fet de que a Catalunya les universitats públiques tinguessin un sistema –com ho han tingut fins ara, de fet– en el que conviuen català i castellà amb absoluta normalitat, fins que ells han decidit tocar a rebato..., i, per cert, atribuint-los una cosa que ells atribueixen a altres, curiosament, que és crear problemes on no hi ha. On no hi ha problemes segurament és a la universitat amb relació a la llengua, i en canvi ells s'han inventat ara que com no es parla, a la seva parer, el 80 per cent de les assignatures no es fa en castellà, perquè ells decideixen posar la mà també allà i intentar incidir, intentar exigir que a les universitats públiques catalanes el castellà quedi arreglat i quedi, perquè això, en una condició pràcticament de llengua estrangera.

Le torno a dir el que li deia ahir. Diu vostè que Ciutadanos nasqué per anar en contra de la llengua catalana. No, senyora Geis, no es confundi. Ciutadanos nasqué precisament perquè a les institucions públiques de Catalunya es reflectís la realitat de la ciutat a Catalunya, es reflectís el bilingüisme, es reflectís el respecte al català i al castellà, a les conversacions bilingües, que no es considerava, com alguns de ells diuen, una mostra de sumissió. Una campanya de la Generalitat que presentava, de forma potser, diguem, un poc infeliç, la senyora Erra en el seu dia, que deia poc més que parlar castellà, o canviar-se al castellà quan vostè és catalanoparlant és una mostra de sumissió, de esclavisme, com deia un dels papes, un dels referents, potser un poc histriònic, del nacionalisme, el senyor Espot, recentment.

Bé, parlar castellà..., mire, jo, senyora Geis, quan a mi algú em parla en català i jo estic parlant en castellà, no tinc cap problema en canviar al català. Aquesta és la convivència lingüística de Catalunya, i això és el que ells volen precisament aniquilar amb les seves polítiques públiques.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula la consellera, senyora Gemma Geis.

La consellera de Recerca i Universitats

Ja li he dit que no ens posarem d'acord, eh? Ja li he dit que no ens posarem d'acord i no..., no passa res. Perquè sap què passa? Que la llibertat és votar, i la seva crispació els porta a la irrellevància política, i ho estem veient votació darrere votació. I, per tant, no ens posarem d'acord *(aplaudiments)*..., no ens posarem d'acord i no passa res.

Els claustres, els claustres... Vostès no podran mai demanar un claustre universitari; que un claustre universitari no es posiciona. El que passa, que a vostès el que els molesta és que els claustres universitaris es posicionin en el sentit invers al que a vostès els agrada. Perquè vostès només demanen la neutralitat institucional de les universitats catalanes, perquè precisament les universitats catalanes pensen diferent perquè hi ha una majoria en aquest país a favor de la independència, una majoria encara molt més gran a favor del dret a l'autodeterminació i, per tant, a partir d'aquí, doncs, no podran trobar en la realitat de les universitats catalanes la realitat que a vostès els hi agradaria políticament.

Per tant, la neutralitat per a vostès és censura, i és demanar a les universitats que no es posicionin respecte als drets i les llibertats, respecte als compromisos amb la democràcia, respecte al que sigui. I això, l'hi dic, això crec que no serà possible en el model d'universitat que no només comparteix aquesta consellera, sinó que comparteix la majoria d'aquest país.

Per tant, en aquest sentit, senyor Martín Blanco, no ens hi trobarà ni trobarà l'actuació de la conselleria en la línia que vostè demana. I tampoc no em posarà ner-

viosa, eh? –tampoc em posarà nerviosa. Per tant, en aquest sentit, estem molt serens, molt tranquils de la feina feta, i amb un aval d'una majoria parlamentària en aquest país que defensa la independència, amb una majoria que defensa els drets i llibertats, i que defensa la democràcia. I aquí estic segura que tota la comunitat universitària serà al costat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat

300-00069/13

Passem al novè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat; presentada pel Grup Parlamentari VOX. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gràcies, presidenta. Diputats, consellera... Bien; estoy segura que algunos de ustedes se preguntarán que qué hace, ¿no?, el Grupo Parlamentario VOX presentando una interpelación sobre las políticas de igualdad. Pues bien, la respuesta es sencilla: porque estamos en el Parlament para hacer política al servicio de la sociedad catalana, a diferencia de algunos de ustedes, que solo están para el interés, para sacar rédito político, y también para impulsar pactos antidemocráticos.

En esta cámara, desde hace décadas se vienen elaborando leyes de ideología feminista excluyente, de ideología de género, de promoción del aborto, de discriminación positiva, de progresiva secularización de la sociedad. Y es que ustedes han puesto todo esto y más en el centro de cualquier política pública. Y es que el feminismo que ustedes representan no defiende a las mujeres; todo lo contrario: ha reducido el ser mujer a un sentimiento, a una autopercepción que nada tiene que ver ni con el sexo ni con la biología, y mucho menos con la realidad. ¿Y cómo van a defender, en este sentido, lo que les interesa a las mujeres, y cómo van a defender a la mujer si ni ustedes mismos saben describir y explicar lo que es ser mujer?

El objetivo de sus políticas no es la igualdad ni el estado del bienestar de la sociedad, sino seguir creando, precisamente, una agencia de colocación para personal sin oficio ni beneficio, más allá del activismo de género y el activismo de la bandera arcoíris.

Y dentro de su locura ideológica, pues han creado una macroestructura, en este sentido, llamada Consejería de Igualdad y Feminismos. ¿Para qué? Para impulsar y promover todas sus mal llamadas políticas de igualdad. Y es que nos encontramos que Cataluña es la única región de España que tiene una consejería exclusivamente de igualdad, siendo, según el proyecto de presupuestos, la consejería que más crece, con un 99,1 por ciento, a consecuencia de un despilfarro político al que destinan 92 millones de euros.

Y es que en Cataluña, por desgracia, se pretende imponer por ley una supremacía feminista en diversos ámbitos, que atenta directamente contra la igualdad, contra la libertad, y que es discriminatoria. *(Aplaudiments.)* Y no puedo extenderme mucho, por eso vamos a centrarnos en tres aspectos. Primero, las leyes liberticidas aprobadas por este Parlament, como la Ley 11/1989, de creación del Instituto Catalán de las mujeres. Más de diez millones de euros dedicados a este instituto. Ley 11/2014, para garantizar los derechos de lesbianas, gais, bisexuales, transgéneros, e intersexuales, y para erradicar la homofobia, la bifobia y la transfobia. Ley 17/2015, de igualdad

efectiva de mujeres y hombres. Ley 17/2020, de 22 de diciembre, de modificación de la Ley 5/2008, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista.

Vamos a ver, en Cataluña no existe discriminación hacia la mujer y tampoco existe un sistema patriarcal que nos esté oprimiendo a las mujeres constantemente. (*Aplaudiments.*) Al igual que tampoco existe discriminación... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Al igual que tampoco existe discriminación por orientación sexual, tal como recogen algunas de estas leyes. Y en ningún caso existe una necesidad social, política, ni educativa ni laboral para implantar todas estas leyes.

El segundo aspecto: el protocolo de duelo del Parlament. El protocolo de duelo del Parlament expresa el compromiso de hacer visibles las formas de violencia contra las mujeres y sus consecuencias. Por tanto, en la actualidad, en una institución como la que nos encontramos, que representa o debería representar a toda la sociedad catalana, se ignoran y se silencian sistemáticamente otras circunstancias de violencia intrafamiliar, por muy graves y dolorosas que estas sean. De esta forma, pues, se crean víctimas de primera y de segunda, estigmatizando, eso sí, siempre a los barones. ¿Es esto igualdad? Consideramos que desde el Parlament se deberían guardar minutos de silencio siempre para todas las víctimas de violencia intrafamiliar (*aplaudiments*), independientemente del sexo de su agresor y de su víctima. Esto sí es igualdad.

Tercer aspecto: el adoctrinamiento sexual en las escuelas catalanas. Y aquí quiero reconocerles que en este punto siento una gran angustia como madre de tres hijos que tengo pequeños. Y sé que hay muchos padres y madres que también pensarán como yo, cuando quieren imponer como receta infalible a los abusos sexuales el adoctrinamiento de género en las escuelas catalanas. Y les voy a poner un breve ejemplo de sus políticas de igualdad en la etapa de educación infantil, en el *pla* de Coeduca't. En el plan de Coeduca't te puedes encontrar un apartado que habla de placeres de sexualidades y de deseos sexuales, y habla de cómo abordar la masturbación en la primera infancia, como un ejercicio de autoconocimiento y exploración, gozo y placer en el contacto con el propio cuerpo. Hablamos de niños en la etapa de educación infantil. Y no sigo, porque es algo que supera la ficción. Y esto tiene un nombre y no es Coeduca't, y mucho menos «educación».

Y nuestra pregunta en este sentido es por qué la Generalitat se atribuye funciones que en este caso corresponden a los padres. Porque ningún poder público puede meterse en el hogar de los catalanes para decirles cómo tienen que afrontar la educación afectiva y sexual de sus hijos. Y es que ustedes son muy defensores de la libertad, sí, pero cuando esta libertad está al servicio de su ideología. Y podría seguir, aunque son tantas las aberraciones que se impulsan o se pretenden promover desde la consejería de Igualdad y Feminismos que no acabaríamos nunca.

Y ninguna de estas políticas ni cohesiona la convivencia ni crea igualdad ni desarrollo económico, político y social de hombres y mujeres. Por eso, desde nuestro grupo parlamentario, frente a su sistema de cuotas, nuestros incentivos a la conciliación laboral y familiar tanto del padre como de la madre y poder garantizar la igualdad de oportunidades; frente a su implantación de certificación feminista empresarial, pues nuestra valoración y apoyo a aquellas empresas que sean familiarmente responsables, y frente a su política antinatalista y de falso empoderamiento de la mujer, nuestra reivindicación de su feminidad, nuestra defensa y protección de la maternidad y el reconocimiento de la familia como célula principal de una sociedad sana y próspera, y frente a su propuesta de educación sexual de perversión de menores, nuestra propuesta de PIN parental. (*Aplaudiments.*)

Y no se olviden de que los padres son los responsables inmediatos de la educación de sus hijos y que es una cuestión básica de libertad que avala el sentido común y la ley natural.

Y como me sobra un rato de mi intervención, voy a aprovechar para leer un documento del Coeduca't, que, si entráis en la página web –y os invito a que lo leáis

con profunditat—, podeis encontrar, ¿no? Hay un document, por ejemplo, que ha elaborado una associació, que es una associació abortista, una associació que vino aquí a una comparecencia hace un par de semanas, que se llama la Associació per als Drets Sexuals i Reproductius. Y esta asociación participa para elaborar los documentos de los programas del Coeduca't. Y nos encontramos, cuando habla de palabras y conceptos claves del documento, con: sesgo de género, binarismo de género, binarismo sexual, derechos sexuales y reproductivos, estereotipos de género, expresión de género, heteropatriarcado, identidad sexual, construcción social del género, LGTBI, placer —en niños de etapa infantil—, preferencias sexuales —en niños de etapa infantil, sí, señoras diputadas— y violencias machistas. Que a mí alguien venga y me explique que esto no es adoctrinamiento en las escuelas catalanas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Fan molt bé de presentar aquesta interpellació, perquè tenen molts dubtes, i greus, i com a mínim podran entendre algunes de les respostes.

I, abans de començar, deixin-me que els hi digui que reiteradament vostès venen a dir que volen parlar dels problemes reals dels catalans, però és difícil de creure quan resulta que el seu partit ha estat finançat per les grans fortunes espanyoles. *(Rialles.)* Per tant, no sé a quins catalans..., en conjunt, eh?, a quins sectors de la societat representen. En qualsevol cas, a uns de molt concrets. Han estat assessorats per individus d'altres països imputats per frau, entre altres delictes, com s'ha publicat. I el seu programa és una mera còpia del que pregonaven grups religiosos fonamentalistes dels Estats Units els anys seixanta.

Estan tan desconnectats dels problemes reals dels catalans, de la gent, que han engegat una croada contra molins de vent. I els hi posaré exemples, perquè entenguin que no són gegants malvats el que vostès estan veient, aquests molins de vent, on hi ha polítiques públiques d'igualtat que tenen com a objectiu garantir la llibertat de totes les persones.

Primer exemple: polítiques per combatre les violències masclistes. Dues de cada tres dones n'ha patit al llarg de la seva vida, ja sigui a la parella, la família, la feina, els espais d'oci, els centres educatius... Només al transport públic, sis de cada deu dones han patit assetjament sexual, i nou de cada deu en el cas de les dones més joves. Les violències masclistes afecten totes les dones; també les seves votants, senyora Lora, i les seves amigues i les seves germanes i les seves filles. En nom de qui parlen quan consideren que aquest no és un problema polític i social de primer ordre?

El Departament d'Igualtat i Feminismes treballa perquè les dones puguin tenir una vida lliure de violències masclistes, i per això hem doblat els recursos destinats a l'abordatge adequat d'aquestes violències, tant pel que fa als serveis d'atenció, com pel que fa a la reparació, com també, i de forma important, a la prevenció, perquè sigui una estratègia de país, perquè sigui una estratègia molt més potent, i que serà desenvolupada en diferents departaments, com el d'Educació, especialment per combatre les violències sexuals.

En el primer semestre d'aquest any, el vint-i-u per cent de les denúncies de delictes sexuals contra dones van correspondre a nenes de zero a dotze anys, i el vint-i-vuit per cent a noies d'entre tretze i disset anys. La major part d'aquestes agressions i abusos no són comesos per desconeguts ni passen als carrers, passen en els propis

domicilis o en espais d'interacció habituals amb els menors, i passen..., és a dir, són comesos per coneguts, familiars, veïns, monitors, professors o capellans.

El seu grup parlamentari veu gegants imaginaris de dos rombes quan parlem d'educació afectivosexual en l'etapa de zero a tres, però les mares i els pares d'aquest país el que volen és que les seves criatures sàpiguen identificar conductes inapropiades, que siguin conscients que el seu cos és seu i que no el poden tocar altres persones, que puguin reaccionar d'immediat davant qualsevol intent d'abús. Això no va de moralitat, això va de garantir la protecció de l'infant, i això és el que ens correspon fer com a poders públics.

En el cas de l'adolescència, la principal font d'informació sobre relacions sexuals avui en dia són les amistats i internet. Aquesta és la seva recepta, senyora diputada?, el «porno» que troben a les xarxes o que comparteixen amb amics? O potser plantegen l'abstinència com a solució, com fan els grups fonamentalistes que els han finançat? Aquest Govern es pren seriosament el desenvolupament saludable dels nois i noies, i per això els dona coneixements, per eliminar tabús, per eliminar estigmes sobre el cicle menstrual, sobre la masturbació; perquè les seves relacions estiguin basades en el respecte i en el coneixement..., en el consentiment.

Segon exemple: polítiques d'igualtat de tracte i no discriminació. Entrar en un local d'oci amb l'arracada que vulguis, tinguis el cognom que tinguis, tinguis el color de pell que tinguis, sigui quina sigui la teva orientació sexual. I qui diu entrar en un local d'oci diu obtenir una feina o llogar un pis sense que et discriminin per cap d'aquests motius; o simplement poder accedir a un espai públic o a un comerç sense barreres arquitectòniques i amb les adaptacions necessàries si tens alguna discapacitat; o que les nostres àvies i avis no es vegin discriminats en els serveis bancaris perquè reben la documentació amb un codi QR que potser no saben com llegir. Sense oblidar-nos, evidentment, del deure de les administracions públiques, sigui la que sigui, d'atendre sense produir cap tipus de discriminació.

A qui representen vostès, si no consideren que aquests són problemes reals de la gent d'aquest país? Nosaltres treballem perquè la gent conegui els seus drets, perquè les persones que han patit una discriminació rebin una reparació i garantia de no repetició, perquè s'erradiquin els discursos o agressions fruit de l'odi envers grups i col·lectius socials sencers simplement pel fet de ser qui són.

I reforçarem aquestes polítiques d'igualtat de tracte i no discriminació –per cert, un mandat d'aquest Parlament, amb una llei referent a nivell internacional aprovada per unanimitat– amb una nova llei, en aquest cas, contra el racisme, i amb una altra nova llei que garanteixi els drets de les persones trans en tots els àmbits. I seguirem treballant, és clar que sí, per l'acollida de les persones migrades i refugiades, perquè coneguin els drets i deures que tenen totes les persones que viuen a Catalunya, vinguin d'on vinguin, així com per desmuntar els prejudicis que pesen sobre les nostres veïnes, companyes de classe o de feina d'origen migrant.

Tercer exemple: polítiques d'equitat. El Departament d'Igualtat i Feminismes també és aquí per garantir que la pobresa no tingui rostre de dona, ni color de pell, ni origen, ni orientació sexual ni edat. Nosaltres ens preocupem perquè totes les persones puguin viure vides dignes, mentre que vostès fan propostes en favor dels qui més tenen, suposo que d'aquells rics que van finançar la creació del seu partit. I, en aquest sentit, són claus projectes com els que hem treballat amb el Servei d'Ocupació de Catalunya per a la millora de l'ocupabilitat de dones en situació de violència masclista o de dones majors de quaranta-cinc anys, o per a la millora de l'ocupabilitat de les persones trans; com també ho són aquelles accions per l'equitat menstrual que estem impulsant junt amb els departaments d'Educació, Acció Climàtica i Salut, per fer front a les dificultats de moltes dones d'accedir a productes menstruals, que són productes de primera necessitat, amb un tipus d'IVA injust i no sostenibles; també l'expansió de les polítiques de cura a infants, amb serveis de proximitat com

cangurats, acollides matutines, assumint així el deure de corresponsabilitat dels poders públics perquè les famílies, totes les famílies, puguin conciliar.

I segur que, malgrat les explicacions proporcionades, encara segueixen obsessiats amb els gegants imaginaris i no veuen els homes en aquestes polítiques. Però és que les polítiques d'igualtat interpel·len a tothom i són per a tothom. O és que no hi ha homes grans gais amb discapacitat, d'orígens diversos o de colors de pells diferents que pateixen discriminacions? És que creuen que els homes que volen exercir plenament la seva parentalitat no es beneficien de les polítiques de conciliació? Creuen que no els pesen aquells estereotips sobre la masculinitat que els impedeixen sovint expressar les seves emocions i malestars, fet que explica que pateixin unes taxes de suïcidi molt més elevades? Creuen que no els interessa desprendre's d'aquests rols que els fan exposar a riscos innecessaris per demostrar que són allò que la societat ha dit que s'espera d'ells, com és el cas d'una conducció més temerària, que acaba provocant el vuitanta per cent dels accidents de trànsit amb víctimes mortals?

Vostès també veuen gegants imaginaris quan parlem de polítiques per implicar els homes en l'erradicació de la violència masclista, i estem parlant bàsicament de la necessitat que els homes facin un pas endavant, de proporcionar-los eines perquè siguin aliats d'aquesta lluita compartida, perquè siguin especialment ells els que deslegitimïn i rebutgin qualsevol expressió de violència que vegin en la seva vida quotidiana, amb els seus companys de feina, amb els seus companys d'oci, les seves amistats, o perquè identifiquin tots aquells patrons apresos que perpetuen el masclisme i les violències, i que se'n puguin alliberar. Ras i curt: el feminisme és per a tothom.

Senyors i senyores de VOX... (*Aplaudiments.*) Senyors i senyores de VOX, sense igualtat, no hi ha llibertat. Vostès proclamen sovint la igualtat, repetint, com un disc ratllat, un article de la Constitució espanyola. Però han de saber que la igualtat no es fa efectiva per art de màgia, recitant aquest article moltes vegades o molt fort. La igualtat no es proclama, es garanteix. Vostès consideren que algunes persones són més iguals que les altres i reclamen una llibertat selectiva que pretén imposar de nou aquell silenci, antic i molt llarg, que no permetrem. Sàpiguen que no ens prenem les seves propostes com una simple quixotada de molins de vent. No passaran, perquè el Departament d'Igualtat i Feminismes i el conjunt del Govern treballem precisament, i de manera incansable, per garantir a totes les persones d'aquest país la llibertat de poder ser, sense cap tipus de discriminació ni violència.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gracias. Bien, Señora *consellera*, yo le hablo como mujer y no como activista, que es lo único que saben hacer ustedes. Representamos a cuatro mil..., a cuatro millones de españoles. No me hable de representatividad. Y, *consellera*, mira, con todos los respetos, yo creo que su intervención es digna de hacer una enmienda a la totalidad. Su intervención no ha aportado en absoluto nada nuevo, utilizan siempre el mismo discurso, que poco o nada tiene que ver con la realidad.

Nos ha hablado de las mujeres víctimas de violencia. Bien, que neguemos la violencia de género no quiere decir que no existan mujeres maltratadas, no quiere decir que no existan mujeres que sufren violencia. Pero nosotros lo que decimos –y que es la realidad que está patente–..., pues que existe una violencia intrafamiliar, y que merecen la misma protección, en este sentido, pues, un hombre, que un niño, que un anciano que es víctima de violencia intrafamiliar, que una mujer. Y usted solo habla de mujeres, mujeres y mujeres.

Ha venido con datos, yo también le puedo venir con datos. Y si miramos, por ejemplo..., habla de menores, niñas. Yo le hablo de menores, niños, de hombres y de ancianos víctimas. Son datos de víctimas de violencia doméstica en el año 2020 en Cataluña. Hemos tenido 364 hombres y 596 mujeres. Tanto estos 364 hombres como estas 596 mujeres merecen el mismo respeto y la misma protección. (*Aplaudiments.*) Y eso es lo que defiende VOX.

Después, también nos ha hablado de libertad. Pero es que ustedes solo quieren libertad para su modelo de mujer, aquella que promueve el feminismo, que es contrario a la esencia de la mujer, y también su feminismo, que solo admite a aquellas mujeres que pasan por el rodillo totalitario. Y a mí me gustaría y me encantaría que usted, *consellera*, bajara al barro y mirara a los ojos a aquellas mujeres que, haciendo largas jornadas de trabajo para ganarse el pan para su casa, llegan a casa y son el pilar de su familia. Y a mí me gustaría que mirara a estas mujeres a la cara y les dijera lo que hace con el dinero de sus impuestos, que lo que hace es crear y montar chiringuitos feministas. Realmente me gustaría que mirara a los ojos a estas mujeres y les dijera esto. Y ni una lección de igualdad ni feminismo a las mujeres que a diario levantan este país, ya sea cuidando de su familia, en sus casas o saliendo al mercado laboral –ni una lección. (*Aplaudiments.*)

Después, sobre el tema de educación sexual, a mí me preocupa profundamente la forma tan insensible que tienen de tratar temas tan delicados y complejos, como es el abuso sexual, que es algo que también nos preocupa. Ustedes, con la excusa de proteger a los niños de abusos sexuales, pues nos intentan meter con calzador todo el adoctrinamiento de ideología de género, además de introducir, en este sentido, contenidos sexuales que nada tienen que ver con la realidad y nada tienen que ver para prevenir los abusos sexuales. (*Alguns aplaudiments.*) Y, en este sentido, pues vamos a seguir leyendo cosas del Coeduca't: «En etapa infantil, reconocer que sentir curiosidad sobre el propio cuerpo es habitual y normalizarlo, incluyendo la exploración de los genitales, explorar los diferentes sexos y cuerpos.» Y en esto nosotros, pues, no podemos estar de acuerdo.

Pero, bueno, ustedes van a seguir con su agenda ideológica de las mal llamadas políticas de igualdad. Y para hacer un resumen, ¿sabe cuáles son las consecuencias de su política como *consellera*? Que nos hemos convertido en la comunidad autónoma con más violaciones de España. Y, por favor, menos chiringuitos feministas y más inversión en seguridad para que nuestras hijas puedan salir tranquilas por las calles.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Seré breu, perquè, contra un problema de comprensió lectora, poc s'hi pot fer. (*Aplaudiments.*) O sigui, vostè és capaç de llegir unes dades i afirmar tot el contrari del que diuen les dades. Per tant, aquí el problema és seu, no hi ha manera que se'ls hi pugui explicar perquè ho entenguin.

També costa sentir com pretenen donar lliçons d'igualtat, el seu partit, que és el partit amb menys diputades d'aquest Parlament, el grup parlamentari amb menys diputades, un vint-i-vuit per cent. No sé quin és el missatge que vostès estan donant a les dones que les han votat: que són més incompetents que els homes del seu partit? Perquè la llei estableix una paritat perquè hi hagi una representació equilibrada. Si aquest Parlament té un quaranta-vuit per cent de diputades ara mateix i un cinquanta-dos per cent de diputats, assolint, per tant, un equilibri molt proper dels dos gèneres, i, en canvi, vostès només han aconseguit trobar un vint-i-vuit per cent de dones, és perquè en aquest país s'han acabat les discriminacions? És que el seu par-

tit és tan igualitari, però tant, que les dones han preferit, no ho sé, dedicar-se a altres coses, però no a estar fent política amb vostès.

Un partit tan, tan igualitari, que és l'únic que ha rebutjat signar la declaració de compromís de tolerància zero davant l'assetjament que es pugui produir en aquesta cambra; són tan igualitaris que es permeten el luxe de desmarcar-se d'un compromís institucional que no només s'ha fet en aquesta cambra, sinó també al Parlament Europeu i que, com a partits polítics que representen una part de la ciutadania, tenen l'obligació de ser exemplars.

Respecte al que vostè diu sobre les violacions, també tenen un problema de comprensió. I permeti'm que els hi expliqui. Evidentment que és preocupant que hi hagi un nombre elevat de denúncies. Perquè les dades que sempre llegim són de denúncies, no són de violacions; de fet, el nombre de violacions sempre és superior, perquè sabem que hi ha infradenúncia. Que augmenti la xifra que estava oculta és positiu, perquè vol dir que les dones se senten més acompanyades. I se senten més acompanyades, perquè hi ha hagut tot un moviment al carrer que els hi ha dit que les creia; perquè hi ha hagut unes lleis elaborades al Parlament que han donat garanties; perquè hi ha unes institucions que les estan acompanyant, i perquè fa molt de temps que en el marc de Catalunya la violència masclista no es redueix a la violència en l'àmbit de la parella i exparella.

Per tant, ja estem atenent, ja estem fent acompanyament amb serveis especialitzats, sigui d'àmbit clínic o d'àmbit de la xarxa especialitzada, a les dones que han patit una situació de violència sexual. També hi ha una unitat específica dins del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, que aflorin aquests casos és imprescindible per acabar amb la impunitat i per poder acabar amb aquests mites, amb aquestes vergonyes que s'han associat amb una agressió, que res té a veure amb com anava vestida una dona, a on es trobava, a quina hora. Per tant, aquí sí que és una –bé, aquí..., com en tantes altres, eh?– línia vermella. No vulguin fer política amb les violències masclistes.

I, a més a més, tornen a contradir-se. Si posen èmfasi en el volum d'agressions sexuals que hi ha, com no han d'exigir més recursos per prevenir-les? Com no han d'exigir que es faci aquest treball (*aplaudiments*)..., *aquest treball* de prevenció en tots els àmbits, començant, evidentment, per les escoles?

Però, com deia, cap pretensió –cap pretensió– de convèncer-los. Simplement, reiterar que el que farem des de la conselleria i del conjunt del Govern és garantir que totes les persones puguin viure vides lliures, sense patir discriminacions, violències ni sense els discursos d'odi que vostès fomenten, dia sí, dia també.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia

300-00072/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, bona tarda; honorable consellera, molt bona tarda. Certament, les dades certifiquen una davallada de l'ús social del català. Aquests dies estem parlant, doncs, de les dades que hem conegut de la immersió lingüística a l'escola, del català a l'audiovisual; xifres que no ens agraden, que ens comentava la consellera de Cultura, de 300.000 persones que resideixen a

Catalunya que no entenen el català; problemes a les aules a les universitats... Però creiem que hem de reconèixer aquestes dades; és el primer que cal fer.

I, per això, em sembla que és bo que hi hagi uns pressupostos en els quals hi ha 47 milions dedicats a polítiques de foment, de promoció de l'ús de la llengua catalana. Per tant, defensem aquests pressupostos, també, per a aquestes polítiques. És important reconèixer que són unes accions transversals a tot el Govern –a Educació, a Cultura, a Presidència–, i, amb les dades al davant, creiem que hem d'engegar accions de millora. I per això, avui, també en l'àmbit de la justícia, consellera, doncs la interpel·lem.

Són unes dades que fan alarma, però creiem que absolutament gens hem de ser alarmistes en aquesta qüestió. Justament, a qui no defensa l'ús social del català i la promoció li faríem un gran favor essent alarmistes i no sent conscients de les dades aquestes a l'Administració de justícia, en els seus diversos àmbits que conformen la justícia –l'advocacia, la judicatura, la procuradoria– i també al mateix departament.

Les dades de l'*InformeCAT*, de la imprescindible Plataforma per la Llengua, a qui reconeixem i agraeixo molt la bona feina i la conscienciació de la ciutadania i l'impuls i defensa que hem ressorgit aquests darrers mesos..., deien en el seu *InformeCAT* que només el 7,4 de les sentències que s'emeten a Catalunya són en català –això és la xifra més baixa dels darrers quinze anys– i deien també que a Catalunya, el 2015, hi havia el doble de documents mercantils en català que el 2019. Són dades, doncs, que no... També reconeixem que quan es fan accions fermes i constants milloren aquestes dades.

Però és veritat que l'Administració de justícia continua sent un dels àmbits en què l'ús del català és dels més precaris. Les raons per a aquestes dificultats de la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia i en l'àmbit judicial, creieu que són dificultats lingüístiques purament o són de rerefons raons ideològiques i raons polítiques? Per què costa tant..., per què l'àmbit de la justícia és tan impermeable, especialment les capes altes de la justícia? I dic «les capes altes» justament per ser empàtic amb aquelles oficines judicials en les quals funcionaris i treballadors són absolutament sensibles a la qüestió lingüística, s'esforcen i creuen, doncs, senzillament, que la justícia és un espai que ha de ser proper al ciutadà, també en qüestions lingüístiques i de llengua catalana.

La politització de la justícia i la consegüent judicialització s'ha atrinxerat des de sempre en la qüestió lingüística a Catalunya. El Consell General del Poder Judicial, el Suprem i el Tribunal Constitucional són una mena de búnquer defensor de la unitat de la pàtria –la seva pàtria, com deia el conseller Jaume Giró aquest matí–, la qual no només no avança, sinó que retrocedeix el caràcter plurilingüístic de l'Estat.

Vicenta Tasa, professora de Dret Constitucional a la Universitat de València, a la revista *Llengua i Dret* deia que la regulació creixent dels usos lingüístics per part de la legislació estatal reforça el paper de la llengua castellana i limita i interfereix i buida aspectes de la normativa autonòmica en matèria lingüística. Aquests poders de l'Estat i aquests òrgans constitucionals deuen pensar –de fet, ho pensen– que el rebuig a l'independentisme passa pel rebuig a la promoció, al reconeixement i a l'ús de la llengua catalana. Estan blindats des de dins amb legislacions a mida i venen a fer una mena d'avís per als ciutadans de Catalunya i per a les seves institucions, en el qual sembla que et diguin «no us en deixarem passar ni una».

Però anem a qüestions concretes, consellera. Segur que vostè, a part d'aquestes que jo li proposo, m'ho podrà ampliar amb moltes d'altres. L'opuscle de Plataforma per la Llengua, *Quins obstacles impedeixen l'ús del català a la justícia?*, desgrana algunes d'aquestes qüestions concretes. La primera, la falta de capacitat lingüística, de competència en català per part dels funcionaris i de les oficines judicials. Malgrat la bona tasca del servei lingüístic del departament a tot el territori, que poden fer formació, poden fer assessorament, correcció o traducció, l'estructura de cossos de funcionaris és carregada de mobilitat i de provisionalitat. I això, tenint en compte,

a més a més, que el català no és cap requisit ni cap mèrit en aquestes places, senzillament una simple puntuació en algunes d'aquestes places, i, per tant, jutges, magistrats, fiscals, lletrats, per llei, l'obligació que tenen és de saber el castellà, no pas el català. Això és el famós article 2.3.1 de la llei orgànica del Consell General del Poder Judicial. Afegeix a aquest un obstacle més en aquesta capacitat lingüística el fet que hi ha poca tradició, un poc arrelament, poca tradició d'opositors en aquestes places. Segurament vostè em pot explicar, doncs, accions de millora, alguns programes, en aquest sentit, per revertir aquesta situació.

Un altre obstacle és la llengua dels procediments judicials. Ja hem dit que aquest article obliga, imposa el castellà com a llengua de referència per defecte a tot l'Estat. Maria Josep Feliu, magistrada, a la revista *Llengua i dret* deia que aquesta obligació dilueix la possibilitat d'exercir els drets lingüístics que preveu el mateix Estatut. A la pràctica, el departament ha fet bona feina i té una eina, que és l'eina d'opció lingüística, que permet triar la llengua en aquest procediment, la llengua amb què es tramiti aquest procediment. I això, certament, ha estat un petit avenç. Insuficient. Però també caldria que no sempre pivotés sobre l'actitud del ciutadà, el voluntarisme del ciutadà, la militància, sinó que fos una eina més professionalitzada, que es defensés també des del funcionariat, que se la facin seva i que no la desconnectin, no?

Una altra qüestió és garantir els drets del ciutadà quan s'adreça a l'Administració de justícia davant de la justícia de l'Estat espanyol, perquè estem parlant, certament, d'una vulneració de drets. Si un ciutadà s'expressa en castellà, no té cap restricció i gaudeix de tots els drets i possibilitats a tot arreu del territori; en canvi, amb el català està clarament restringit. Passa en una sala de vistes que ja de *per se* per a moltes persones pot ser una situació hostil, incòmoda si més no, perquè el dret de defensa de l'acusat es veu retallat perquè no gosa..., és una situació incòmoda en la qual no gosa contradir, fer alguna cosa diferent o entorpir, perquè, doncs, des del seu punt de vista, no fos cas que això ferís alguna sensibilitat. És a dir, que no podem ser jutjats plenament en català a Catalunya.

M'explicaven que hi ha una situació curiosa: en un passadís d'una sala de vistes cadascú parla el seu idioma, català o castellà, advocats, les persones que han de ser jutjades, fins i tot podria passar això amb jutges, però d'una manera automàtica, imposada i gairebé diglòssica, a dins d'una sala de vistes la llengua que s'imposa és sempre el castellà.

«No es tracta de conscienciar els ciutadans...» Deia Plataforma per la llengua: «No es tracta de conscienciar els ciutadans catalanoparlants dels seus drets lingüístics, sinó que es tracta d'aconseguir que aquests rebin prou protecció per part dels poders públics.»

Consellera, això no és una batalla perduda, perquè la lluita per la independència la guanyarem, serà una victòria final; entre d'altres raons, perquè volem que sigui un instrument per viure més bé, per tenir reconeguts tots els nostres drets, també els nostres drets lingüístics que se'ns conculquen.

Moltes gràcies, consellera. Vostè em podrà ampliar altres obstacles i solucions. Moltes mercès.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula la consellera de Justícia, senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda a tothom. Doncs li agraeixo molt la interpellació, diputat Ten, perquè certament el català no té bona salut, i encara menys a l'Administració de justícia. Al contrari, el català està en una situació, en l'Administració de justícia, més que precària, en podríem dir. Perquè vostè ha avançat, no?, una dada: només el 7,4 per cent del total de les sentències

que resulten dels jutjats i tribunals ho fan en català; un dos i poc, si parlem de la demarcació de Tarragona. Amb la qual cosa ha de ser una prioritat d'aquesta conselleria. Ho és del Govern, amb una acció decidida en favor de la llengua. Però ho és especialment d'aquesta conselleria, una acció decidida en favor del català a la justícia. Perquè no és just que existeixi la percepció de que hom no es pot dirigir a la justícia en català. Això conculca –vostè ho ha dit bé– el dret a una tutela judicial efectiva, i ho hem de solucionar.

El català no pot ser considerat una llengua de segona a l'Administració de justícia i, per tant, no hi pot haver catalans de segona quan es dirigeixen a la justícia. Cal augmentar, doncs, l'ús de la presència del català a l'àmbit judicial amb l'objectiu que sigui també una llengua vehicular amb igualtat idèntica de condicions que ho fa la llengua castellana. El ciutadà té dret a fer ús de la llengua pròpia de Catalunya en totes les fases judicials i que això no li suposi una limitació en l'exercici dels seus drets.

Sempre diem que volem una justícia propera, que volem una justícia de quilòmetre zero. Això què vol dir? Que pugui ser, doncs, també en igualtat de condicions en català, que tant el ciutadà com l'advocat o els altres operadors jurídics quan acudeixen a la justícia ho puguin fer convençuts i sense cap temor de que es poden dirigir en català. És la nostra obligació com a Departament de Justícia, és la meua obligació com a consellera, en primer ordre, i és el dret de tot ciutadà exigir rebre la justícia en català. Perquè si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú. Com deia aquell, per les causes del món hi ha el món; per les causes de Catalunya hi som els catalans.

Entre els objectius d'aquesta legislatura, doncs, i que ens vam fixar en el pla de govern a nivell de tota l'acció del Govern hi ha la d'apuntalar, com els he dit, l'ús del català arreu, en tots els àmbits. I pel que fa al nostre departament, el que ens ocupa avui, de Justícia, doncs, ens hem de preocupar de defensar i de promoure fortament el català d'una manera molt especial a l'Administració de justícia. I en això estem, eh?

Aquí hem de fer dues distincions, dues accions, dues línies d'actuació. Una que seria més interna, dintre de l'àmbit del propi departament, que passa per seguir, per vigilar com s'està desenvolupant l'ús del català en el propi Departament de Justícia, mitjançant un pla de preservació i de foment de l'ús del català que vagi per fer una diagnosi continuada, que ja s'està fent, de com s'està treballant el català dins de l'Administració, però dintre del departament pròpiament, per definir i per implementar les accions a curt que serveixin per millorar el seu foment. I, per altra banda, definir, planificar les actuacions a mitjà termini. Estem parlant d'abordar com es tracta el català dins del departament, des dels jutjats a les presons o des de l'atenció a la víctima fins als traductors jurats. Una anàlisi completa i una diagnosi completa. I, simultàniament, cal que impliquem tots els agents i entitats que operem i que operen a l'Administració de justícia per construir grans consensos i establir un pla d'actuació amb una àmplia projecció externa en diferents aspectes.

Com els deia, internament al propi departament, amb la formació anual en llenguatge jurídic, amb posar a disposició material formatiu, material de consulta, cursos a través del CEJFE per a funcionaris i agents de l'Administració de justícia... El curs, mantindrem una ampliació de la dotació del curs Llengua i Dret, de quatre hores de durada, dins del programa de formació del CEJFE, com els deia.

I, en segon lloc, molt important, protegir el català des d'una vessant externa, en companyia d'altres agents, perquè sols des del departament no avançarem. Cal implicar-hi tots els operadors: universitats, escoles de pràctica jurídica; escoles judicials. I cal fer difusió de totes les eines que com a departament posem al seu abast perquè siguin utilitzades.

Per això, des del Departament de Justícia ens esmerçarem per donar a conèixer totes aquelles eines que ja tenim, com ara la possibilitat de traduir tot tipus de documents al català, l'assessorament lingüístic, correcció de textos, models i formularis.

Tenim també el portal LexCat, on oferim en llengua catalana totes les disposicions que venen de l'Estat espanyol traduïdes al català. O hem implantat, com vostè bé apuntava, l'opció lingüística a l'e-Justícia.cat, per tal que sigui la ciutadania, a través dels seus advocats i procuradors, qui pugui triar la llengua de tot el procediment. Això s'ha de conèixer. N'hem de fer difusió. Perquè de res serveix tenir moltes eines si aquestes no són conegudes i no són utilitzades.

I tenim, a més, una sèrie de convenis vigents amb diferents institucions, com els col·legis d'advocats, que, per cert, vostès ho saben, els vaig explicar en la compareixença que esmerçaríem un esforç econòmic en totes aquelles demandes de torn d'ofici que es fessin en català, passant de catorze a vint euros per demanda. O convenis amb altres institucions, amb representants de col·lectius dins de l'àmbit jurídic, com els procuradors, com els advocats socials, com els notaris, com els registradors, que ells ja programen, i els ajudem a això, a una extensa activitat formativa.

I, finalment, participem del conveni entre el Govern de la Generalitat i, com vostè bé ha dit, la imprescindible Plataforma per la llengua, que ens ajuda a vetllar perquè el català sigui una llengua vigorosa en tots els àmbits de la nostra societat. Una qüestió que no deixa de ser també curiosa: que haguem de vetllar perquè la llengua pròpia sigui vigorosa en tots els àmbits; hauria de ser un dret inalienable de la condició dels catalans. Però hi hem de treballar, ens hi hem d'esmerçar.

I, a més a més, estem treballant en nous acords i en nous convenis: col·legis d'advocats, amb un catàleg bibliogràfic que reunirà més de tres-cents recursos lingüístics d'aprenentatge jurídic en un lloc web, o també volem fer un conveni amb l'Escola Judicial, que vostès saben que està aquí a Barcelona, per elaborar un protocol per a la formació de jutges també en català que estiguin estudiant a l'Escola Judicial.

Però sobretot hem de fer una crida, hem de fer una crida a la implicació col·lectiva en la defensa del català a la justícia. Depèn de tots i de cadascun de nosaltres, del departament i de tots els operadors. Cal que es perdi la por a actuar en català. Cal que advocats i procuradors s'animin a fer servir totes les eines que tenim a l'abast per poder defensar el client en català, perquè volem una tutela judicial efectiva plena a Catalunya.

De fet engegarem la campanya «Fes justícia al català» per tal que hi hagi un compromís en aquests advocats i procuradors a actuar davant de la justícia i fer-ho en català. Difícilment sortiran sentències i escrits dels jutjats en català si no hi entren. Hem de fer que hi hagi una pressió, si em permeten l'expressió, perquè es pugui actuar en català a la justícia, i una necessitat del seu coneixement per part dels operadors de dintre del jutjat.

A més a més, els vaig explicar el programa de beques. Volem becar estudiants perquè s'animin a oposar a judicatures i a fiscalia. Perquè saben vostès que com a comunitat tenim un dèficit d'aquests professionals, que no només ens servirien per guanyar estabilitat dintre dels jutjats, perquè no marxarien, en principi, jutges que són de Catalunya cap a altres destinacions, sinó que, a més a més i de retruc, aprofundiríem en el coneixement de la nostra llengua i en la sensació per part de l'administrat de que en aquella sala se l'entendrà perquè hi ha una majoria de jutges que també són competents en català.

I per anar acabant, en el marc del pacte nacional per a la llengua que des del Govern impulsarem, buscarem la màxima implicació i el màxim consens en tots els operadors, també de la justícia, perquè el català sigui també, com us es deia, llengua vehicular en igualtat de condicions.

L'ús del català a la justícia és un dret lingüístic dels ciutadans de Catalunya, així ho volem transmetre, i a més a més reconegut i emparat per la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, que, en virtut dels seus articles 9 i 10, compromet els estats signataris, val a dir, també, entre ells l'Estat espanyol, a garantir l'ús d'aquestes llengües en la justícia i en l'Administració de justícia. I no ens cansarem de reivindicar que aquest Estat espanyol faci els deures i, per tant, des del Consejo

General del Poder Judicial s'exigeixi que el català sigui un requisit per actuar a Catalunya i no un mèrit, d'aquella manera com vostè molt bé explicava. Per tant, exigirem a l'Estat espanyol que compleixi amb la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries.

Per tant, aquesta serà una d'aquestes batalles que presentarem des del departament allà on sigui, on puguem interlocutor amb l'Estat, i sobretot també tindrem una eina que esperem activar a partir de l'any que ve, del 22, el mes de gener, que és el pacte català per a la justícia, que a més a més de posar una interlocució amb tots els agents operadors de la justícia per definir com volem la justícia a Catalunya durant els propers anys, quina planificació estratègica volem de jutjats, quina reivindicació històrica tenim de recursos i on volem situar també l'estat de les presons i dels centres penitenciaris i de centres educatius de menors, amb una planificació, com els deia, estratègica, que ha de tenir com a principi informador que el català ha de ser protegit, ha de ser vetllat, ha de ser impulsat i ha de ser treballat a fons per part de l'Administració i de tots els agents col·laboradors perquè no sigui una llengua poc vigorosa; al contrari, volem un català ple, un català vigorós, un català que sigui el compromís de la majoria de les forces d'aquest Parlament. Evidentment, no dic la unanimitat, perquè hi ha lluites que es donen per perdudes, però estic segura que la majoria dels grups parlamentaris d'aquest Parlament es comprometran a fer del català una llengua plena a l'Administració de justícia.

Moltes gràcies per la interpellació.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Doncs hem arribat al darrer dels punts de l'ordre del dia. Suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i dotze minuts.